

'காரை' நிரோஷனுடன்
ஒரு சந்திப்பு

உளர்

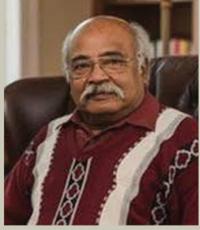

புத்தளம் -உடப்பு - ஆண்டிமுனை தமிழ் மகாவித்தியாலய
மெய்வல்லுனர் போட்டி -2026, இல்ல அலங்காரங்கள்

நிகழ்வுகளுக்காக...

கனா யூரிஸ்தீன்

நாச்சியார் கோவிலடி ராகன்

ஒவியர். ரமணி

Brigitte Bardot

அகியர். அ. பஞ்சலிங்கம்

உள்ளே...

- சுப. கிருஷ்ணானந்தன் ● தீபிகா ● கோகிலா மகேந்திரன் ● சஞ்சயன் ஷசல்வமாணிக்கம் ● சீவா சின்னப்பொடி
- அ. உயசுராசா ● ஆலகாஸன் ● டானியல் ஷெயந்தன் ● ஷெய்லீகன் ● வித்தகபுரத்தான்
- க. ஆதவன் ● கந்தர்மடம் அஜந்தன் ● பஞ்சகல்யாணி ● சு. ஸ்ரீகந்தராசா ● புனிதா ககணஸ் ● தர்மன் ● மகனா

விலை
ரூ. 100/-

“தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா”

காலாண்டிதழ்

மாசி 2026

இதழ் : 14

வெளியீடு : மகாஜனா '79

● போதையால் மாறும் பாதை

இன்று இலங்கையிலும் குறிப்பாக, கல்விக்குப் பெயர்போன யாழ்ப்பாணம் இளைஞ்சிறார்கள் முதல் பெரியோர்வரை போதைப்பொருட் பாவனையால் சீரழிந்து வாழ்விழக்கும் பரிதாப நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. நாட்டின் மனிதவள மேம்பாட்டுக்கும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் நீண்டகால அச்சுறுத்தலாக இருக்கும் இப்பாவனை, போருக்குப்பின்னான இலங்கையில் தற்கெட்டுப் பரவியுள்ளது. இப்போதைப்பொருட்களைப் பாவிக்கும்போது, அவை இயற்கையை விட பல மடங்கு அதிகளவில் நரம்புத்தொகுதியின் மகிழ்வுச் செய்திகாவினான (happy messenger - neurotransmitters) டோபமைனை (Dopamine) மூளையில் வெளியிடச் செய்து மகிழ்வுநிலையைத் தற்காலிகமாக ஏற்படுத்தினாலும், தொடர்ந்து பயன்படுத்தினால் மனித உடலின் டோபமைன் உணரிகள் (Receptors) தம் செயற்றிறனை இழக்கின்றன. மூளையின் “வெகுமதி அமைப்பு” (Reward System) சீர்குலைகின்றது. இதன் விளைவாக, போதைப்பொருள் இல்லாமல் மனித உடல் தன் சாதாரண இயங்குநிலையிலிருந்து சீர்குலைந்து போதைப்பொருளில் தங்கியிருக்கும் அடிமையாகின்றது. இதனால் மீண்டும் மீண்டும் போதைப்பொருளை நாடி அலைகிறது. இந்தப் பரிதாபநிலையை போதைப்பொருள் விற்பனையாளர்கள் தமக்குச் சாதகமாக்கி விற்பனை செய்து பொருளிட்ட முனைகிறார்கள். இது இலங்கையை மட்டும் அச்சுறுத்தும் சிக்கலான சூழல் அல்ல. உலகம் முழுவதையும் அச்சுறுத்துகின்ற கொடிய பழக்கவழக்கமாக அமைகிறது.

போதைப்பொருள் பழக்கத்தைத் தடுப்பதில் பன்முக தடுப்புமுறைகள் அவசியம். நாட்டுள் போதைப்பொருள் வரவிடாது தடுக்கும் இறுக்கமான சட்டங்கள், கைப்பற்றப்பட்ட போதைப்பொருள்களை உடனடியாக அழித்தொழித்தல், கடத்தலிலும் விற்பனையிலும் ஈடுபடுவோருக்குரிய தண்டனைகள், போதைப் பொருளால் ஏற்படும் அவலங்கள் பற்றிய விழிப்புணர்வுச் சிந்தனையைத் தூண்டும் கல்வி, இறுக்கமான சமுதாயக் குடும்பக் கட்டமைப்புத் தடுப்புகள் போன்றவை சிறந்த நீண்டகாலத் தீர்வுகளாகும்.

இலங்கை தேசிய கல்வி பாடத்திட்டத்தில் ஆரம்ப நிலை முதல் உயர்நிலை வரை வாழ்க்கைத் திறன்கள், உணர்ச்சிக் கட்டுப்பாடு, மன அழுத்த மேலாண்மை, முடிவெடுக்கும் திறன் ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்த வேண்டும். விளையாட்டு, கலை, சாரணர் இயக்கங்கள் போன்ற செயற்பாடுகள் இளைஞர்களுக்கு ஆரோக்கியமான மாற்றுவழிகளை வழங்கும். மத நிறுவனங்கள், சமூகத்தில் வலுவான தாக்கத்தை கொண்டுள்ளதால், போதைப்பொருள் எதிர்ப்பு பரப்புரைகளை வழங்க வேண்டும். தொலைக்காட்சி, வானொலி மற்றும் சமூக ஊடக ஒலிபரப்புகள் உள்ளூர் கலாசாரத்தை மதிக்கும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட வேண்டும்.

தண்டனை மய அணுகுமுறையை மாற்றிப் போதைப் பொருள் பயன்படுத்துவோரைப் புனர்வாழ்வுக்குள்ளாக்கி, போதைப்பொருள் விற்பவர்களைச் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பவேண்டும். போதைப்பொருள் விநியோகத்தை கட்டுப்படுத்த கடுமையான சட்ட அமுலாக்கம் அவசியமானாலும், பயன்படுத்துவோர் மற்றும் கடத்தலாளர்கள் என வேறுபடுத்தப்பட வேண்டும். போதைப்பொருள் பாவனையாளரைப் பற்றிய சமூகத்தில் உள்ள பழித்தல் (Stigma) குறைந்து அவர்கள் சமூகத்துக்கு மீண்டு வரச் செய்தலே சிறப்பு.

எங்கள் இதழ்களுக்கான ஆதரவுக்கும் கருத்துகளுக்கும் நன்றி. இந்த காலாண்டு இதழில் எழுத முதல் படி எழுத்தாளர்களையும் ஊக்குவிக்கிறோம். நமது இதழில் வாசகர்களுக்குப் பயன்படும் உங்கள் வாழ்க்கை அனுபவம் மற்றும் கதை, கவிதை, கட்டுரை எழுதி உங்கள் உள்ளார்ந்த திறமையை வெளிக்கொணரவும். உங்கள் தரமான படைப்புகள் வெளியிடப்படும்.

ஆக்கங்களுக்கு ஆக்கதாரர்களே பொறுப்பு

- சுப. கிருஷ்ணானந்தன்
(Krishnasubram7@gmail.com)

தொடர்பு முகவரி :

‘Valar’
c/o Dr. Yalini Yoheswaran,
Maviddapuram - Mylliddy Road,
Veemankam North, Tellippalai - Sri Lanka

“வளர்”
தெல்லிப்பழை மகாஜனக்கல்லூரி
1979 ஆம் ஆண்டு
உயர்நிலை வகுப்பு மாணவர்
இலக்கிய குழாமின் வெளியீடு

அன்பே என் உரம்!
இயற்கையே என் ஆசிரியர்!
பூமியைக் காப்போம்.
இயற்கையை வளர்ப்போம்!

‘இயற்கையை நெருங்குவோம்’

‘காரை’ நிரோஷனுடன் ஓர் உரையாடல்

‘இயற்கையை நெருங்குவோம் இயற்கை உணவினை உண்போம்!’ என்ற தாரகமந்திரத்தை கைக் கொண்டு, மனிதர்களின் சுகநல வாழ்விற்காக இயற்கை முறை மற்றும் மரபுசார் முறை விவசாயத்தைப் பின்பற்றும் விவசாயிகளுடன் இணைந்து பணிபுரிகிறது பல்லுயிர் நிறுவனம்.

அதன் நிறுவனர்களில் ஒருவரும், செயற்பாட்டாளருமான நிரோஷன் தான் ஓர் சாதாரண இயற்கை விவசாயி! மண்ணோடு மனம் இணைந்தவன்... வியர்வையால் உணவு உருவாக்குபவன்... இயற்கையோடு ஒத்துழைத்து வாழ்வதே என் பெருமை! உரமோ மருந்தோ அல்ல, அன்பே என் உரம்! இயற்கையே என் ஆசிரியர்! பூமியைக் காப்போம். இயற்கையை வளர்ப்போம்! நலமான எதிர்காலத்தை உருவாக்குவோம் எனத் தன்னை அறிமுகம் செய்கிறார்.

மொறட்டுவ பல்கலைக்கழகப் பொறியியல் பட்டதாரி மாணவரான நிரோஷன் தனது பட்டப்படிப்பு முடிந்து தென்னிலங்கையில் பணிக்கு அமர்கிறார். புதிய வாழ்விடம் புதிய சூழல் அவருக்கு ஏற்படையதாக அமையவில்லை. உணவு ஒவ்வாமையால் நோய்வாய்ப்பட்டுத் தனது வேலையை உதறிவிட்டுத் தனது சொந்தக் கிராமத்துக்குத் திரும்புகிறார். அங்கு இயற்கை மருத்துவம்,

உணவுமுறைகள் மூலம் அவர் நோயிலிருந்து மீண்டது மட்டுமின்றி இயற்கை விவசாயம், இயற்கை மருத்துவம், இயற்கை உணவுமுறைகள் தொடர்பான தேடலிலும், செயற்பாட்டிலும் தீவிரமாக ஈடுபட்டு வருகின்றார்.

இளம் விவசாயிகளை ஒருங்கிணைப்பதோடு, இயற்கை விவசாயம் தொடர்பான ஆலோசனைகளையும், ஒத்துழைப்பினையும் வழங்கிவருகிறார். இதுவரை இலங்கையின் பல பாகங்களிலிருந்தும் இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட விவசாயிகள் அவருடன் இணைந்திருக்கின்றனர். பல்கலைக்கழக ஆய்வுநிலை மாணவர்கள், மற்றும் துறைசார் நிபுணர்களுடன் இணைந்து இயற்கை விவசாயம் தொடர்பான தீவிர ஆய்வை மேற்கொள்வதோடு வெற்றிகரமான தன்னிறைவுப் பொருளாதாரத்தை நோக்கியும் பயணிக்கிறார்.

இலங்கையில் விவசாயத்தை எவ்விதம் வெற்றிகரமாகச் செயற்படுத்துவது, சவால்களை முறியடிப்பது எப்படி என சமுதாய அக்கறையோடு ஒய்வின்றிக் கடுமையாக உழைத்துவரும் நிரோஷன் புதிய புதிய வழிமுறைகளைக் கண்டடைகிறார். அவருக்குப் பல்லுயிர் நிறுவன நண்பர்களும் பக்கபலமாகச் செயற்படுகின்றனர்.

சோர்ந்துபோகாது இலாபகரமாக விவசாயத்தை மேற்கொள்வது தொடர்பாக, இளையவர்களுக்கு அவர் ஆதாரத்துடன் நம்பிக்கையளிக்கிறார். **நஞ்சற்ற உணவே எமது இலக்கு. நாம் இழந்தவற்றை நாடே மீட்போம்.** என்ற அவரது புனிதப் பயணம் வெற்றி

பெற வாழ்த்துவதோடு, எம்மால் முடிந்தவரை எமது ஆதரவினை அவருக்கு வழங்குவோம்!

வளர் சஞ்சிகை வாசகர்களுக்காக காரைநிரோஷனை அணுகியபோது அவரிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட மேலதிகத் தகவல்களை உங்களோடு பகிர்கிறோம். இன்னும் மேலதிக பயனுள்ள தகவல்களுக்கு அவர்களது முகநூல் மற்றும் இணையத்தளத்தினை பார்வையிடவும்.

முகநூல் : <https://www.facebook.com/sivakumaran.niroasn>
இணையத்தளம் : <https://www.pallueir.lk/>

“காரை இளம் விவசாயிகள் கழகம்”

2014ம் ஆண்டு க.பொ.த உயர்தரப் பரீட்சை எடுத்த காலத்திலிருந்தே இயற்கை விவசாயம் சார்ந்த நடவடிக்கைகள், தேனீ வளர்ப்பு, பனை சார்ந்த உற்பத்திப் பொருட்களைச் சந்தைப் படுத்துவது, எமது மரபுசார் நெல்லினங்களான மொட்டைக் கறுப்பன், கைக்குத்தரிசி, பச்சைப் பெருமாள், அணில் வரியன், சுகந்தன் போன்றவற்றைப் பயிரிடும் நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டிருந்தேன். அப்பொழுது ‘காரை இளம் விவசாயிகள் கழகம்’ என்ற விவசாயக் கழகத்தை கோபிநாத், பிருந்தாபன் ஆகியோரோடு இணைந்து உருவாக்கிச் செயற்பட்டோம்.

இக் கழகத்தின் முக்கிய செயற்பாடுகளாக இளைஞர்களிடையே வீட்டுத் தோட்டப் பயிற்சிகள், போட்டிகள் நடாத்துவது, விவசாயத்தில் இருந்து கிடைக்கும் தாவர விதைகளை விற்பது, நாட்டு விதைகளைப் பரவலாக்கம் செய்வது, நஞ்சற்ற முறையில் இயற்கை விவசாயம் செய்தல், செய்தலை ஊக்குவித்தல் என்பன அமைந்தன.

இயற்கை விவசாயிகளுடன் இணைந்து இயற்கை விவசாயத்தினைச் செய்து கொண்டிருக்கையில், விளைபொருட்களுக்கான உரிய சந்தை வாய்ப்பை ஏற்படுத்தலில் அவர்களுக்கிருந்த கடின நிலைப்பாட்டை உணர முடிந்தது. இயற்கை விவசாயத்தில் விளையும் பொருட்களை விவசாயிகளிடம் பெற்று சந்தைப் படுத்தும் நோக்குடன் இந்த பல்லுயிர் என்னும் நிறுவனத்தை இலங்கையில் பதிவு செய்யப் பட்ட நிறுவனமாக உருவாக்கினோம்.

பல்லுயிர் நிறுவனம்

‘பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல் நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாந் தலை’ என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. அதில் உள்ளது பல்லுயிர் என்ற சொல். அதற்கும் மேலாக பல்லுயிர் ஒம்புதல்

என்பது எங்களுடைய உணவிற்சாக, மற்றைய உயிர்களுடைய, உயிர்ச்சூழலையோ, வேறு ஏதாவது ஒன்றின் சூழற் சமநிலையையோ நாங்கள் குலைத்து விடக் கூடாது. பல்லுயிர் நிறுவனத்தின் உற்பத்திகளாயிருந்தாலும் சரி, பல்லுயிர் நிறுவனத்திற்கு விவசாயிகள் செய்து வழங்கும் உற்பத்திகளாயிருந்தாலும் சரி அவை யாவும் முற்று முழுதாகச் சூழல் நேயப் பயிர்களாக இருக்கும். சூழல் நேயப் பயிர்கள் என்னவென்றால், எந்த சூழலுக்கு எந்தப்பயிர் சாதகமாக இருக்கிறதோ அந்தப்பயிர்களே ஆகும். எமது உற்பத்திகள் யாவுமே நிலத்தை வளமாக வைப்பன. நீர் வளத்தைப் பேணுவனவாக உள்ளன. தேக ஆரோக்கியத்திற்கு நஞ்சற்றனவாக உள்ளன. இந்த உற்பத்திகளை வேண்டுபவர்களுக்கும் நன்மை பயப்பவை. விளைவிப்போருக்கும் நன்மை பயப்பவை. விளைவிக்கும் பூமிக்கும் நன்மை பயப்பவை. ஒட்டு மொத்த சுற்றுச்சூழலுக்குமே நன்மை பயப்பவை. இத்தகைய உற்பத்திகளையே மக்களிடம் கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்று எண்ணிச் செயற்படுகிறோம். 2003 ம் ஆண்டிலிருந்து செயற்படுகிறோம். 2013 இலிருந்து சற்று முனைப்பாகச் செயற்படுகிறோம்.

தியாகராஜா கோபிநாத் மற்றும் சிவகுமாரன் நிரோஷன் ஆகிய நான் என்னும் இருவருடனும் தற்சமயம் பல்லுயிர் நிறுவனம் இயங்குகிறது. எமது தொழிற்சாலையில் பதின்புன்று நிரந்தர ஊழியர்கள் பணி புரிகிறார்கள். இரு நிர்வாக உதவி ஊழியர்கள் எமது செயலகத்தில் பணி புரிகிறார்கள். எமது கடையில் ஒரு ஊழியர் பணி-புரிகிறார். மொத்தத்தில் பதினாறு ஊழியர்கள் எமது நிறுவனத்தில் பணிபுரிகிறார்கள். ஆனால் எமது நிறுவனத்தின் முழு இயக்கத்திற்கும் காரணமானோர் எம்முடன் இணைந்து பயணிக்கும் இயற்கை விவசாயிகளே. அவர்கள் இல்லாவிடின், இந்த நிறுவனம் என்பது இயங்க முடியாது. இலங்கையில் எந்த ஒரு தொழிற்சாலையும் விவசாயிகளிலேயே தங்கி உள்ளது. ஆகையால் விவசாய உற்பத்தித் திறனை எங்ஙனம் அதிகரிக்கலாம் என்ற ஆய்வுகளை நாம் விவசாயத் திணைக்களங்களுடனும், பல்கலைக் கழகங்களுடனும் இணைந்து நடாத்தியுள்ளோம். இந்த ஆய்வுகளில், எங்ஙனம் விவசாயிகளின் வருமானத்தைக் கூட்டுவது, சிறுதானிய அதி உச்ச விளைச்சலை அடைவது என்பது புற்றியும் ஆய்வுகள் நடாத்தி உள்ளோம். பின்னர் இந்த ஆய்வினால் பெற்ற அறிவை, விவசாயிகள், பெறுமதி சேர் உற்பத்தியாளர்கள், முதலீட்டாளர்களிடமும் பகிர்ந்து அவர்களுடனும் இணைந்து செயற்படுகிறோம்.

நிதிவளம்

வங்கிகளில் பெறும் கடன் எமக்குரிய ஆரம்ப நிதி வளமாக அமைகிறது. இந்த வங்கிக் கடன் எமக்கு இன்றியமையாத ஒன்று ஏனெனில் விவசாயிகளிடம் இயற்கை விவசாயத்தில் விளைந்த விதை-

களைக் கையளித்து, அவர்கள் அவற்றைப் பயிரிட்டு அறுவடை செய்து தரும்பொழுது, அந்த உற்பத்திப் பொருளுக்குரிய பணத்தை உடனே நாம் வழங்க வேண்டும். வங்கிக் கடன் தவிர, கனடாவிலிருந்தும் ஒருவர் நிதியுதவி செய்து உதவினார்.

சிறுதானிய உற்பத்தி

பனை சார்ந்த உணவு, தேன் போன்றவற்றின் பயன்கள் பற்றிய அறிவும் பயன்பாடும் இன்றுவரை பரவலாகப் பாவனையிலுள்ள போதும் சிறுதானியப் பயிர்ச்செய்கையும் பயன்பாடும் அறுபதுகளில் தேய்ந்து அழிந்து போய்விட்டன. நெற்பயிர்ச் செய்கைக்கே எம்மவர் முக்கியத்துவம் கொடுத்து வந்தனர். இதற்கு முக்கிய காரணமாக சிறுதானியங்களிலிருந்து உமி, தவிடு என்பனவற்றை நீக்குவதில் உள்ள கடினமும், இவற்றிற்குரிய இயந்திரங்கள் இல்லாமற் போனமையுமாகும்.

இன்று எமது சமுதாயத்தில் உள்ள புற்று நோய், சிறுநீரக நோய், நீரிழிவு நோய் போன்ற தொற்றா நோய்ப்பரம்பலுக்குரிய மூலகாரணிகள் எமது உணவுப் பழக்க வழக்கமே என்பது பல விஞ்ஞான ஆய்வுகளால் நிரூபணமாகி வருகிறது. எனவே இத் தொற்றா நோய்ப்பரம்பல்களைத் தடுக்கும் முகமாகவே இயற்கை சார்ந்த சிறுதானிய உணவுகளை உண்ண வேண்டிய அவசியத்தினை, பல மருத்துவர்களுடன் கலந்துரையாடியதின் மூலம் நான் உணர்ந்தேன். அதனால் சிறுதானிய உணவுகளை எம் மக்கள் மத்தியில் கொண்டு செல்ல விரும்பினோம்.

மற்றும் மக்களிடம் இது பற்றிய விழிப்புணர்வு அன்றிருந்ததை விட இன்று அதிகமாக உள்ளது. அதனால் சந்தைப்படுத்தல் இலகுவாகிறது. ஆயினும் இவற்றிற்குரிய ஆதரவு பற்றாக்குறையாகவே உள்ளது.

எமது நோக்கம், நூறு வருடங்களுக்கு முன் விளைந்த பயிர்களை எங்கள் நிலத்தில் மீளற்பத்தி செய்து ஆரோக்கியமான உணவுகளை எமது மண்ணின் மக்களுக்கு சந்தைப்படுத்துவதன் மூலம் அவர்களின் சுகநல வாழ்வை உறுதி செய்வதாகும்.

தேனீ வளர்ப்பு

2013 ல் தேனீவளர்ப்பை ஆரம்பித்தோம். அப்பொழுது யாழ்ப்பாணத்தில் தேனீ வளர்ப்பாளர்கள் இல்லை என்றே கூறவேண்டும். அதன்முன் தமிழ் தேசியப் பொருண்மியம் சார்ந்து செயற்பட்டவர்களின் உந்துதலில் தேனீ வளர்ப்பு நடைபெற்றது. நாங்கள் தேனீ வளர்ப்பில் ஈடுபடக் காரணமானவை: காரை-நகரில் உள்ள பனை, நெல்வயல்களில் காணப்படும் நீர்முள்ளி, காடுகள் அத்துடன் நெற்பயிர் மட்டுமே பயி-ரிடப்பட்டதால் நஞ்சுற்றவிவசாயமுறை என்பவற்றால் தேனீக்கள் அதிகரித்துக் காணப்பட்டன. தேனீக்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகரிக்கும் பொழுதெல்லாம் மக்கள் அவற்றை அநியாயமாக எரித்துக் கொண்டு விடுவார்கள். இதனைத் தவிர்க்குமுக்கமாக நாங்கள் சிலர் ஒன்றிணைந்து தேனீவளர்ப்பில் ஈடுபட்டோம். அச்சமயம் பிந்துநுவரவில் உள்ள தேனீவளர்ப்பு ஆராய்ச்சி நிலையத்திற்குச் சென்று பயிற்சி பெற்றுவந்தோம். தேனீவளர்க்கும் பெட்டிகளை அவர்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. பின்னர் தனியார் ஒருவரிடமிருந்து ஐந்து பெட்டிகளைப் பெற்றுத் தேனீவளர்ப்பை ஆரம்பித்தோம். பின் கண்டிப்பகுதியில் வாழ்ந்த மகிந்த விஜயசிங்க என்பவரிடம் சென்று மேலும் பயிற்சிகளைப் பெற்றுவந்தோம். தேனீவளர்ப்பை ஆரம்பித்தும் ஐந்தாறு வருடங்களிற்கு எமக்குச் சரியான வெற்றி கிடைக்கவில்லை. ஏனெனில் வளர்ப்பின் நுணுக்கங்களை முற்றுமுழுதாக அறிய முடியவில்லை. பின்னர் இந்திய தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி மேலதிக அறிவினைப் பெற்று அரிய உத்திகளைக் கையாண்டு வெற்றிபெறத் தொடங்கினோம். நாங்கள் ஈடுபடுவதுடன் நிறுத்திவிடாது பலருக்கும் தேனீவளர்ப்பதற்குரிய பயிற்சியை இன்று வழங்கி வருகிறோம். இன்று வடக்கு, கிழக்கில் இரண்டாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட தேனீவளர்ப்பாளர்கள் உள்ளனர் எனப்பெருமையுடன் கூறிக்கொள்கிறேன். அங்ஙனம் வளர்ப்பவர்களிடம் இருந்தும் தேனைக் கொள்வனவு செய்து சந்தைப்படுத்தலிற்கு உதவுகிறோம். ஒரு வருடத்தில் சராசரியாக ஐந்தாயிரம் தேன்போத்தல்கள் எமக்குக் கிடைக்கின்றன. இவற்றை வெளிநாடுகளிற்கு ஏற்றுமதி செய்ய அவசியமற்றவாறு ஐந்தாறு

மாதங்களுக்கிடையில் இலங்கையிலேயே விற்பனை செய்துவிடுவோம். இங்கு தேனிற்குரிய தேவை அதிகரித்து வருகிறது. உற்பத்தி போதாமல் உள்ளது. தற்சமயம் பெட்டிகளில் தேனீவளர்ப்போர் அதிக இலாபம் ஈட்டி வருகின்றனர். அதேவேளை தேனீக்கள் மூலம், பெருந்தோப்புகளில் பெருமளவில் மகரந்தச்சேர்க்கை செய்வதன் மூலம் விவசாயிகள் தமது விளைச்சலைக் கூட்டிப் பயன்பெறுகிறார்கள். நாம் உற்பத்தி செய்கின்ற தேனை விட நாம் பயிற்றுவித்த எமது விவசாயிகளிடமிருந்து கொள்வனவு செய்கின்ற தேனின் அளவு அதிகம் என்பதில் பெருமகிழ்வு கொள்கிறோம்.

எமது நீர்வளம்

காரைநகரில் குடிநீர் வளம் குறைவாகவே உள்ளது. முன்பு குடிநீர்க் கிணறுகள் இருந்தன. தற்சமயம் அவற்றின் எண்ணிக்கை வெகு சொற்பம். நிலத்தடி நீர் ஆய்வாளர்கள் இந்நாளில் இருபத்துமூன்றிற்கும் மேலான கிணறுகளைக் கண்டுபிடித்துள்ளனர். ஆனால் மக்கள் வெளியிடத்தில் இருந்து விநியோகிக்கப்படும் நன்னீரையே எதிர்பார்த்துள்ளனர். ஒரு சிலரே கோவில்களில் உள்ள நன்னீரைப் பாவனைக்கு உபயோகிக்கிறார்கள். விநியோகிக்கப் படும் நீர் நல்லதா? கெட்டதா? என்பது பற்றிய புரிதல் மக்களிடையே கிடையாது. மழைநீர் சேகரிப்பிலும் மக்கள் கவனம் செலுத்துவது கிடையாது. இதனால் நிலத்தடி நீர் வளங்கள், மற்றும் மழை நீர் சேகரிப்பு என்பன பெரிதும் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் காணப்படுகின்றன. முன்பு சக்கலா ஓடை, பால ஓடை, வழுப்பு ஓடை எனப் பல ஓடைகள் இருந்தன. ஓடை என்பது தண்ணீர் தேங்கிப் பின் கடலிற்குச் சென்று வடிவதற்கு வழிவகுப்பது. இந்த ஓடைகளை மண்ணால் நிரவி, தொடர்ச்சியாக கட்டிடங்களைக் கட்டிக்கொண்டுள்ளனர். அது எத்துணை தீங்கை விளைவிக்கப் போகின்றது, எதிர்கால சந்ததி நன்னீர் இன்றி எங்ஙனம் தவிக்கப் போகின்றது, விவசாய நிலங்கள் எங்ஙனம் வலுவிழக்கப் போகின்றன, தற்சமயம் இங்குள்ள கால்நடைகள் மற்றைய பிராணிகள் குடிநீர்ற்று எங்ஙனம் வாழப்போகின்றன என இளைஞர் பலர் எடுத்துக்கூறினாலும் பிரதேச சபையினரோ, தவிசாளர்களோ, புலம்பெயர் தேசத்தினரோ கருத்தில் எடுத்துக் கொள்வதில்லை.

ஏனெனில் அநேகமானோர் புலம் பெயர் தேசத்தில் இருந்து வந்து கட்டிடங்களை எழுப்புகிறார்கள். வீதிக்கு மேலாக வீட்டை உயர்த்திக்கட்டிச் சுற்றிவர கொங்கிரீட் போடுகிறார்கள். கொங்கிரீட் இடுவதால் நிலத்தடிநீர் உறிஞ்சப்படுதல்தடைப்படுகிறது. எனவே தண்ணீர் பாய்ந்தோடி எதிர்பாராத இடங்களில் தேங்கி வெள்ளப்பெருக்கை ஏற்படுத்துகிறது. நிலத்தடிநீர் உறிஞ்சப்பட்டு மழைநீர் வடிந்தால் இவ்வளவு பெரிய வெள்ளப்பெருக்குகள் வராது. மற்றும் மழைநீரை எங்ஙனம் சேகரிப்பது, வீட்டுக்கூரைகளில் இருந்து வழியும் நீரை எங்ஙனம் கிணற்று நீர் மாசடையாத வண்ணம் கிணற்றில் சேர்ப்பது என்பது பற்றிய விழிப்புணர்வு சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களில் தற்சமயம் முழுமூச்சாக ஈடுபட்டுள்ளோம். அரச அதிகாரிகளிடமிருந்து உத்தியோகபூர்வமாக இவை அறிவிக்கப்படாமையால் இத்தகைய நீர் சேமிப்பு உத்திகளை நடைமுறைப்படுத்தல் பெருஞ்சவாலாக எமக்கு அமைகிறது. ஒட்டுமொத்தமாக எமது இருத்தலைத் தீர்மானிப்பது எமது இயற்கை வளங்களே. இயற்கை வளமற்ற இடத்தில் மனிதர் வாழ்தல் கடினம். மிக முக்கியமான வளம் நீர்வளம். எல்லா மக்களும் இந்த நீர்வளம் பேணுதல் பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டும். அங்ஙனம் சிந்தித்துப் பேணாது போனால், எம்மை ஒரு தாழ்வான நிலைக்குத் தள்ளி, நாட்டையும் வளங்குன்றச் செய்துவிடும். காரைநகரானது யாருமே வாழ முடியாத இடமாகி விடும். ஆகையால் யாவரும் நீர்வளம் பேணுதல் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும்.

எமது பிரதேசத்திற்குரிய தனித்துவமான பயிர்கள்

என் இருபதுகளில், எனக்கு மூத்தோராக இருந்த தொண்ணூறு வயதுப் பெரியவர்களிடம் பேசியதில் அவர்கள் குறிப்பிட்ட இனங்களான நரிப்பயறு, கொத்துப்பயறு, கொடிப்பயறு, வரிப்பயறு, மற்றும் புடலை, சரையில் இருந்த இனங்கள், கத்தரி இனமான தம்பன் கத்தரி (ஒரு கத்தரிக்காய் நானூறு கிராம் நிறையுள்ளது) என்பவை தற்சமயம் அழிந்துபோய் விட்டன. அவர்கள் குறிப்பிட்ட வேரமைப்புகள், இலையமைப்புகள் எல்லாமே நீரை ஆவியாக இழக்காது, சிறிதளவு நீரிலேயே சீராக வளரக்கூடிய, மற்றும் உவர்ப்புத்தரைகளில் வளரக்கூடிய பயிர்களாக காணப்பட்டிருக்கின்றன. வரகு, தினை, இறுங்கு, கம்பு போன்றவற்றையும் பயிரிட்டு வந்திருக்கிறார்கள். மரவள்ளியும் கூடுதலாகப் பயிரிட்டுள்ளார்கள். இப்பொழுது உள்ள விவசாயிகள் நெல்லைத்தான் முற்றுமுழுதாக விளைவித்து வருகிறார்கள். இத்தகைய ஒற்றைப் பயிர்ச்செய்கை எமது நிலம் வளமற்றுப் போவதற்கு ஒரு காரணமாக அமைகிறது. பல பயிர்களைச் சுழற்சி முறையில் பயிர் செய்வதாலேயே மண் வளமடையும்.

விலங்குச் சிறப்பிதழ்

இந்த இதழ் எதிர்பாராதவிதமாக விலங்குச் சிறப்பிதழ் போல அமைந்ததில் மகிழ்ச்சி. நிரோஷனுடனான நேர்காணல் சென்ற இதழிற்குத் திட்டமிடப்பட்டிருந்து சாத்தியமில்லாமல் போனது.

இந்த இதழில் நிரோஷனுடனான நேர்காணலுடன், லவால், மொன்றியல் நகரில், விலங்குப்பண்ணையை மூடிவிடவேண்டாமென்ற ந்தியன், ஆதிரா ஆகிய சிறுவர்களது உருக்கமான வேண்டுகோள், மொழி ஆக்கம் செய்யப்பட அது நல்லதொரு ஆக்கமாக அமைந்தது.

தெய்வீகனிடமிருந்து வந்த 'கார்த்திகை' கதை ஒரு காலத்தின் பதிவாக உயர்ந்து நின்றது.

இவற்றோடு சேர்த்து தீபிகாவின் வெள்ளக் கவிதைகள் எட்டும் இந்த இதழுக்கு இன்னொரு பரிமாணத்தைக் கொடுக்கின்றன.

இலங்கையின் வெள்ள அனர்த்தம் பல சோகமான செய்திளைச் சொல்லி நிற்கிறது.

வெள்ளத்தோடு வெள்ளமாக அடித்துச் செல்லப்பட்ட விலங்குகள் பற்றிய துயர் வெறுமனே சொத்து இழப்பீடாக மட்டும் குறுகிப்போனது இன்னொரு துயர்.

உலகம் தவிர்க்க முடியாமல் இயற்கையை நெருங்குகிறது. அவணைக்கத் துடிக்கிறது. காலந்தாழ்த்தியேனும் இச்சிந்தனை உரத்து ஒலிக்கட்டும்!

- வளர் -

3.1.2026

வளர் - 14

எழுத்து ஒப்புநோக்குரை :
புனிதா கணேஸ்,
பாலா விக்னேஸ்வரன்
சுப. கிருஷ்ணானந்தன்

தொகுப்பு, வடிவமைப்பு :
- மனோ

அச்சுப்பதிப்பு நிதி உதவி :
- கி. சுப்பிரமணியம்
படங்கள் : நன்றி Google

நாங்கள் சுழற்சிமுறைப் பயிர்ச்செய்கையைக் கடைப்பிடிக்க விரும்பினாலும், இங்குள்ள கால்நடை வளர்ப்பு முறைகள், அவை சார் சட்டதிட்டங்கள், சமூக அமைப்பின் சட்டங்கள் என்பவை சாதகமாக அமையவில்லை. இதனால் நாம் பனைமட்டைகளால் தற்காலிக வேலிகளை அமைத்துப் பயிர்செய்துகொண்டு வருகின்றோம். ஒருகாலத்தில் மரக்கறிகள், தானியங்கள் காரைநகரிலிருந்து பொன்னாலைப் பாலத்தைக் கடந்து வெளியூர்களுக்குச் சென்ற காலங்கள் கழிந்து, இன்று எந்த ஒரு உணவுப்பொருளும் வெளியிலிருந்து காரைநகருக்குக் கொண்டுவரப்பட வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இந்நிலை பற்றி மக்கள் சிந்திக்க வேண்டும். அவர்கள் சிந்தித்தால் மட்டுமே, ஒரு தன்னிறைவு மிக்க தற்சார்பு நிலையைடைந்து நாங்கள் ஆரோக்கியமாக வாழலாம்.

பல்லுயிர் நிறுவனம் எதிர்கொள்ளும் சவால்கள்

எங்களுக்கு காற்று இலகுவாக கிடைக்கின்றது. தண்ணீர் நெகிழிக் குவளைகளில் வருகிறது. உணவு பெருஞ்சவாலாகிறது. உடை மிகப்பெருஞ் சவால்! உறையுள் பற்றி நாம் எண்ண முடியாத நிலையில் உள்ளோம். உணவு ஒன்றையாவது நாம் காப்பாற்ற முயற்சிக்க வேண்டும். அதற்காக எமது பாரம்பரிய நெல்லினங்கள், தானியங்கள் போன்றவற்றை இலகுவில் நாம் விளைவித்தாலும், அந்த நெல்லினங்களிலும், தானியங்களிலும் எங்ஙனம் உணவைச் சமைத்து அதனை எப்படி உண்பது பற்றி மக்களுக்கு அறிவுறுத்தி பழக்கப்படுத்தல் என்பதே எம்முன் உள்ள சவாலாக உள்ளது. இதற்காக நாம் பாரம்பரிய இன விதைகளை மீளருவாக்கஞ் செய்து (அவரை மற்றைய மரக்கறி வகைகள்) அதனைச் சேமிக்கும் நடவடிக்கைகள், பின் இவற்றை மக்களிடம் பரவலாக்கம் செய்வது, பாரம்பரிய உணவுகளைச் சத்துகள் குன்றாமல் பாரம்பரிய முறைகளில் சமைக்கும் முறைகளை நாங்கள் கற்புடன் மக்களுக்கும் எடுத்துக்கூறி ஆவணப்பதிவுகளாக்கும் பணியிலும் இறங்கியுள்ளோம். முக்கியமாக ஒவ்வொரு இடங்களிலும் ஒவ்வொரு விதைப்பு முறைகள், ஒவ்வொரு பயிரிடு முறைகள், ஒவ்வொரு வளர்ப்பு முறைகள், ஒவ்வொரு அறுவடை முறைகளுடன் ஒவ்வொரு ஊருக்கும் தனித்துவமான உணவு முறைகளையும் கண்டோம். ஆகவே இவற்றையும் ஆவணப்படுத்தும் நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டுள்ளோம். இதற்கு இளைஞர்களின் பங்களிப்புக் குறைவாகவே காணப்படுகிறது. எனினும் முயற்சிப்போம். வெற்றி நிச்சயம் என்ற எண்ணத்தோடு செயற்படுகின்றோம்.

தயவு செய்து விலங்குப் பண்ணையை மூடி விடாதீர்கள்!

‘இது எங்கள் நகரத்தில் ஒரு ரத்தினம், ஒரு தலைமுறை ஈர்ப்பு’

22, மார்ச்சு 2025

**மாநகர முதல்வர்
லவால்
வணக்கம்,**

எனது பெயர் நீதியன். எனக்கு இப்போது பன்னிரண்டு வயது. தங்கையின் பெயர் ஆதிரா. அவளுக்கு இப்போது ஒன்பது வயதாகிறது. நாங்கள், இந்த விலங்குப் பண்ணையின் நீண்டகால ஆர்வலர்கள். அப்பாவோடும், அம்மாவோடும், எங்கள் குழந்தை வயதுகளிலிருந்தே வாரம் ஒருமுறையாவது, இந்தப் பண்ணைக்கு வந்திருக்கிறோம். அறுபது நாள் குழந்தையாக இருந்த நாள் முதலாக, இந்த விலங்குப் பண்ணைக்கு என்னை அழைத்து வந்ததாக என் அம்மா சொல்லுகிறார். அம்மாவுக்கு வேலையிருக்கிற வார இறுதி நாட்களில், என்னையும், தங்கையையும் குழந்தைகளுக்கான தள்ளுவண்டியில் வைத்து, தள்ளிக் கொண்டு, அப்பா இந்தப் பண்ணைக்குக் கூட்டி வந்திருக்கிறார். நாங்களிருவரும் “Old MacDonald Had A Farm”, உரத்துப் பாடியபடி அத்தனை உற்சாகமாக இங்கு ஓடி வந்திருக்கிறோம்.

எனக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. அப்போது எனக்கு மூன்று வயது தாண்டிவிட்டன. நான் நடக்கிற கூட்டிக் குழந்தை. ஒரு மயில், சிறகு விரித்து ஆடுகிற பேரதிசயத்தை என் குழந்தைக் கண்களால் பார்த்து வியந்தேன். ஒரு சேவல் கூவுகிற கணத்தில், நானும் கூவிப் பார்த்தேன். பல நிறங்களையுடைய புள்ளிப் புள்ளிக் கோழிகளையும், அதன் கூட்டு முட்டைகளையும் என் தங்கைக்கு சொல்லிக் கொடுத்தேன். தூங்குகிற சாம்பல் முயலைச், சத்தம் போடாமல் ரசித்தோம். ‘ஓய்ங்...ஓய்ங்...’ என்று என் தங்கை சத்தமிட்டுக் கத்தியதை நாங்கள் இப்போது ஞாபகப்படுத்துகிறோம். ஆட்டுக்குட்டிகளின் காதுகளை தடவுகிற போது கிடைத்த மகிழ்ச்சி அலாதியானது. மனிதர்களுக்கில்லாத நீண்ட வால்கள், அதிலும், கவர்ச்சிகரமான குதிரைகளின் அடர்த்தியான வால்களும், அவற்றை விசுக்கியாட்டுகிற நளினங்களும் நமக்கு உலக அதிசயங்களாகவே இருந்தன.

எங்களைப் போலவே இருந்த, புதிய மஞ்சள் நிறச் சின்னஞ்சிறு கோழிக்குஞ்சுகளை இப்போதும் நேசிக்கிறோம். எங்கள் அப்பாவை விடவும் உயரமான குதிரைகளைக் கண்டு பயந்தே போனோம். மரச்சட்டங்களின் இடைவெளிகளுக்குள்ளால், பசுக்களையும் அவை சிறுநீர் கழிக்கிற அழகையும் நீண்ட அவற்றின் முலைக்காம்புகளையும் பார்த்த புத்தம் புதிய நாட்களின் பரவசம்பெரியது. மாடுகளின் மூக்குகளைத் தொட்டுப் பார்த்தோம். அவை, தங்கள் நீண்ட தடித்த நாக்குகளால், எங்கள் உள்ளங்கைகளை நக்கின. அழகான நம் வாழ்வின் தொடக்கப்புள்ளிகள் அவை.

எமக்கு கிடைத்த முதல் வகுப்பறை, இந்த விலங்குப் பண்ணையே தான். எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கும் முதல், நாங்கள் ஆர்வப்பட்டு ஓடிவந்த முதலாவது பள்ளிக்கூடமும் இந்த விலங்குப் பண்ணையே தான். மிருகக் கழிவுகளின் வாசமும், வைக்கோல் கட்டுகளின்

மணங்களும், எங்களை ஈர்த்தன. இன்றைக்கும், வருடம் தவறாமல் நாங்கள் ஒவ்வொரு கோடையிலும், எங்களின் பாலக நண்பர்களான இந்த விலங்குகளையெல்லாம் சந்திக்க ஓடி வருகிறோம். பத்து வயதான பிறகும், இந்த மிருகங்களின் நட்பு நமக்கு அவசியமாக இருக்கிறது. சிறுவர்களாகிய எமக்கு, இந்த விலங்குகள் தருகிற புரியாத நட்பு ஆழமானது. சக உயிர்களை நேசிக்கச் சொல்லிக் கொடுத்த அனுபவச்சாலை இந்த விலங்குப் பண்ணை.

இன்றைக்கு, திடீரென்று இந்த விலங்குப் பண்ணையை மூடப் போவதாக நீங்கள் அறிவித்திருக்கிறீர்கள் என்று அறிந்தோம். எனது தங்கை மெதுவாக விம்மினார். நான் முதலில் இதை நம்பவில்லை. அப்பாவாலும் அம்மாவாலும் எங்கள் உணர்வுகளின் ஆழத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அவர்கள், தங்கள் சொந்த நாடுகளில், ஆடுகளோடும் கோழிகளோடும் கூட வளர்ந்தவர்கள். கூடச்சூட ஆட்டுப்பால் கறந்து குடித்தவர்கள். கோழி முட்டையிடுகிற கணத்திற்காக காத்திருக்கிற அம்மாவின் சின்னவயதுக் கதைகளை அவர் எங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். தோட்டங்களோடும், கால்நடைகளோடும் வளர்ந்த அவர்களுக்கும், இந்த விலங்குப் பண்ணை ஒருவிதத்தில் ஆறுதலாய் இருந்திருக்கிறது. சில வேளைகளில், எங்களையும் விட வாஞ்சையோடு, அப்பா அந்த மிருகங்களை தடவுவதை நாங்கள் பார்த்திருக்கிறோம். கால்நடைகளை, எங்கள் அப்பப்பா, தங்களின் குடும்ப உறுப்பினர்கள் போலவே நடத்தியதாக நமக்கு சொல்லியிருக்கிறார்.

எனக்கு நான்கு வயதாய் இருக்க வேண்டும். ஒரு-முறை, நாங்கள் விலங்குப் பண்ணைக்கு வந்த போது, ஒரு பசுவின் கண்களில் கண்ணீர் காய்ந்திருந்தது. அன்றைய இரவு என்னால் சாப்பிட முடியவில்லை. நான் இரவிரவாக விசும்பினேன். அடுத்த நாள் காலை, அப்பா கூட்டி வந்து, அந்த மாட்டைக் காட்டிய பிறகே சமாதானம் ஆனேன். எங்கள் உறுவினர்களைப் பார்ப்பது போல, நாங்கள் ஒவ்வொரு வருடத்தின் கோடை காலத்துக்காகவும் இங்கு வரக் காத்திருக்கிறோம். எங்களைப் போல, ஆயிரமாயிரம் குழந்தைகளின் இதயத்தோடு மிக நெருக்கமாகப் பிணைந்திருக்கும், இந்த விலங்குப் பண்ணையை தயவு செய்து மூடி விடாதீர்கள். விலங்குகள் நமது நண்பர்கள். அவர்களை எங்களிடமிருந்து பிரித்து தூர இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லாதீர்கள்.

வேறு தனியார் பண்ணைகள் பல தூர இடங்களில் இருக்கலாம். ஆனால், இயற்கைப் பூங்காவோடும் நமது விளையாட்டு இடங்களோடும் சேர்ந்து நகரத்தின் நடுவே அமைந்திருக்கிற இந்தப்

பண்ணை போல, வேறு இடங்களில் காண முடியாது. குறிப்பாக, நமக்கு அளிக்கப்பட்ட இலவசமான பெருங்கோடை இது. நமது நகரத்தின் பெருமை மிகு அடையாளம்து. அதை இழக்கத் துணிவது, குழந்தைகளின் உலகத்தை அடைப்பது போல. தயவு செய்து, சிறுவர்களாகிய நமது உணர்வுகளையும் கருத்திலெடுங்கள். விலங்குப் பண்ணையை இனிப் பிறக்கப் போகும் குழந்தைகளுக்காகவும் கூட தக்க வைத்திருங்கள்.

அன்புடன்
நீதியன், ஆதிரா

கனடாவின் கியூபெக் மாகாணத்திலுள்ள, ஒரு மாநகராட்சியில் அமைந்திருக்கும் பெரிய பூங்காவொன்றிலுள்ள, விலங்குப் பண்ணையினை மூடப்போவதாக அறிவிக்கப்பட்டதும், இரு சிறுவர்கள் சேர்ந்து, அந்நகர முதல்வருக்கு எழுதியனுப்பிய மின்னஞ்சலின் மொழிபெயர்ப்பே இந்தக் கடிதம்.

அந்த அறிவிப்பை நகரசபை வெளியிட்டதும், முதலில், அங்கு வாழும் உள்ளூர் மக்கள் இணைத்திருக்கிற முகப்புத்தகக் குழுவில், ஒரு நகரவாசிப் பெண் இது தொடர்பான உணர்வுபூர்வமான தனது கருத்தைப் பதிவு செய்தார். உடனும் அது பெரும்பான்மையானவர்களின் விவாதமாகி, ஆலோசனைகளாக, ஞாபகப் பகிர்வுகளாக, உணர்ச்சி வெளிப்பாடாக, பின்னூட்டங்கள் வழியாக தீவிரம் பெற்றது.

இதன் அடுத்த கட்டமாக, திரு டென்னிஸ் ஃபீவெட் என்பவர், ஓர் இணையத்தள முறைப்பாட்டு மனுவை உருவாக்கினார். உருவாக்கப்பட்டு அடுத்த இரண்டாவது மணித்தியாலங்களுக்குள் இந்தக் கடிதத்தை யாத்த நீதியனும், ஆதிராவும், 667 ஆவது உறுப்பினர்களாக, தமது கையொப்பங்களையும் பதிவு செய்தார்கள். பத்தாயிரம் என்ற இலக்கோடு தொடங்கப்பட்ட அந்த முறைப்பாட்டு மனு, இரண்டாவது நாளிலேயே அந்த எண்ணிக்கையைத் தொட்டுத் தாண்டியது.

மக்களின் உணர்வுகளின் தீவிரத்தைப் புரிந்து

கொண்ட நகரத்தினுடைய மாநகர முதல்வர், மூன்றாவது நாளன்று, தனது உத்தியோகபூர்வமான முகப்புத்தக பக்கத்தின் ஊடாக மக்களுக்கான ஒரு கடிதத்தை எழுதினார். அக்கடிதம் ஊடகங்களிலும் வெளியானது.

அவர் அந்தக் கடிதத்தில், உங்கள் உணர்வுபூர்வமான கருத்துக்களை நான் நேரமெடுத்து வாசிக்கிறேன். எமது முடிவு உங்களுக்கு ஏற்படுத்தும் காயத்தினைப் புரிந்து கொள்கிறேன். நான் உடனடியாகவே, சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளோடு ஆலோசித்த பிறகு, இந்தக் கடிதத்தை உங்களுக்கு எழுதுகிறேன். அந்த விலங்குப் பண்ணைக் கட்டடம் மறுசீரமைக்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது. விலங்கு நலன்களுக்கு மதிப்பளித்துப் பேணுவது, பராமரிப்பாளர்கள் ஊதியம், பராமரிப்புப் பொருட்கள் போன்றவற்றுக்கு பெருந்தொகை தேவைப்படுகிறது. நமக்கு வேறு அத்தியாவசியத் திட்டங்களுக்கு நிதிப் போதாமை இருக்கிறது. இதனாலேயே இந்த முடிவை எடுக்கவேண்டி வந்தது. உங்களில் பலர் விலங்குப் பண்ணையை ஒரு கல்விக்கூடமாகப் பார்க்கிறீர்கள். மழலைகளின் முதலாவது அபிசயமாக அஃது இருக்கிறது என்பதைப் புரிய வைத்திருக்கிறீர்கள். உங்கள் கருத்துக்களுக்கு நன்றி. எனக்குத் தெரியும் உங்களின் இழப்பு. நான் அதை மதிக்கிறேன். உங்கள் கருத்துகளைக் கவனமெடுத்து, உடனடியாகவே, இதற்கு மாற்றீடான வழிவகைகளைக் கண்டறியச் சொல்லி எனது அதிகாரிகளுக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறேன், என்று எழுதியிருக்கிறார். இதனிடையே, அந்த முறைப்பாட்டு மனு உருவாக்கப்பட்டு ஆறாவது நாளில் அதில், கையொப்பமிட்டவர்களின் எண்ணிக்கை, இருபத்தினாயிரத்து ஒன்பது உயர்ந்தது. அங்கு வெறும் கையொப்பங்கள் மட்டும் காணப்படவில்லை. பல நகரவாசிகள், அந்த விலங்குப் பண்ணையின் சமூக முக்கியத்துவம் தொடர்பான, தமது அக்கறை

மிகுந்த கருத்துகளைப்பண்பான மொழியில் பகிர்ந்திருக்கிறார்கள். அவற்றுள் சில

‘பல குடும்பங்களுக்கு இந்தப் பண்ணை மிக முக்கியமான இடமாகும். சில குழந்தைகளுக்கு, விலங்குகளுடன் உண்மையான தொடர்பைக் கொண்டிருக்கக்கூடிய இடங்களில் இதுவும் ஒன்று.’

‘இது விலங்குகள் எங்கிருந்து வருகின்றன என்பதைக் குழந்தைகள் கற்றுக்கொள்ளவும் இயற்கையின் மீதான மரியாதையை வளர்க்கவும் வழிசெய்கிறது.’

‘என் குழந்தையின் முதல் வார்த்தைகளில் சில இங்குள்ள விலங்குகளின் பெயர்கள்’

பெரும்பாலான பண்ணைகள் விவசாய நோக்கத்திற்காகச் சேவை செய்தாலும், இந்தப் பண்ணை மிக முக்கியமாகக் கல்வி சார்ந்தது. நான் ஓர் ஆசிரியர். எனது பாடத்திட்டங்களில் இல்லாவிட்டாலும் கூட, என் மாணவர்களை இங்கு அழைத்து வந்து, அவர்களுக்கு விலங்குகளின் உலகத்தை அடையாளம் காட்டியிருக்கிறேன். மிகுந்த ஆர்வத்தோடு, கால்நடைகளில் அவர்கள் ஈடுபாடு கொள்வதை நான் அடையாளம் கண்டிருக்கிறேன்.

‘இது வேறொரு பண்ணைக்கு மாற்றப்பட்டால், ஒரு பூங்காவில் ஒரு பண்ணையை ஏன் தொடங்கினோம் என்பதற்கான முழு நோக்கத்தையும் இம்முயற்சி இழக்கிறது.’

‘உண்மையில் எங்கள் நகரத்தில் ஒரு இரத்தினம் இஃது ஒரு தலைமுறை ஈர்ப்பு.’

‘செல்லப்பிராணி மருத்துவம்’ இன்றைக்கு அவசியமான ஒன்று. இதுவே ஒரு உளவியல் நிவாரணமளிக்கும் இடமும் கூட. குழந்தைகள் என்றில்லை. வயது முதிர்ந்தவர்கள் கூட, இங்கே வந்து மிருகங்களை மகிழ்ச்சியோடு கூப்பிடுவதை, அவற்றோடு கதைக்க முற்படுவதை நான் கண்டிருக்கிறேன். ‘

● தெய்வீகன்

சிறுகதை

○ கார்த்திகை

பழனி பாபா பீடா கடைப்பக்கமாக கார்த்திகை, இரவுகளில் தூங்குவது வழக்கம். கடை பூட்டுவதற்கு முன்னர் உரிமையாளர் ரஹீம், அன்று விற்காது எஞ்சிய பழங்கள் அனைத்தையும் பெரிய வாளியில் போட்டு, கரைத்து கார்த்திகைக்கு வைத்துவிடுவார். காலையில் நாவிதன் பூங்காப் பக்கமாகச் சென்று, அங்கிருந்து ஆதார வைத்தியசாலை நெடுஞ்சாலை வழியாக கார்த்திகை நடக்கத் தொடங்கினால், அன்றைக்குரிய ஆகாரங்களை வழிநெடுகப் பெற்றுவிடும்.

பதினைந்து வருடங்களில் யாழ் நகரின் முகச் சாயல் பல விதமாக மாறிவிட்டது. அலங்காரங்கள் அதிகரித்துவிட்டன. அபிநயங்கள் கூடிய பல புதிய கடைகள் மையத்திலேயே குடிவந்துவிட்டன. பெரு வீதிகளின் இருமருங்கிலும் நிரந்தரமாக வாகனங்கள் உறங்குமளவு பசை கூடிய தனவந்தர்கள் எடைக்கு எடை கூடிவிட்டார்கள். வடக்கு மணிக்கோபுரத்தில் ஒலிக்கும் விளம்பரப் பெண், ஒவ்வொரு நாளும் நகரின் நூற்றுக்கணக்கான கடைகளின் பெயர்களை மூச்சவிடாமல் உச்சாடனம் செய்கிறாள். மலிவு விலையும் கழிவு விலையும் பெருகிவிட்டதாக அலைமோதும் பல்லாயிரக்கணக்கானவர்களின் சீமைப் பெரு நிலமாக ஜொலிக்கிறது.

வெளிநாட்டவர்கள் ஏறி இறங்குவதற்கு ஏற்றவாறு அடுக்குமாடி அங்காடிகள் பெருகிவிட்டன. போர்க்காலத்தில் பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கச் சரக்குகளை அடுக்கும் மண்டபமாக மாற்றப்பட்டிருந்த வின்ஸர் தியேட்டரையும் முகமுடைந்த ராணியையும் முந்திக்கொண்டு கார்தில்ஸ் மேல் தளத்தில் இளையவர்கள் பொங்கி வழியும் புதிய தியேட்டர் வந்துவிட்டது. மாம்பழங்களும் வாழைப்பழங்களும் தொங்கிய நடைபாதைக் கடைகளெங்கும் சீன, ஐரோப்பிய அப்பிள், ஒறேஞ்சுகளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுவிட்டன.

இவ்வளவு நெருக்குவாரமான நகரத்திற்குள் கார்த்திகை எப்படி வந்தாள் என்று யாருக்கும் தெரியாது. ஆனால் கார்த்திகை ஒரு மழைப்பொழுதில் சின்னக் கன்றாக வந்திருந்தாள். அது ஒரு கார்த்திகை மாதம். அதனால், கேதாரன் அப்பா அதற்குக் கார்த்திகை என்ற பெயரை வைத்தார்.

ரஹீம் கடைக்கு அருகில் - ஆஸ்பத்திரிக் கழிவுநீர் பண்ணைக் கடல்வழியாக வழிந்தோடும் - வாய்க்கால் பக்கமாக எந்நேரமும் படுத்திருக்கும் கார்த்திகைக்கு வயது பத்தாக இருக்கலாம்.

'உந்த மாட்டுச் சாண மணத்துக்குள்ள எப்பிடித்தான் யாவாரம் செய்யிறியோ' - என்று கேட்பவர்களிடம் - 'பெருமான் காலடி முயலகன் போல கார்த்திகை என்னோட இருக்கு. அது வெறும் பசுமாடு இல்ல. என்ர காவல் தெய்வம்' என்பான்.

கார்த்திகையைப் பற்றி யார் கதையெடுத்தாலும் அவர்களிடமிருந்து தனது காவல் தெய்வத்தைப் பிணையெடுப்பான் ரஹீம். கேட்பவர்கள் நியாயத்தையும் அவன் புரிந்து பதில் சொல்வதால், அவர்களுக்கும் கார்த்திகை பற்றிய நல்லபிப்பிராயம் பெருகியது.

‘என்ன கேதாரன், கார்த்திகை வந்து போயிட்டுதா அல்லது சிவன்கோவிலடிப் பக்கமாகப்போய் ஒரு டீ குடிச்சிட்டு வரவா’

கோப்பாயிலிருந்து பொன்னுருக்கு வேலையாக நதியா நகைக்கடைக்கு வந்தவர் கேட்டார்.

தன்னுடைய அநேக நகை வேலைகளை நதியா நகைக்கடையில் வாடிக்கையாக வந்து செய்து போகிறவர் அவர். உரிமையாளர் கேதாரனுக்கு மிகவும் வேண்டப்பட்டவர்.

‘சண்முகம் கடையில் டீ ஒண்டு குடிச்சிட்டு வாங்கோ அண்ணை, நாள் வாசலுக்குத் தண்ணி தெளிச்சிட்டு, ஆயத்தமா நிக்கிறன்’

அந்த இடைவெளியில் கார்த்திகை வந்துவிடுவான் என்பதுதான் கேதாரனின் கணக்கு.

வாசலுக்கு வந்து கஸ்தூரியார் வீதியின் அடுத்த அந்தம் வரைக்கும் கண்களை எறிந்து பார்த்துப் பதில் சொல்லிக்கொண்டு கடைக்கு உள்ளே போனான் கேதாரன்.

நகர் மத்தியில் நகை வியாபாரத்தை மூன்றாவது தலைமுறையாகச் செய்பவர்கள் நதியா கடைக்காரர்கள். காரைநகரிலிருந்து முற்றாகவே இடம்பெயர்ந்து கல்வியங்காட்டுக்கு வந்த நதியா நகைக்கடைக்காரர்களுக்குத் தற்போதைய தலைமுறை முதலாளி கேதாரன். பருத்த தேகத்தில் பதற்றமற்ற முகமுடைய நிதானமான நகைவாசி.

மேசைக்குக் கீழ் முதல் நாள் மடித்து வைத்துவிட்டுப்போன நகைப் பெட்டிகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து விரித்தான். கண்ணாடிப் பெட்டிகளைத் திறந்து அதற்குள் பெட்டிகளைக் காட்சிக்கு வைத்தான். ஏற்றிய சந்தனக்குச்சி கடை முழுவதையும் வாசத்தால் நிறைத்தது. பக்கத்துக்கடையில் மதுரை சோமு கோடிகள் குவிந்தாலும் கோமகளை மறவேன் - என்று முருகப் பெருமானுக்கு மெய்யுருக்கும் குரலில் உறுதிமொழி கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்.

கஸ்தூரியார் வீதியில் பக்தியோடு திறந்த அத்தனை நகைக்கடைகளும் முதல் வியாபாரத்துக்கு ஆயத்தமாகக் கார்த்திகையை எதிர்பார்த்திருந்தன.

கேதாரன் திரும்பவும் வெளியே வந்து வீதியின் நீளத்தைக் கண் எறிந்து பார்த்தபோது, தூரத்தில் கார்த்திகை வருவது தெரிந்தது. சந்தனக்குச்சி

வாசத்தால் புலர்ந்த கடையின் காலையோடு கேதாரனின் மனதும் மலர்ந்தது.

நகை உருக்கும் பையன் உள்ளே வந்து உலைமூட்டி வேலையை ஆரம்பித்தான். வாசலுக்குத் தெளிப்பதற்கு மஞ்சள் கரைத்துக்கொண்டு கேதாரன் வெளியே வரவும், கார்த்திகை பக்கத்துக்கடைக்கு வந்துவிட்டிருந்தது. மஞ்சள் கரைத்த சட்டியை வாசலில் வைத்தவிட்டு, உள்ளே சென்று கைநிறைய நான்கைந்து வாழைப்பழங்களை எடுத்து வந்தான் கேதாரன். கண்ணாடிப்பெட்டிக்குள்ளிருந்த சந்தனம் - குங்குமம் குழைத்த சிமிழ்களை வழித்தெடுத்தான்.

கார்த்திகை வாசலில் வந்து தலை பணிந்து நின்றது. அதன் கண்களைப் பார்த்தவுடன் கேதாரனுக்கு உள்ளே ஒளிநிறைந்தது போன்ற உணர்வு. ஏற்கனவே எல்லா நகைக்கடைக்காரர்களும் பூசிய சந்தனத்தால் கார்த்திகையின் நெற்றி நிறைந்திருந்தது. மஞ்சளும் சிவப்புமாக ஒரு தேசிய வண்ணத்தில் கார்த்திகை மங்களகரமான தோரணையில் கேதாரனைப் பார்த்தது.

பெரிய கறுப்பு வைரப் பதக்கங்கள் போன்ற கார்த்திகையின் மினுங்கும் விரிந்த விழிகளில் கேதாரன் முழுவதுமாகத் தெரிந்தான். சமச்சீராக வளர்ந்து நிறுத்திக்கொண்ட கொம்புகளில் இன்னமும் கூர் மீதியிருந்தது. நகர்வாசி என்பதாலோ என்னவோ குழம்புகளில் சேறில்லை. பருத்த உடலில் தேவையற்ற அழுக்குகள் இல்லை.

அள்ளிய சந்தனத்தை நெற்றியில் பூசி குங்குமத்தையும் அதன் மீது தடவிய கேதாரன், வாழைப்பழங்களை ஊட்டிவிட்டான். வெளியில் சுழற்றிய நாவினால் அனைத்தையும் தோலோடு உள்ளே தள்ளிய கார்த்திகை, மேலும் கீழுமாகத் தலையை அசைத்துவிட்டு, அடுத்த கடை நோக்கி நடந்தது. முதுகில் தடவிய கேதாரன், கார்த்திகை நடைபோடும் தடம்பார்த்து ஒரு கணம் நின்று பார்த்துவிட்டு உள்ளே போனான்.

கேதாரனின் தாய் ஒவ்வொரு வெள்ளியும் மகனின் கடைக்குக் காலையிலேயே வந்துவிடுவார். கடைக்கு முன்னால் கார்த்திகைவரும்வரைக்கும் காத்திருப்பார். வந்தவுடன் அதற்கு தீபம் காட்டுவார். வீட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த ஐங்கனிகளையும் ஊட்டிவிடுவார். சர்க்கரைச் சாதத்தையும் கார்த்திகைக்குச் சாற்றிச் சேவிப்பார். வெள்ளிக்கிழமைகளில் நதியா நகைமாடத்தைத் தாண்டிச் செல்லும்போது, கார்த்திகையின் கண்களில் வித்தியாசமான புளகம் வழியும். நடையில் ராஜ கம்பீரம் தெரியும்.

கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகால யாழ் நகரின் பொலிவோடு சேர்ந்து வளர்ந்தவள் கார்த்திகை. அதிகாலையில் பெருமாள் கோயிலில் நிற்பாள். அப்படியே ஒரு நடை வண்ணைச் சிவன்கோயிலுக்கு. கோயில் மணியோசையும் கார்த்திகையும் ஒன்றாகக்

கலந்து நிற்பது போலத் தோன்றும். இதெல்லாம் ஆறு, ஆறரைக்குள் நடந்து விடும். அப்படியே கஸ்தூரியார் தெருவில்லிருக்கும் நகைக்கடைகளின் வழியே நடந்து, ஸ்ரான்லி நோட்டுக்குப் போவாள். ஆரியகுளத்துக்கு கிழக்கே இருக்கும் புகையிரத நிலைய விடுதிக்கு முன்னுள்ள வீதியோரத்தில் ஒரு சிறிய மேய்ச்சல். மதியம் ஆஸ்பத்திரி நோட்டில் ஓட்டோக்காரரோடும் வீதியோர வியாபாரிகளோடும் கொண்டாட்டம். பின்னேரம் முற்றவெளிப்பக்கத்தில் ஒரு சிறிய நடையும் பண்ணைக் காற்றுப்பட ஒரு குட்டித்தூக்கமும். முற்றவெளியில், பின்னணியில் டச்சுக்கோட்டையும் அதற்குமேலே வானமும் தெரிய, கார்த்திகை நிற்பதைப் பார்ப்பது அழகு. வரலாற்றில் கார்த்திகைக்கும் ஏதோ பங்கிருப்பதைப்போலிருக்கும். அப்படிக்கார்த்திகை நின்ற காட்சியொன்றை அந்த வழியால் ஏதோ காரியமாக வந்த கேதாரன், ஒருநாள்தான் பட்டம் பிடித்தான். அவனைப் போலக் கார்த்திகையைத் தங்களுடைய கண்களாலும் கமெராக்களாலும் அளந்தவர்களும் அள்ளிக் கொண்டு போனவர்களும் ஏராளம். ஏதோ ஒரு வெளிநாட்டுப் பத்திரிகையில் கூட கார்த்திகையின் படம் வந்திருந்ததாகக் கேதாரனின் நகைக் கடைக்கு வந்திருந்த பிரான்ஸ்வாசியான ஒருவர் சொன்னார். யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றி எழுதிய கட்டுரையில் கார்த்திகையின் படத்தையும் சேர்த்திருந்தாராம்.

காலையில் கார்த்திகையின் கண்களில் முழித்துத் தொடங்கினால் தங்களது வியாபாரத்துக்கு அதிஷ்டம் என்பது நகரின் அத்தனை வியாபாரிகளினதும் நம்பிக்கை. தாங்கள் எத்தனை கோயிலுக்குச் சென்றுவிட்டு வந்து காலையில் கடையைத் திறந்தாலும், கார்த்திகையின் வரவென்பது, தமக்கு ஆசீர்வாதம் வழங்குவதற்குத் தெய்வமே நேரில் வருவதுபோன்றதாக அனைவரும் நம்பினார்கள்.

நகரத்தின் சுற்றளவு வீங்கி வாகனங்கள் அசையமுடியாத நெருக்கடியால் திணறினாலும், கார்த்திகை தனது அன்றாடப் போக்குவரத்துக்குச் சிக்கல் இல்லாத நடைபாதைகளைக் கண்டுபிடித்தது. யாருக்கும் இடைஞ்சல் இல்லாமல், கழிவுநீரோடும் வாய்க்கால் கரையோரமாகத்தான் மெதுவாக நடந்து போகும். மின் கம்பங்களுக்குப் பின்னால் தனது பருத்த உடலை வளைத்து நுழைத்து நடக்கவேண்டிய சந்தர்ப்பங்களின்போது, மிக லாவகமாக அந்த இடங்களைக் கடந்து சென்றுவிடும். எந்தப் பரபரப்பிலும் கார்த்திகை பதட்டமடைவதே இல்லை. வீதிகளுக்குக் குறுக்காகச் சென்று வாகனங்களுக்கு இடைஞ்சல் கொடுப்பதில்லை. அதிக ஒலியெழுப்பும் வாகனங்களினால் வெருளுவதில்லை. தன்னால் வாகனங்களுக்கோ, வாகனங்களினால் தனக்கோ இடையூறில்லாத ஒரு வாழ்க்கையை நகருக்குள் பக்குவப்படுத்தியிருந்தது. சிலவேளை இருந்தாற்போல நகரில் நடக்கும் பேரணிகள், ஆர்ப்பாட்டங்களில் கார்த்திகையும் சேர்ந்து நிற்பதைப்போலிருக்கும். வெளியூர்ப்பயணிகள்,

சிறுவர்கள் கார்த்திகையை ஆச்சரியமாகப் பார்ப்பதுண்டு. கார்த்திகைக்கு எல்லோரும் உறவு என்பதாகவே இருந்தது.

எல்லாக் கடைகளிலும் நிறைந்த உணவு கிடைத்தாலும் தெருவோரப் புற்களையும் செடி-கொடிகளையும் கண்டால் கார்த்திகை பொறுப்போடு அதனைத் தின்னும். பசிக்கு இல்லாவிட்டாலும் ஒரு துப்புரவு மனோநிலையோடு அவற்றைத் தின்ற நகரும்.

யாழ் மாநகர சபையின் புதிய மேயராக நித்திலன் தெரிவானபோது, அவர் நகர்புற சுத்தம் தொடர்பில் அதிக கவனம் செலுத்தினார். கார்த்திகை விவகாரம் அவரது கவனத்துக்குப் போனது. அவர் கார்த்திகையைக் கட்டாக்காலி என்று அறிவித்து, எப்படியாவது நகரிலிருந்து அகற்றிவிடவேண்டும் என்று உத்தரவுகளை சகல திசைகளிலும் அள்ளி எறிந்தார். ஆனால், நகரின் நகைக்கடை உரிமையாளர்களும் ஓட்டோச் சங்கத்தினரும் மாநகர சபையை இறுக்கமாக எதிர்த்தார்கள்.

முதல்வரோடு நடைபெற்ற நகைக்கடைக்காரர்களது சந்திப்பில் கேதாரன் முன் வரிசையில் போய் அமர்ந்தான்.

‘ஐயா, கார்த்திகை இந்த டவுனிணர் ஒரு கலாச்சார முகம். பண்பாட்டுப் பிரிந்தி. மாநகரசபையினர் கணக்கில் அது வெறும் கால்நடை. ஆனால், எங்கட கணக்கில் அது ஒரு அன்பான உறவு. நமக்கொரு நடமாடும் தெய்வம். அதுக்கான ஒரு பெறுமதியிருக்கு. இந்த விஷயத்தில் நீங்கள் எடுத்தம் கவிழ்த்தம் என்று முடிவு எடுக்க முதல், டவுனிணர் சில ஆதாரமான விஷயங்களை - இஞ்ச கன காலமாக யாவாரம் செய்யிற ஆக்கினிட நம்பிக்கைகளைப் பற்றிக் கொஞ்சம் யோசிக்கவேணும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுறம்’

பழனி பாபா ரஹீம் உரிமையோடு -

‘இந்த டவுனிணர் வளர்ச்சியோடு கார்த்திகையின் டவுனிணர் வளர்ச்சியும் சேர்ந்தது. அத நாங்கள் கட்டாக்காலி என்ற வகையில் பாக்கக்கூடாது. இந்த டவுனிணர் நடுவில் இருக்கிற கோயில் மாதிரியெண்டு பாருங்கோ’

கூட்டத்துக்கு வந்தவர்களின் கதைகளும் வாதங்களும் ஆரம்பத்தில் அர்த்தமில்லாதவை போலிருந்தாலும், அவர்களின் மிகப்பெரியதொரு நம்பிக்கை கார்த்திகைக்குள்ளிருப்பது மாநகர சபை முதல்வர் நித்திலனுக்குப் புரிந்தது. யாருக்கும் தொந்தரவு இல்லாத ஒரு விஷயத்தை சட்டம், ஒழுங்கு என்ற தனது அதிகார விரல்களுக்குள் கொண்டுவரவேணுமா என்று பேனாவை உருட்டியபடி யோசித்தார்.

தான் மேற்கொண்டு பேசி முடிவெடுப்பதாகப் பதில் சொல்லி எல்லோரையும் அனுப்பிவைத்தார். அதன்

மின்னர், அந்த விவகாரம் யார் முன்னிலையிலும் எழவில்லை.

(2)

யாழ்ப்பாணத்தைப் பெருமழையொன்று பிடித்தாட்டியது. நடுநகரும் நாலாபக்கமும் பெருங்காற்றினால் திணறியது.

வழக்கமாக மழை தேங்காத நகரில், வாய்க்கால் நிரம்பி வீதியிலும் வெள்ளம் புரண்டது. பண்ணைப் பக்கமாக வடிந்து ஓட முடியாதளவு வெள்ளம் மணிக்கணக்கில் நகர் வீதிகளில் தேங்கியது. பெரும் புயலோடு காற்றடித்து கன்னாதிட்டிச் சந்தியிலிருந்த ஆலமரத்தின் கொழுத்த கிளையொன்று வீதிக்குக் குறுக்காக வீழ்ந்தது.

ஸ்ரான்லி வீதிச் சந்தியிலிருந்த மின் கம்பம் வீதிக்குக் குறுக்காகப் பாறி விழுந்ததில், தொலைத்தொடர்புக் கம்பிகள், மின்சாரக் கம்பிகள் அறுந்தன.

அவசர வேலைகள் முடிந்து வீதிகள் திறக்கும் வரைக்கும் யாரையும் நகருக்குள் வரவேண்டாம் என்று மின்சார சபையினர், பொலீஸ் ஊடாக வர்த்தகர்களுக்கும் பொதுமக்களுக்கும் அறிவித்தனர். யாழ் நகருக்குள் வருகின்ற வீதிகளின் குறுக்காக மரக்குற்றிகளை உருட்டி, தடைபோட்டார்கள் பொலீஸார். சனநடமாட்டமற்ற வீதிகளை மழை கழுவிச் செல்ல, எந்தச் சத்தமும் இல்லாத யாழ் நகர், போஸ்மோட்டம் செய்த பிரேதம் போலக்கிடந்தது.

ஆரியகுளம் சந்திவரைக்கும் வந்த கேதாரன், நகரின் நிலையைக் கேட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினான். வீடு சேர்ந்த மாத்திரத்தில், தாய் கேட்ட முதற்கேள்வி –

‘கார்த்திகையைக் கண்டனியே’

கடை திறக்காததால் செய்துகொடுக்கவேண்டிய ஓடர் நகைகளை வாடிக்கையாளர்களிடம் எப்படிச் சேர்ப்பது என்ற யோசனையில் கார்த்திகையை முற்றாக மறந்திருந்தான் கேதாரன்.

ரஹீமைத் தொலைபேசியில் அழைத்து நிலவரத்தைக் கேட்டான். நகருக்குள் வெள்ளம்போட்டாலும், ரஹீம் அதிகாலையிலேயே கடைப்பக்கம் போயிருப்பான் என்று கேதாரன் கணித்தது சரிதான்.

‘காலம்பிற இருந்து சந்தைப்பக்கம் தொடக்கம் ரவுள் புல்லா தேட்டன், கார்த்திகையைக் காணோல்’

தவிப்பான குரலில் ரஹீம் தொலைபேசியின் மறு-முனையில் அந்தரித்தான்.

‘மழைக்கு எங்கையாவது கண் காணாத தாழ்வாரத்தில படுத்திருப்பான்...’

கேதாரன் தனது ஆறுதலான வார்த்தைகளால் இழுத்தான்.

தொடர்ந்து தேடிவிட்டுத் திரும்பி அழைப்பதாக தொலைபேசியை வைத்தான் ரஹீம்.

கேதாரனின் தாய் சாமியறையில் போயிருந்து அழத்தொடங்கினாள்.

‘சலம்பூவொடு தூவமறந்தறியேன்’ – கேட்டபடியிருந்தது.

பூபாலசிங்கம் புத்தகக்கடைக்கு எதிர்பக்கமிருக்கிற மூத்திர ஒழுங்கையால் பழைய தபால் நிலையத்திற்கு நீள்கின்ற ஓடுக்குப் பாதையின் இடப்பக்கப் பள்ளத்திற்குள் சரிந்து விழுந்த மின் கம்பமொன்றிலிருந்து தொங்கிய கம்பியை வாயில் கடித்தபடி, கார்த்திகையின் கருகிய சடலம் மதியமளவில் மின்சார சபை ஊழியர்களால் மீட்கப்பட்டது.

முதலில் செய்தியறிந்த ரஹீம் அங்கு ஓடிச் சென்றான். கழுத்திற்கு மேல் முழுவதுமாக முகம் எரிந்த கார்த்திகையில், நாள் தவறாது சந்தனமும் குங்குமம் சாற்றிய நெற்றி கரிக்கட்டைபோலிருந்தது.

பள்ளக் காணிக் குள் கிடந்த கார்த்திகைக்கு அருகில் விழுந்து ரஹீம் குழறினான்.

மின்சாரசபை ஊழியர்கள் அவனை கைத்தாங்கலாக வெளியே இழுத்து வந்தார்கள். ஓட்டோச் சாரதிகள், வீதியோரக் கடை வணிகர்கள் எனக் கூட்டம் கூடி விட்டது. எல்லோருடைய முகங்களிலும் கார்த்திகை துக்கமாகப் படர்ந்தான். ஓட்டோச் சாரதி சேகர் கதறி அழுதான்.

‘போஸ்ட்டுக்குக் கீழ் இருந்த பச்சைக் கொடியப் பசியில இழுத்திருக்குது, அது கரண்ட் கம்பியோடு சுத்துப்பட்டு, ஷோர்ட் அடிச்சிருக்குது’

தேம்பிக்கொண்டிருந்த ரஹீம்க்கு அருகில் நின்றவன், இன்னொரு மின்சார சபை ஊழியனிடம் சொன்னான்.

(3)

வெள்ளிக்கிழமை யாழ் நகரெங்கும் கடையடைப்பு அறிவிக்கப்பட்டு, கார்த்திகையின் இறுதிநிகழ்வு பழனி பாபா பீடாக்கடைக்கு முன்பாக நடைபெற்றது.

கார்த்திகையின் மறைவுக்கு யாழ் பத்திரிகைகள் அனைத்திலும் கண்ணீர் அஞ்சலிகள் பிரசுரமாயிருந்தன.

நகரில் சுவரொட்டிகள் ஒட்டப்பட்டன.

இறுதி நிகழ்வுக்குப் பல கட்சிகளையும் சேர்ந்த சில அரசியல் தலைவர்கள் வந்திருந்தார்கள். யாழ் நகரின் கடை உரிமையாளர்கள், ஓட்டோ ஓட்டுனர்கள், தொழிலாளர்கள் என்று திரண்டவர்களால்

கார்த்திகையின் இறுதிநிகழ்வு பலருக்குப் பல்வேறு திகைப்புக்களை ஏற்படுத்தியது.

நகர் மைய ஓட்டோ ஓட்டுனர்கள் சங்கத்தினர் தனி-யாகச் செய்துவந்த பிரம்மாண்ட மலர் வளையம் கார்த்திகையின் மீது சாற்றப்பட்டது. சவாரிக்காகக் காத்து நிற்கும் வேளையில், தங்கனோடு ஒருத்தியாக அங்கு வந்து போகும் கார்த்திகை மீது, ஓட்டோ ஓட்டுனர்களுக்கு நெருக்கமான உறவிருந்தது. வீட்டிலிருந்து கொண்டுவரும் உணவோ - கடையில் வாங்கும் உணவோ - எதையும் கார்த்திகைக்கும் ஒரு பங்காக இலையோடு வைத்துவிடும் வழக்கம், அநேக ஓட்டோ ஓட்டுனர்களிருந்தது. தொழிலுக்காக நகரின் நெருக்குவாரங்களுக்குள் ஓடித்திரிபவர்கள் அனைவரும் ஓய்வாக சில நிமிடங்கள் ஒதுங்கும் நிழல்களில் எல்லாம் கார்த்திகை துணையிருப்பாள். அவர்களுக்கு கார்த்திகை எப்போதும் ஒரு நிழலின் அடையாளம். நிம்மதியின் பெறுமானம்.

ஓட்டோ சாரதி சங்கரன், கார்த்திகை கிடத்தப்பட்ட பாடையின் விளிம்பைப் பிடித்தபடி அழுதான்.

ரஹீம்தாடியோடுதுயர்வழியின்றிகொண்டிருந்தான். அவனால் அதிர்ச்சியிலிருந்து மீள முடியவில்லை.

மாநகரசபை முதலவர் நித்திலன் தலைமையில் கார்த்திகையின் இறுதி நிகழ்வு ஆரம்பமானது.

‘பெருநகரின் பண்பாட்டுப் பெறுமானமாக பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேல், மக்களின் வாழ்வியலோடு கலந்திருந்த கார்த்திகையின் இழப்பு ஈடுசெய்யமுடியாதது’ என்று ‘செங்கதிர்’ பத்திரிகை ஆசிரியர் பேசினார்.

கார்த்திகையின் பூதவுடல் ஐந்து சந்தியின் ஊடாக ஓட்டுமடம் கொண்டுசெல்லப்பட்டு கோம்பையன் மயானத்தில் தகனம் செய்யப்பட்டது. வழி நெடுகப் பொதுமக்கள் மலர் தூவி அஞ்சலி செலுத்தினர்.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு நதியா நகைமாடம் திறந்தது. வழக்கம்போல வாசலுக்கு மஞ்சள் தெளித்து, சாம்பிராணிப் புகையிட்ட கேதாரன், கார்த்திகையின் நினைவெழ, ஒரு கணம் அப்படியே நின்று, வீதியை உற்றுப் பார்த்தான். வீதி வெறுமையாக இருந்தது. அந்த வெறுமை அவனுடைய கண்களில் நீராகத் திரண்டது. தனது இருக்கைக்கு மேலே இருந்த தந்தையின் படத்துக்கு அருகில் கார்த்திகையின் படத்தை மாட்டி, சந்தன மாலையை அணிவித்தான். எதிர்ச்சவரிலிருந்த நதியாவின் ஓவியத்தை விடவும் கார்த்திகையின் படம், புதிய பொலிவோடு பெரிதாகக் காணப்பட்டது. தொட்டுக்கும்பிட்டுக் கண்களில் ஒற்றிவிட்டு வெளியே சென்று கஸ்தூரியார் வீதியின் அடுத்த அந்தத்தைப் பார்த்தான்.

முற்றும்

கரடுமுரடான தன் முதுகை வலி நீங்க நீயும் தனது ஏழெட்டுக் கைகளின் வெதுவெதுப்பில் பயந்துகொண்டிருந்த கனவு முடிந்து விழிப்பு

விடுமுறை நாளில் குளிர்காலத்தின் மங்கலான ஒளி

காலை, மதியம், பொழுதுபடுவது வித்தியாசமில்லை நேரக்காட்டிகளின் வழி

முதலில் ஒரு பால் கலந்த தேநீர் நெல்லிக்காய், வாழைப்பழம் பிறகு கருந்தேநீர், கச்சான் இடையிடையே மன ஆறுதலுக்கு இரண்டு பேருடன் கதை

சும்மா இருத்தல்

எல்லா வேலைகளும் எப்போதும் இருக்கின்றன

கொஞ்ச நேரம் ‘பஞ்சிபிடித்து’ பனிக்கால மந்தத்தை அனுபவித்து யன்னலில் ஓட்டிக்கிடக்கும் தூசியின் இருப்போடு கீழே ஊருகின்ற சிற்றுயிரின் முதுகைப் பார்த்தபடி... இன்று குளிப்பதா? சமைப்பதா? கடினமான இரு கேள்விகளோடு இல்லையெனும் இலகுவான பதிலோடு ஓட்டுக்குள் சுருண்ட இந்த நத்தை மீண்டும் தொடங்குகிறது உறங்க.

- தர்மினி

• சிறுகதை பட்டுக்கிளி

• டானியல் ஜெயந்தன்

பட்டுக்கிளிக்கு நித்திரை ஒரு சித்திரவதை. தினமும் ஒரே மாதிரியான கனவுகள் சுழற்சியாக வந்து தொலைத்ததால் அவர் உறக்கத்தை வற்புறுத்தித் தவிர்த்துக்கொள்ள முயற்சி செய்தார். இதனால் பணியிடத்திலும் பயணத்தின் போதும் கூட்ட நெரிசலில் பிதுங்கி வழியும் மெற்றோ, தொடருந்துகளில் இருக்கை கிடைக்காத சந்தர்ப்பங்களிலும் கூட நின்ற நிலையில் உறங்கப் பழகிக்கொண்டார். அவர் வேலையில் எவ்வளவு சிரத்தையோடு இருந்தாலும் கடந்த இரவு கண்ட கனவுகள், நினைவிலிருந்து அழிந்துவிடாமல் குட்டையில் தேங்கிய குப்பைகளைப் போல அவரது மூளையில் படிந்திருந்தன. அதனால் அவர் மிக அவதிப்பட்டார். தனது மனைவி, பிள்ளைகளிடம் இதுவரை தன்னுடைய சொப்பனத்தில் தோன்றிய நிகழ்வுகள் பற்றிச் வெளிப்படையாகச் சொல்லவோ, துணிச்சலாக அதைப் பகிர்ந்து கொள்ளவோ அச்சப்பட்டார். 'கனவுகள் பெரும்பாலும் எதிர்காலத்துடன் சம்பந்தப்பட்டது' என்று அவர் அறிந்து வைத்திருந்தார். அத்துடன் 'கனவுகள் மனிதனின் ஆழ்மன விருப்பம்' என்று யாரோ ஒரு ஆன்மீகச் சொற்பொழிவாளர் சொன்னதாக அவருக்கு நினைவு. பெரும்பாலும் நீர் சம்பந்தப்பட்ட கனவுகள் வாதைபோல அவரின் மனதைத் தாக்கின. தண்ணீர், கடல், நீர் நிலைகள் பற்றிய பேச்சு வந்தால் அந்த இடத்தைவிட்டு விலகிச் செல்லும் போக்கை அவர் கடைப் பிடித்து வந்தார். தனது பணியிடத்தில் யாழ்ப்பாணத்தின் கடலோரக் கிராமங்களில் கடற்றொழில் செய்துவிட்டு, புலம்பெயர்ந்து வெளிநாடுகளுக்கு வரும் கனவான்களை அவர் காணும்போது ஒருவிதப்பதற்றத்தை அவரது முகத்தில் காணலாம். அவர்கள் தமக்குத் தேவை யான கடல் உணவுகளை வாங்கிச் செல்லக் கடையில் வேலை செய்யும் பணியாளர்களை அணுகும்போது ஒரு நாளும் பட்டுக்கிளியர் எவருடைய கண்களிலும் அகப்படுவதில்லை. அவர்களை விலத்தி வேறு பகுதிக்குச் செல்வார் அல்லது களஞ்சிய அறைக்கு விரைந்து விடுவார். அவருக்கும் தான் காணுகின்ற கனவுகளுக்கும் ஏதோ தொடர்பிருப்பதாக அவர் நம்பத்தொடங்கிவிட்டார்.

உயரமான மலையிலிருந்து கடலை ரசிக்கும் போது பின்னாலிருந்து தள்ளிவிடுவது, கழுத்தில் கயிற்றினால் சுருக்கிட்டுச் சமுத்திரத்தில் கல்லோடு வீசுவது, பலமான இரண்டு தடியர்கள் கால்கள் இரண்டையும் பிடித்துக் கடல் நீருக்குள் தலையைத் தள்ளி, உப்பு நீர் பருகச் செய்து மூச்சடங்கித் திமிறி எழுந்ததும், கால்களில் விலங்கிட்டு அலைகளை ஊடறுத்துச் சீறிச் செல்லும் படகின் இயந்திரத்தில் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் காற்றாடியோடு பிணைத்து விடுவது, ஏதேதோ கெட்ட வார்த்தையால் அவரைக் கேலி செய்வது, படகில் பொருத்தியிருந்த இயந்திரத்தின் காற்றாடி அவரது இறுகிய உடலைத் துண்டு துண்டாக வெட்டிக் கிழித்துப்போடுவது எனப் பல கனவுகள் கண்டார். அடிக்கடி திடுக்கிட்டு எழுந்து பயங்கரக் கூச்சல் போட்டுக்கொண்டிருப்பார். அண்மைமையில் ஒரு இரவு கட்டிலின் அருகில் உறங்கிக்கொண்டிருந்த குஞ்சரம் திடுக்கிட்டு எழுந்தபோது தடுமாறித் தரையில் விழுந்து வலது முழங்கையை உடைத்ததும், 'ஏனப்பா உமக்கு என்ன விசரே? சாமப்பேய் மாதிரி நித்திரையா கிடந்த என்னைக் காலாலை உதைஞ்சு கீழ் விழுத்திறீர். ஏதும் வருத்தமா? உமக்குப் பக்கத்தில் படுக்கவே பயமா இருக்கு' என்று பட்டுக்கிளியையை விலத்திவிட்டு

மகளோடு நிலவறைக்குள் புகுந்து கொண்டதுதான் மிச்சம். பட்டுக்கிளி நல்ல வாட்டசாட்டமான மனிசன். பூச்சியைப் பார்த்துப் பயத்தினால் நடுங்கும் குழந்தை போல ஆகிவிட்டார். இரவு என்ற சொல்லையே வெறுத்தார். இரவு என்பது தன் வாழ்வில் இனி வரவே கூடாது எனப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டார். திகிலூட்டும் பேய்ப்படம் பார்த்த குழந்தைப் போல விழிகளை உருட்டிக்கொண்டு பயத்தினால் உடல் வேர்க்க அறை முழுதும் பல மின் விளக்குகளை ஒளிரவிட்டு ஒவ்வொரு மின் குமிழ்களையும் விறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அறையின் ஜன்னல்களைக் காற்று நுழையாமல் அடித்து இறுக்கிப் பூட்டி வைத்தார். இரவு முழுதும் உறக்கமில்லாமல் அறைக்குள்ளே முடங்கிக்கிடந்தவருக்கு அவரையறியாமலே திடீரென உறக்கம் வரும் போதெல்லாம் மீண்டும் கனவு வந்து தொலைத்தது. ஒரு பகல் நேரம் பட்டுக்கிளியின் மருமகன், 'அவர் ஒருவகையான நோயினால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்' என மாமியார் குஞ்சரத்துக்குச் சொன்னார். அதை அப்படியே குஞ்சரமும் நம்பிவிட்டார். தினமும் ஒன்பது மணிக்கு ஆரம்பிக்கும் வேலைக்கு மூன்று மணிக்கே எழுந்து குளித்துத் துப்புரவாகித் தயாராகி விடுவார். ஆனால் 'தொடருந்து கூட நான்கு மணிக்குத்தான் தன் சேவையைத் தொடங்குகிறது. ஆனால் பட்டுக்கிளி மாமா மூன்று மணிக்கே தனது சேவை ஆரம்பிக்கிறார்' என மருமகன் கிண்டலடித்தார். அது மட்டுமல்லாது பட்டுக்கிளி மாமாவுக்கு எப்படியாவது உதவ வேண்டும் எனப் பாரிஸில் புகழ் பெற்ற பல வைத்திய நிபுணர்களிடம் தொடர்பு கொண்டு ஆலோசனை கேட்டுக்கொண்டார். மாதத்துக்கு மாதம் அதிக மின்குமிழ்களை வாங்கிப் புதிதாக அறைக்குள் ஒளிர விட்டார் பட்டுக்கிளியர். அறை முழுதும் வெளிச்சம். அறை எப்போதும் அடைக்கப்பட்டிருப்பதால் ஒளி வழிந்து செல்லாமல் உள்ளேயே தேங்கி நின்றது. அதனால் எப்போதும் அவர் ஒளி வெள்ளத்தில் நீந்திக் கொண்டிருப்பார்.

ஒவ்வொரு மாத முடிவிலும் தவறாமல் மின்சாரப்பற்றுச்சீட்டு வீட்டுக்கு வந்து விடும். ஒவ்வொரு மாதமும் மின் கட்டணம் கூடிக்கூடி அதன் எல்லையைத் தாண்டி விட்டது. மின்சார சபை அதிகாரிகளைக் கைப்பேசியில் அழைத்து மனைவி குஞ்சரம் திட்டித் தீர்த்தாள். வீட்டில் எல்லாரும் நாய்க்கடி, பேய்க்கடி, கோடை காலம் என்பதால் அதிக முறை சலவை இயந்திரம் இயக்குவதாலும், மின்னழுத்தி பயன்படுத்துவதாலும் மகள் தெய்வானையை குஞ்சரம் திட்டித் தீர்த்தாள். பின்னர் அதிகாரிகளின் ஆலோசனையின் பின்னரே விடயம் பிடிபட்டது. பட்டுக்கிளி மேலறையில் அதிக நேரம் அதிக எண்ணிக்கையிலான மின்சார விளக்குகளை ஒளிரவிட்டு அதிகாலை வரை விழித்திருப்பதாகத் தெரிய வர, மாமாவின் இந்த நடவடிக்கையால் எல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டுக் கூடவே கேலி செய்யவும் ஆரம்பித்தார்கள்.

அவர் அதற்குக் கொஞ்சமும் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. குஞ்சரம் அவரைத் தொடர்ந்து பழித்துத் திட்ட, பணி முடிந்ததும் லாச்சப்பலில் இருந்து அவர் வீட்டுக்கு வருவதைக் குறைத்துக் கொண்டார். வெளிச்சத்தை மட்டுமே விரும்பிய அவர் பாரிஸ் முழுதும் நடைப்பயணம் செய்து இரவுப் பொழுதைக் கழிக்க முயன்றார். அவரது கண்கள் கொவ்வம்பழம்போலச் சிவந்து வீங்கிப்போயின, கட்டுழிக்குக் கீழுள்ள சதைப்பகுதி வீங்கி சினிமாவுக்கு ஒப்பனை இடப்பட்ட நடிகரின் முகம் போல உப்பியிருந்தது. சப்பாத்துகள் இரண்டும் தேய்ந்து, கால்கள் வீங்கி நரம்புகள் புடைத்து வெடிப்பது போல ஆகிவிட்ட பின்னரும் நடைப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார். அவரது முதலாளி அவரது போக்குகளை அவதானித்துக் கடைக்கு வந்த மருமகனிடம் சொல்லிவிட்டார். அவர் பட்டுக்கிளி மாமாவை சிசிடிவிகமராவில் பார்த்துப்பயந்துபோனார்.

ஏதோ ஆள் அடையாளமே மாறி அவரது உருண்டு பருத்துப் பனங்குற்றி போன்ற கரிய தேகம் உடைந்து, அழுக்கேறிய ஆடையில் வியர்வை நாற்றமடித்தது. நலிந்து போன உடலில் பொருத்தமில்லாமல் அவரது அழுக்கான மேலாடை இருந்தது. தலைமுடி பழுப்பேறிச் சிக்கடைந்து வாடிக்கையாளரை நெருங்கவிடாமல் அசிங்கமாக இருந்தது. வாடிக்கையாளர் அவர் நிற்கும் இடத்தைவிட்டு விலகிச்செல்வதைக் கண்ட மருமகன் கவலையடைந்தார். முதலாளி அய்யாசாமி நீண்ட காலம்தன்னிடம் வேலைசெய்யும்பட்டுக்கிளிமீதுமரியாதையும் அதீத அக்கறையும் கொண்டிருப்பதனால் அவரை அழைத்துப் பேச முற்பட்டார். பட்டுக்கிளி ஏதற்கும் அசைந்து கொடுக்கவில்லை.

பகல் முழுதும் லாச்சப்பலில் உள்ள அய்யாசாமி பல்பொருள் அங்காடியில் வேலை செய்துவிட்டு ஏழு மணிக்கு நடைப்பயணியை ஆரம்பித்துவிட்டால் பின் அதிகாலை பாரிஸ் மாநகரச் சபையினர் தெருவிளக்குகளை அணைக்கும் நேரம் வரை நடந்துகொண்டே இருப்பார். பின் மீண்டும் லாச்சப்பலை அடைந்து ஒரு தேநீரோடு பணியை ஆரம்பிப்பார் பட்டுக்கிளி மாமா. இப்படி நாட்கள் கடந்து செல்ல மனைவி குஞ்சரம் ஒருநாள் அய்யாசாமி கடைக்கு நேரடியாக வந்துவிட்டார். புருசனின் நிலையைக் கண்டு முடிந்தளவு அவருடன் பேசி அழைத்துச் செல்ல முயன்றார். பின் மகளுக்குக் குழந்தை பிறந்திருக்கிறார் என்ற இனிப்பான செய்தியைச் சொன்னபோது ஒருமுறை மருமகனின் வண்டியில் ஏறிவீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார். ஆனால் அன்று இரவே யாருக்கும் தெரியாமல் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி வீதியில் இறங்கி நடக்க ஆரம்பித்துவிட்டார். ஒரு நாள் லாச்சப்பல், டிரான்சி வீதியில் அமைந்திருக்கும் பஹ்ரினா இறைச்சிக் கடையில் சிறிய கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் இருந்த ஒரு நூலின் தலையங்கம் அவரைக் கவனம்

கொள்ள வைத்தது. 'கனவுகளின் விளக்கம் : உலகை மாற்றிய ஐந்து நூல்களில் ஒன்று.' சிம்மண்ட பிராய்ட். அது ஒஸ்திரிய எழுத்தாளரின் நூல். அந்த நூலில் தலைப்பை நினைவு வைத்திருந்து உடனடியாக அருகிலிருந்த புத்தகக் கடையில் தேடிப்பிடித்து நூலை வாங்கிப் படிக்க ஆரம்பித்தார். நீண்ட நாட்களின் பின்பு காகிதத்தில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களை மிகவும் சிரமத்தோடு படிக்க ஆரம்பித்தார்.

படிக்கும்போது கண்களிலிருந்து திரவம் கசிந்தது. எழுத்துக்கள் மங்கலாகத் தெரியவும் அதிக நேரம் படிக்க முடியாமல் அவதிப்பட்டார். அந்த நூல் அவரை உள்ளிழுத்துக்கொண்டது. பட்டுக்கிளி ஆமை வேகத்தில் படித்துப் பக்கங்களைப் புரட்டினாலும் அதன் பொருளைக் குதிரை வேகத்தில் புரிந்து கொள்ள முடிந்ததற்கு முக்கிய காரணம் அவர் நூலில் கனவு பற்றி எழுதப்பட்டிருந்த தத்துவரீதியான விளக்கங்களே.

அதில் மனிதர்கள் காண்கின்ற விதவிதமான ஆச்சரிய மூட்டும் கனவுகளின் விளக்கங்களைப் பற்றிச் சுவாரசியமாகவும் தத்துவ ரீதியாகவும் எழுதப்பட்டிருந்தது. ஒழுங்கீனமான நனவிலி மன-தின் வேட்கைகள் கனவுகளாக வெளிப்படும்போது அவை நடைமுறைக்குப் புறம்பானவையாக, பகுத்தறிவுத் தன்மையற்றதாக வெளிப்படுகிறது. இதன் அடிப்படையில் கனவுகள் தோன்றுவதற்கான காரணங்கள், எழுதப்பட்டிருந்தன. சரி ஒவ்வொரு விதமான கனவுக்கும் அர்த்தம் கண்டுபிடித்து எழுதப்பட்டிருந்தபோது இறுதியாகத் தான் அடிக்கடி கண்ட கனவுகளைப் பற்றி ஆராய்ந்து பொருளறிய நூலின் பக்கங்களைப் புரட்டி நீரினால் ஏற்படும் ஆபத்துக்கள் அடங்கிய கனவுகள் குறித்து எழுதப்பட்டிருக்கின்ற பக்கங்களைக் கண்டடைந்தார். ஆனாலும் அவை அவருக்கு ஏமாற்றத்தையே கொடுத்தன. 'தண்ணீர்க் கனவுகள்' என்ற தலைப்பின் கீழ் பிராய்ட், பெண்களை மட்டும் சம்பந்தப்படுத்திப் பின்வருமாறு கூறுகிறார் : ஆறு, ஏரி, குளம் எனத் தண்ணீருக்குள் குளிப்பதாக, நீந்துவதாக அதில் நிலவைக் காண்பதாகவெல்லாம் வருகின்ற கனவுகள் பெண்களைப் பொறுத்தளவில் குழந்தைப் பிறப்பைக் குறிப்பதாக உள்ளது. அத்துடன் தண்ணீரில் விழுந்தவரைக் காப்பாற்றுவதாகப் பெண்கள் காணும் கனவும் பிறப்பு சம்பந்தப்பட்டதே. ஆனால் ஆண்களுக்கு இந்த அர்த்தமல்ல என இறுதியாக அந்தப் பகுதியை முடித்தபோது பட்டுக்கிளிக்கு மிகப்பெரிய ஏமாற்றம். எரிச்சலடைந்த அவர் 'பீத்தா மெர்தூ' எனத் திட்டினார். அப்போது அவரது கண் ஜப்பானியர்களது கண்களைப் போலச் சிறுத்துக் கட்டுக்குள் ஒளிந்திருந்தன. நித்திரை அவரது உடலை அரிக்க ஆரம்பித்தது. ஐரோப்பாவில் கோடை காலத்தின் நடுப்பகுதியில் கடும் வெயில் பிரான்லைத் தாக்கியது. நூற்றுக்கும் அதிகமான பிரெஞ்சு மூதாட்டிகள் தொடர்ந்து அறைகளில்

செத்துக் கிடந்தார்கள். அதிகாலையில் கோப்பியோ காலை உணவையோ வழங்குவதற்காக கதவைத் திறந்த போது தங்கள் பாட்டி செத்துக்கிடந்த விடயம் தெரிய வந்ததாகப் பெரும்பாலானவர்கள் கூறியிருந்தார்கள். இம்முறை வெயிலின் தாக்கம் முன்பைவிட அதிகமாக இருப்பதாக பிரெஞ்சு ஊடகங்கள் தெரிவித்துக்கொண்டதோடு அடிக்கடி குளித்து முழுகி பஸ்திக் போன்ற பழங்களை உண்டு உடல் உஷ்ணத்தைத் தீர்க்கும்படிக்கு தெரிவித்தன.

அன்று மதியம் லாச்சப்பல் புளோமில் வீதியில் அமைந்திருக்கும் அய்யாசாமி பல்பொருள் அங்காடி மிகச் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. வாசலில் ஏறியவுடன் குளிரூட்டப்பட்ட கடையின் உள்ளிருந்து குளிர்காற்று முகத்தில் அவக்கென்று அடித்தது. வாசலின் ஒரு மூலையில் கரும்புக் கட்டுகளும் இளநீர்க் குலைகளும் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. கரும்பை நசித்துச் சாற்றைப் பிரித்தெடுக்கும் இயந்திரத்தை இயக்கிக்கொண்டிருந்தார் பட்டுக்கிளி. அவரைச் சுற்றி வாடிக்கையாளர்கள் நிறைந்து நின்றார்கள். பெரும்பான்மையானவர்கள் வெளிநாட்டவர்கள் இளநீர் குடிப்பதற்காக வரிசையாக நின்றார்கள். பட்டுக்கிளி கரும்புக் கட்டிலிருந்து நீண்ட கரும்புத் தடியை முட்டியில் மடக்கி இரண்டாக உடைத்துவிட்டு, அதன் ஒரு பகுதியை இயந்திரத்தினுள் தள்ளிச் சில நிமிடங்களில் நிறமில்லாத பிளாஸ்டிக் குவளைக்குள் சுவையான கரும்புச்சாற்றை வடித்துக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார். அவர் தேகம் வியர்வையில் குளித்திருந்தது. பல மணிநேரம் பணிசெய்து களைத்துப்போனவர் அன்று முதல் தடவையாகத் தலை சுற்றிக் கரும்புக் கட்டின் அருகில் அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருந்த தைப்பொங்கலுக்கும் விற்றுத்தீராத எஞ்சிய மண்பானைகள்மீது விழுந்தார். வாடிக்கையாளர்கள் சிதறியடித்து விலகி ஓட அங்கு உதவிக்கு நின்ற அன்பழகன் அவரைத் தூக்கிக் கதி - ரையில் அமர்த்தினான். அப்போது பட்டுக்கிளியின் கண்கள் முற்றாக மூடி விட்டன. பாதுகாப்புக் கமராவில் பார்த்துக்கொண்டிருந்த முதலாளி பறந்தடித்து வெளியே ஓடி வந்தபோது பட்டுக்கிளியின் முகத்தில் இளநீரைத் தெளித்து அன்பழகன் உயிரடைய வைத்தான். ஆனால் அவரது கண்கள் திறக்கவில்லை. அய்யாசாமி துடித்துப் பதைத்து குஞ்சரத்துக்குக் கைப்பேசியில் அறிவித்தார். பிறகு இலக்கம் 15 க்கு அழைத்து உடனடியாக வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பிவைத்தார். பட்டுக்கிளியின் தேகம் வெயில் துட்டிலும் சில்லென்று இருந்தது. அம்புலன்ஸ் வண்டி சனநெரிசலை விட்டு வெளியேறிச் செல்ல, சில நிமிடங்களில் குஞ்சரமும் மருமகனும் அய்யாசாமியின் கடைக்கு வந்து நிலைமையைக் கேட்டறிந்து விட்டு அம்புலன்ஸ் வண்டியைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்ட பட்டுக்கிளிக்குச் சக்திக் குறைபாடு ஏற்பட்டுள்ளதாகவும் குளுக்கோசு ஏற்றுவதாகவும்

வைத்தியர் சொன்னார். அங்கு சென்ற குஞ்சரம் தன் கைப்பையில் இருந்து ஒரு சரையை அவிழ்த்து விபூதியைத் கணவரின் நெற்றியில் தடவிப் பயபக்தியோடு 'பிள்ளையார்பா' என்றார். அப்போது பட்டுக்கிளியின் கோடுகள் விழுந்து சுருங்கியிருந்த நெற்றியில் மாறுதல் ஏற்பட்டதை குஞ்சரம் கண்டார். ஆனாலும் அவரது கண்கள் மூடியே இருந்தன. இல்லை, கண்கள் இருப்பதற்கான எந்த அறிகுறியும் அவரது முகத்தில் தெரியவில்லை. அப்போது அறைக்குள் வைத்தியர் ஒருவர் கலவரத்தோடு வந்து, 'இவர் உங்கள் கணவரா? எங்கு வாழ்ந்தார்? வீட்டில் பல மாதங்கள் உறக்கமில்லாமல் என்ன செய்துகொண்டிருந்தார்? கவனிப்பதில்லையா' என்று அடுக்கடுக்காகக் கேள்விகள் கேட்டபோது மனைவி குஞ்சரம் பதிலேதும் கூறாமல் அழுது கொண்டிருந்தார். வைத்தியர் தனது உதவியாளரை அழைத்து நோயாளியின் உடலை மூடியிருந்த வெண்துணியை விலக்கி அவரது கால்களை அழுத்திக் காட்டியபோது கால்கள் இரண்டும் கற்பாறைகள் போலக் கடினமாக இருந்தன. அதன் பின்புறத்தில் தசைகள் வெடித்து நரம்புகள் புடைத்திருந்தன. இதைப் பார்த்த குஞ்சரம் வீறிட்டு அழுதார். அவரால் ஒன்றையும் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. மாதக்கணக்காக உறக்கமில்லாமல் என்ன செய்து கொண்டிருந்தார் என்ற கேள்வி குஞ்சரத்தையோசிக்க வைத்தது. அவமானத்தால் குறுகிப்போனார். குஞ்சரத்தால் எதையும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அவர் விரும்பியது போலவே மின்விளக்குகளை ஒளிர விட்டிருந்தால் இப்படித் தெருத்தெருவாக நடந்து உடலைக் கெடுத்திருக்க மாட்டார் எனத் தன் மடமையை எண்ணி வருந்தினார். சில தினங்கள் வைத்தியசாலையில் பட்டுக்கிளி தீவிர சிகிச்சை பெற்று உடலில் தெம்பு ஏற்பட்ட பிறகு ஒரு நாள் திடீரெனக் காணாமல் போய்விட்டார். பக்கத்து அறையில் இருந்த நோயாளி இரவு அந்த அறையிலிருந்து மின் குமிழை அணைக்காதே என்று பல முறை கெஞ்சும் சத்தம் கேட்டதாகவும் அதையும்மீறி ஊழியர் அணைத்ததாகவும் நள்ளிரவு தான் உறங்கிவிட்டதாகவும் பின்னர் நடந்த எதுவும் தெரியாது என்று சாட்சி கூறினார். பட்டுக்கிளியைத் தேடி குஞ்சரமும் மருமகனும் வார்டுக்கு வந்து சத்தம் போட்டுக் கூச்சலிட, வைத்திய நிர்வாகம், பொலி-சாரை அழைத்து விவரத்தைச் சொல்ல அவர்கள், பட்டுக்கிளியைத் தெருவெங்கும் தேடியலைந்தார்கள். இறுதியாக அவரை போத்து லாச்சப்பல் பகுதியில் வைத்து பொலிசார் பிடித்தார்கள். செய்தியைக் குடும்பத்துக்கு அறிவிக்க அனைவரும் அங்கு கூடிக் கெஞ்சிக் கூத்தாடி வீட்டுக்கு அழைத்துவர நள்ளிரவாகிவிட்டது. அவர் வீட்டுக்கு வருவதற்கு முன்னர் குஞ்சரம் அவரது அறையிலிருந்து நீக்கிய அத்தனை மின் குமிழ்களையும் அதிகாலை வரை ஒளிரவிடும்படி கட்டளை பிறப்பித்தார். வீட்டைந்த பட்டுக்கிளிக்குக் கண்களும் சிறிது சிறிதாக வளர்ந்து காட்சிகள் தெரிய ஆரம்பித்தன. அறைகளை

அடைத்து வெளியிலுள்ள சட்டர்களையும் இழுத்து மூடிவிட்டு ஒளி வெள்ளத்தால் அறையை மீண்டும் நிரப்பி விட்டு அதற்குள் அமிழ்ந்து கிடந்தார். சில நாட்களின் பின்பு குஞ்சரம் மனநல மருத்துவரை அவரது அறைக்கு அழைத்துவந்து அவருடன் உரையாடியபோதும் அவருடைய உண்மையான நோயைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. பின்னர் 'உண்மை அறியும்' முறை மூலம் கண்டு பிடிக்கத் திட்டம் தீட்டினர். அது திட்டமிட்டபடி ஒரு நாள் நிகழ்ந்தது. உடல் முழுவதும் நான்கைந்து நிறங்களாலான வயர்கள் பொருத்தப்பட்டுப் பெண் வைத்தியருடைய உதவியோடு ஒரு ஊசி மருந்தை அவரது உடலில் செலுத்தி உண்மை அறியும் முறையைப் பயன்படுத்தினர். அப்போது பட்டுக்கிளி இளைஞனாக மாறித் தன் கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

'முஸ்யூர் உங்களது புரோனோம் என்ன? நீங்க யாரு? எங்க இருக்கிறீங்க?' என்று தொடர் கேள்விகளை அப்பெண் கேட்க, 'என்ற பெயர் டொங்கான். நான் ஒரு படகோட்டி. நான் வசிப்பது கிராஞ்சி ஏழாம் கட்டையில்.' கிராஞ்சி கிளிநொச்சி மாவட்டத்திலுள்ள கிராமம். கிராஞ்சிக்கு அடுத்த பெரிய மீன் பிடிக்கிராமம் வலைப்பாடு. டொங்கான் என்ற பெயர் அங்கு நிலை கொண்டிருந்த எல்எக்ஸ் விடுதலை இயக்கம் சூட்டிய பெயராகும். ஆழ்கடல் சென்று மீன் பிடிப்பதிலும் பெரிய இயந்திரப் படகுகளில் பயணிகளை ஏற்றிச் செல்வதிலும் 'டொங்கான் விண்ணன்' என அந்த இயக்கம் கருதியதால் அவரிடம் வலைப்பாட்டிலிருந்து பயணிகளைத் தென் இந்தியாவுக்கு அழைத்துச் செல்லும் பாரிய பணியை ஒப்படைத்தது. முன்னர் நான்கைந்து படகுகளைத் தொடுத்து யாழ் கிளாலிக் கடலால் சன ரூட், சாமான் ரூட் ஓடி விடத்தல் தீவு வரை சென்று பழக்கப்பட்ட டொங்கான் பின்னர் தேர்ச்சி பெற்ற ஓட்டி எனப் புகழப்பட்டுத் தலைமைப் பீடத்தால் சில முக்கிய சண்டைக்களங்களிலும் ஆயுதம் தாங்கிய படகுகளை எல்எக்ஸ் இயக்கத்துக்காக ஓடி வெற்றிகளைக் குவித்த டொங்கானுடன் வேறு பல ஓட்டிகளும் இருந்தாலும் டொங்கான் மீது அவர்களுக்குப் பாரிய நம்பிக்கை இருந்தது. அது மட்டுமல்லாது அந்த அமைப்பின் ஆயுத விநியோக நடவடிக்கைகளில் பெரும்பணி ஆற்றினார். இதனால் அவ்வியக்கத்தின் தலைமைப்பீடம்வரை அறியப்பட்டவர். சில வருடங்களின் பின்னர் வலைப்பாடு - இராமேஸ்வரப் பயணிகள் சேவையின் பிரதான ஓட்டி என்ற பொறுப்பை அவரிடம் ஒப்படைத்த போது அவருக்கு வயது வெறும் முப்பத்திமூன்று. தினமும் இரண்டு அல்லது மூன்று முறை படகைச் செலுத்தி இராமேஸ்வரம் வரை சென்று பயணிகளைப் பக்குவமாகத் தரையிறக்கிவிட்டு இரவோடு இரவாகக் கடற்படையின் கண்களில் மண்ணைத் தூவிவிட்டு வலைப்பாட்டை அடைந்து விடுவார் டொங்கான். உள்நாட்டு யுத்தத்தின் போது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்த பெருமளவான மக்கள் வன்னியில்

தஞ்சமடைந்தார்கள். பலர் அங்கிருந்து இந்தியா வழியாக வெளிநாடுகளுக்குத் தப்பிச் செல்லும் முகமாக வலைப்பாடு, கிராஞ்சியைச் சூழ இருந்த கிராமங்களில் கொட்டிலடித்து வாழ்ந்து வந்தார்கள். பணம், நகைகள் என ஓரளவுக்குக் கைகளில் இருந்தபடியால் தலைக்கு இவ்வளவு தொகையென மக்களிடம் வசூலித்து, படகுகள் மூலம் சொந்த மக்களை வேறு தேசத்துக்கு அனுப்பிவைக்கும் தொழிலை உள்ளூர்த் தரகர்கள் மூலம் செய்து வந்தது அமைப்பு. இதை அறிந்த பல ஆயிரம் தமிழர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வலைப்பாட்டை வந்தடைந்தார்கள்.

1994ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் நத்தார் தினம் தான் டொங்கான் இறுதியாகப் படகு செலுத்திய நாள். அந்த நாளை அவரது வாழ்நாளில் மறக்க முடியாது. வழமை போல அன்று அதிகாலை-யே ஜெகமீட்பர் ஆலயத்திற்குச் சென்று தன் வேண்டுகலை முடித்துவிட்டுக் கடற்கரையை நோக்கிச் சென்றார் டொங்கான். அவரிடம் எந்தப் பதற்றமும் இல்லை. இன்று கிறிஸ்மஸ் தினம் என்ற படியால் அவருக்கு ஒருவழிப் பயணம் மட்டுமே வழங்கப்பட்டது. அதாவது இங்கிருந்து அழைத்துச் செல்லுகின்ற படகை ராமேஸ்வரத்தில் நிறுத்திவிட்டு அங்கு அத்தியாவசிய மருந்துப் பொருட்களோடு தயார் நிலையில் இருக்கும் கப்பலை வன்னிக்குப் பாதுகாப்பாகக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பது தான். சிறிய பொலித்தீன் பையில் தனக்குத் தேவையான பொருட்களை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு கடற்கரையை நோக்கிச் சென்ற டொங்கான் அங்கே வரிசையாக நின்ற பொதுமக்களைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கைகளை அசைத்தபடி படகுக்குள் நுழைந்தார். நீலநிறத்தால் லூர்த்து என்ற பெயர் பொறிக்கப்பட்ட பச்சை நிறக்கப்பல் கடற்கரைக்குச் சற்றுத்தள்ளி மலைபோல நின்றது. சிறிய வள்ளத்தின் உதவியோடு படகை அடைந்த டொங்கான் அங்கே நின்ற உதவியாளரின் கிறிஸ்மஸ் வாழ்த்தைப் பெற்ற பின்னர் லூர்த்துவை இயக்கிக் கரைக்கு அழைத்து வந்தார். அப்போதும் பொழுது விடியவில்லை. பயணிகளுக்குப் பின்னால் காடு பனியால் மூடியிருக்க பிரம்மாண்டமான ஜெகமீட்பர் ஆலயம் மட்டும் தனித்துத் தெரிந்தது. வெளிர் நீலநிற சேட் அணிந்து தொப்பி போட்ட அதிகாரி ஒருவர் பயணிகளை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டிருந்தார். பயணிகள் உற்சாகத்தோடு குழந்தைகளுடன் கைப்பொதிகளைச் சரிபார்த்துக் கொண்டு கப்பலுக்குள் நுழைய ஆர்வமாக நின்றார்கள். நாளை இரவு, இன்னுமொரு தேசத்தில் அகதிகளாக ஆக்கப்படுவதைக் குறித்துச் சிலர் வேதனைப்பட்டுத் தமக்குள்ளே பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது சடுதியில் படகிலிருந்து ஒரு ஊழியர் கைக்குள் அடக்கமான ஒலிபெருக்கியால் அறிவித்தல்களை வழங்க ஆரம்பிக்க அதன்படி வரிசையாக ஆண்கள், பெண்கள், வயதானவர்கள், குழந்தைகள் என அனைவரும் படகுக்குள் ஏறிக்கொண்டார்கள்.

லூர்த்து நீரில் தளும்பித் தளும்பி மக்களை வரவேற்றது. பயணிகள் நாளை பிறக்கப்போகும் புது வாழ்வுக்காக மகிழ்ச்சியோடு ஆரவாரித்துக்கொண்டு படகிலேறினார்கள். அதிக உடமைகள் படகுக்குள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஆயினும் அதிக மக்கள் அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். ஒரு மணித்தியாலத்துக்குள் எல்லாம் சரிபார்க்கப்பட்டுக் கப்பலினுள் பயணிகளின் அறைக்கதவுகள் மூடப்படக் கரையில் நின்று கைகளை அசைத்துக் கண்ணீரோடு வழி அனுப்புகிற மக்களைப் பார்த்துக் கடல் மௌனமாக இருந்தது. படகை இயக்க ஓட்டி டொங்கான் தயாரானார். அந்த நிமிடம் பயணிகள் ஆர்ப்பரிக்கும் சத்தம் இராமேஸ்வரம் வரைக்கும் கேட்டிருக்கும் என டொங்கான் தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டார். நேரம் வந்தது. பச்சைக் கொடி காட்டவும் படகின் இயந்திரத்தை இயக்கவும் நேரம் சரியாக இருந்தது. லூர்த்து உயிர்பெற்று அமைதியாய் உறங்கிக் கொண்டிருந்த கடலைகளை மேவிக்கொண்டு சற்று நகர்ந்து சமுத்திரத்தின் ஆழமான பகுதிக்குள் நுழைந்தது. கரையில் நின்ற உறவினர்கள் தமது கரங்களைக் காற்றில் அசைத்து அவர்களை வழியனுப்பி வைத்தார்கள். டொங்கான் லூர்த்தின் எஞ்சின வேகத்தை அதிகரித்தார். வழமை போலக் கோவிலைச் சுற்றிக் கப்பலை மூன்று முறை இயக்கிப் பயணத்தைத் தொடர்வது அவர்களின் வழமை. டொங்கான் அடங்கிக் கிடந்த சமுத்திரத்தை உயிர்ப்பித்துக் காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு செல்லுமாறு இயந்திரத்தின் வேகத்தை முடுக்கினார். முதல் முறை படகை உலுப்பி வளைத்து அலைகளை வெட்டி வட்டமடித்தார். பயணிகள் ஆர்ப்பரித்தார்கள். கோவிலைப் பார்த்த பயணிகள் தமக்குள்ளே தமது தெய்வத்தை வேண்டிக்கொண்ட போது இரண்டாவது சுற்றை இன்னும் அதிகமான வேகத்தோடு வளைத்தார். அப்போது ஊ ஊ ஊ என்ற சத்தம் மட்டும் கப்பல் முழுதும் ஒலித்தது. இறுதிச் சுற்று. இன்னும் வேகத்தைக் கூட்டிக் கப்பலை வலப்பக்கம் தாழ்த்தி வளைத்தார் டொங்கான். கப்பலின் வலப்பக்கம் இருந்தவர்கள் பயக்கெடுதியில் கப்பல் நீருக்குள் அமிழ்ந்தப் போகிறது என்ற அச்சத்தில் வீறிட்டுக் கத்தியபடி ஒரே மூச்சோடு அனைவரும் ஒருமித்து இடப்பக்கம் அதிக அழுத்தத்தைக் கொடுத்துப் படகை நிமிர்த்த எத்தனித்தபோது படகு டொங்கானின் கட்டுப்பாட்டை இழந்த நிலையில், இராட்சத அலையொன்று படகில் மோதிச் சடுதியில் கவிழ்த்துப்போட்டது. இதைச் சற்றும் எதிர்பார்க்காத ஓட்டி டொங்கானால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. அவர் பதறிப் போனார். முதன்முதலாக மரண பயத்தை உணர்ந்த பொழுது அது. இன்று ஒரேயொரு படகு சேவை இருப்பதனால் டொங்கானும் அவளது சகாக்களும் பயணிகளிடம் எல்எக்ஸ் இயக்கத்தின் கட்டுப்பாடுகளை மீறிக் படகில் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட பயணிகளின் எண்ணிக்கையை விட அதிகமானவர்களை ஏற்றிப் பணம் பார்க்க முற்பட்டதால் ஏற்றப்பட்ட விபத்தே

இது. கப்பலில் இருந்த அப்பாவிக்குழந்தை உட்பட மொத்தம் எழுபத்தைந்து பயணிகள் படகுக்குள்ளே உயிரை விட்டார்கள். சமுத்திரம் மனித உயிர்களை விழுங்கிய சற்று நேரத்தில் அமைதிக்கொண்டது. படகின் உள்ளிருந்து குறிப்பிட்ட சிலரே படகின் சன்னல் கதவுகளை உடைத்து வெளியேறியிருந்தார்கள். நீரினுள் அமிழ்ந்துபோன உயிர்களின் கடைசி வேண்டுகளும் பலிக்கவில்லை. அவர்களின் கடைசி வேண்டுகளையும் எந்தக் கடவுளும் கேட்கவில்லை. கப்பலில் பயணித்த அப்பாவி மக்கள் நிரந்தரமாக விடுதலை அடைந்தார்கள். மரணம் அவர்களை அணைத்துக் கொண்டது. மக்கள் எந்தக் கடவுளை வேண்டுவதற்காக அலைகளை மேவி, படகு வட்டமடித்ததோ அதே கடவுளின் முன்பாக அப்பாவி மக்களின் உயிர்கள் புறிபோயின.

கப்பல் ஓட்டி டொங்கானும் அவரது சகாக்களும் கரைக்கு வரவே இல்லை. எங்கு சென்றார்கள் என எவருக்கும் தெரியாது. எல்எக்ஸ் இயக்கம் தனது கடற்படையை அனுப்பி மீட்புப் பணி செய்தபோது பயணிகள் மாத்திரம் சடலங்களாக மீட்கப்பட்டார்கள். பல உடல்கள் படகை விட்டு வெளியே வந்து கரையை ஒதுங்கின. கரையொதுங்கிய உடல்களில் மோதிர விரல்களும் காதுகளும் வெட்டப்பட்டுக் கிடந்ததாக எல்எக்ஸ் இயக்கத்தின் ஊடகம் செய்தி தெரிவித்தது.

பட்டுக்கிளி இவற்றையெல்லாம் சொல்லி முடித்துவிட்டுச் சிறிய இருமலோடு கண்களை மெதுவாகத் திறந்தார். அவர் எதிரே அவரது மனைவி குஞ்சரம் கலவரம் அடங்காத முகத்தோடு தோன்றினார். அப்போது அவர் மனைவிகுஞ்சரத்தைப் பார்த்து, 'எங்கள் விடுதலை வரலாற்றில் எப்போதுமே மறக்க முடியாத துரோகத்தை என் மக்களுக்குச் செய்துவிட்டேன்' என்று பட்டுக்கிளி புலம்ப ஆரம்பித்தார்.

இதை மொழிமாற்றம் செய்து பிரெஞ்சில் சொல்ல அங்கு சென்ற தமிழ்மொழி பெயர்ப்பாளர் தயங்கினார். குஞ்சரம் வேகமாக அறைக்கதவை அடித்துச் சாத்திவிட்டு வெளியேறி விட்டார். பட்டுக்கிளி குற்ற உணர்வு என்னும் நோயினால் அதிகமாகப் பீடிக்கப்பட்டார். 'எந்தப் பிரெஞ்சு அறிஞனாலும் தன் சொப்பனங்களுக்கு அர்த்தத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை' என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டார். நீர்நிலைகளில் அமிழ்ந்து போவதும் சமுத்திரத்தின் அடியில் கால்கள் கட்டப்பட்டுச் செத்துப்போவதுமான கனவுகளின் அர்த்தத்தைக் கண்டு பிடித்துவிட்டதைக் குறித்துத் திருப்தியடைந்தார். அப்போது அவருக்கு அருகில் நின்ற உண்மை அறியும் அதிகாரிகளில் ஒருவர் குவளையில் நீர் வழங்கினார். 'முஸ்யூர் பட்டுக்கிளி, நீங்கள் களைப்பாக இருக்கிறீர்கள். இந்தக் குவளை நீரைப் பருகி இளைப்பாறுங்கள். ஒத்துழைப்புக்கு நன்றி. உடலைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். மீண்டும் சந்திப்போம்' எனக் கூறி அவரது உடலைப் போர்வையால் மூடிய போது அவர் உறக்க நிலையை அடைந்து விட்டார். மின் விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டு ஒரே ஒரு மஞ்சள் நிற மின்குமிழ் மாத்திரம் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தது. அடுத்த நாள் காலைச் சூரியன் உதித்தது. வழமை போல உலகத்தில் நிகழும் அத்தனை நிகழ்வுகளும் நிகழ்ந்தன. குஞ்சரமும் புருசனின் அறையைத் திறந்தார். பட்டுக்கிளி இன்னும் உறங்கிக் கொண்டே இருந்தார். அவர் அதன் பின்பு எழுந்திருக்கவே இல்லை.

அந்த அறையின் மின்குமிழ் ஒருபோதும் அணைக்கப்படுவதே இல்லை.

வளர் சஞ்சிகையை நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ள...

இலங்கையில்

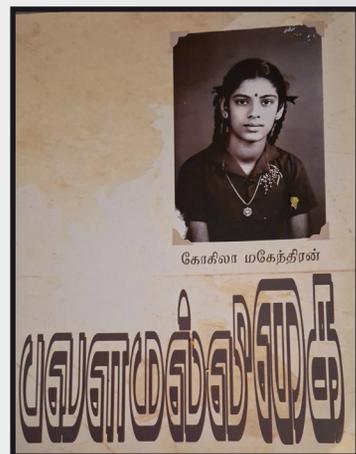
- எங்கட புத்தகங்கள் இல்லம்
- எமில், திருமறைக்கலாமன்றம்
- சோலைக்குயில் அவைக்காற்றுக்களம்
- தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

பிரான்ஸில்

- மனோர் 06 18 19 18 50
- பிரியா லவன் 07 66 23 62 66

மெல்பேர்னில்

- கிருஷ்ணா 0434 079 623

நன்றி

மனோவின்
நெடும்பயணம்
...தொடர்...

குறிப்பிட்டதுபோல ஒரு மாத முடிவில் Gap நகரில் போய் நின்றேன். திருவாட்டி பெல்கிறேய்னும், திருவாட்டி திறேஸ்கம் பாரிஸ் எப்படி என்றார்கள். நான் எனக்குத் தெரிந்த மொழியில் பாரிஸ் பட்டணத்தை வானளாவப் புகழ்ந்து தள்ளினேன். எனது மகிழ்ச்சியில் அவர்களும் திளைத்தார்கள். அடுத்த செய்தியை நான் சொன்னபோதுதான் இருவரினது முகங்களும் சுருங்கின.

அவர்கள் எவ்வளவோ சொல்லிப்பார்த்தார்கள். நீ சின்னப்பெடியன். பாரிஸ் உனக்குச் சரிவராது. நீ இங்கேயே நில். படிக்கலாம்! வேலை செய்யலாம்! என்றெல்லாம் பலவாறு புத்தி சொன்னார்கள்.

நான் எப்பிடி? அந்த அந்தப் புட்டையும், உயிர்க்கோழிக் கறியையும் விட்டுவிட்டு இங்கே நிற்பது! உந்த ஆரைஅவியல் இறைச்சியோடையும் மாட்டு நாக்கோடையும் என்னால கிடந்து சாகேலாது.

அவர்கள் கடைசியில் ஏலாமல், சரி கவனமாகப் போ என்று அனுப்பிவைத்தார்கள்.

தொடரும்.
10.09.2025

14

ஒரு குளிர்கால அதிகாலை,

1984

பாரிஸ் வந்து சேருவது மகிழ்ச்சியாக இருந்தாலும், புதி நகரை விட்டுப்பிரிவது மனதுக்குச் சிறிது சங்கடமாகவே இருந்தது. அந்தச் சிறிய கிராமத்து மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரினதும் நினைவுகள் புகைவண்டியின் எதிர்க்காற்றில் காற்றோடு காற்றாக யன்னல்வழி கலந்துகொண்டிருந்தன.

ஏறத்தாழ ஓராண்டு கால வாழ்க்கை. அதற்குள்தான் எவ்வளவு துயரங்கள், எவ்வளவு அனுபவங்கள்...

இனி, இந்தநகருக்குத்திரும்பி வருவதற்கான சாத்தியமில்லை. ஆனாலும் திரும்பி வரவேண்டும், எனக்கு உதவிய அந்த மனிதர்களைச் சந்திக்கவேண்டும் என்ற பெருவிருப்பம் மனத்தில் ஆழமாகப் பதிந்து கொண்டது.

பாரிஸ் பதினெட்டு வட்டாரத்திலுள்ள அந்த ஆறாம்மாடிக்குட்டி அறை என்னைப் புன்முறுவலுடன் வரவேற்றுக் கொண்டது. என்னுடன் அந்தக் குட்டி அறை அறுவரை உள்வாங்கியிருந்தது.

நான் சென்ற மறுநாள் இத்தாலியிலிருந்து ஒரு விருந்தினர் வந்தார். அவர் அந்த அறையின் சொந்தக்காரரின் நண்பர். மற்றவர்கள் தமக்குள் புறுபுறுத்துக்கொண்டார்கள். வெளிப்படையாக யாரும் எதுவும் பேசவில்லை. பேசவும் முடியாது.

அந்த நேரத்தில், சிறிய அறை, பெரிய வீடு என்பதெல்லாம் பிரச்சினையில்லை. வீட்டு உரிமையாளருடன் வாடகைக்காரர் வாடகை ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டால் அவர் பெரிய ஆள்தான். அவரின் கட்டுப்பாட்டில் தான் அந்த வதிவிடம் இருக்கும். அவரின் தயவில் தான் அந்த அறையில் தங்கமுடியும். அவர் பெயரில் தான் மின்சாரக்கட்டணச் சிட்டை, தொலைபேசி பதிவுச் சிட்டை எல்லாம் இருக்கும். விசா புதுப்பிப்பதற்கு, "ஓம்! இவர் இந்த வதிவிடத்தில் என்னுடன் தான் வசிக்கிறார்" என்று அவர் உறுதிச்சான்றிதழ் கடிதம் வழங்கவேண்டும். சில வேளைகளில் அப்படிக்கடிதம் வழங்கினாலும், 'ஒரு அறைக்குள் எத்தனைபேர்

வசிக்கிறீர்கள்? உதெல்லாம் சரிப்பட்டுவராது' என்று சில அலுவலகர்கள் துரத்தி விடுவதுமுண்டு. அப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் வேறு வதிவிட முகவரி-களை நாடவேண்டும். அவர்களின் வீட்டு வாசலில் தவம் கிடக்கவேண்டும். அவர்களின் கால்களில் விழவேண்டும்.

சிலர் தாராள மனப்பான்மையுடன் நடந்து கொண்டார்கள். சிலர் பெரிய பந்தா காட்டினார்கள். சிலர் அச்சப்பட்டார்கள். அவர்கள் அச்சப்பட்டதிலும் ஒரு நியாயம் இருந்தது. முன்பின் அறிமுகமில்லாதவர்களுக்கு முகவரி கொடுத்து விட்டு, அவர்கள் ஏதும் தவறு செய்தால், சிக்கலில் மாட்டிக்கொண்டால், இவர்களுக்கும் சேர்த்துத்தான் சிக்கல். அனாவசிய அலைச்சல்.

நாங்கள் ஏழு பேரும் ஒருவாறு சமாளித்தபடி இரவு படுத்துக்கொண்டோம். குளிர்சாதனப் பெட்டிக்கு மேலே மேசை. மேசைக்கு மேலே இரண்டு கதிரைகள். கதிரைக்கு மேலே சமைத்த பாத்திரங்கள் - மிஞ்சிய உணவுகளுடன் வழமைபோல அடுக்கிக் கிடந்தன.

அதிகாலை ஆறுமணி. யாரோ கதவில் 'டொக்... டொக்' என்று பலமாகத் தட்டும் சத்தம் கேட்டது.

'யாரோ தட்டுமாப்போலக்கிடக்கு'

'ஓம், ஆரோ தட்டுகினம்'

எல்லோரும் திடுக்கிட்டு எழுந்தோம். வாசலில் காவல் துறையினர். அவர்கள் அதிர்ந்து போனார்கள். எப்படி ஏழு பேர் இந்த அறைக்குள்.

அவர்கள் உள்ளே வரமுடியாது திணறினார்கள். விரும்பாத மணம் ஒன்றும் அவர்களின் மூக்கில் அடித்திருக்கும். நாங்கள் படபடவென்று மெத்தைகளைத் தூக்கிக் கட்டிலில் அடுக்கினோம். எங்கள் எல்லோர் முகங்களிலும் பேயறைந்திருந்து.

காவல்துறையினர் எங்களின் வதிவிட அனுமதியைக் கேட்டார்கள்.

என்னுடைய வதிவிடப்பத்திரத்தில் Gap நகர முகவரி இருந்தது.

'நீ எப்படி இங்கே?'

'ஐயா! இவர்கள் எனது உறவினர்கள். அங்கு வேலை எடுப்பது கடினம். அதனால், நான் இவர்களுடன் தங்கி வேலை தேடுவதற்காக வந்திருக்கிறேன்' என்றேன். இதைக்கூட இவ்வளவு தெளிவாகச் சொல்வதற்கு என்னிடம் மொழிவளம் இல்லை. ஏதோ ஒருவாறு தடக்குத்தடக்கிச் சொற்களால் உதிர்த்தேன்.

மேசையிலிருந்த ஒரு கொப்பி அவர்களின் கண்ணில் பட்டது. எடுத்துத் தட்டிப்பார்த்தார்கள். அதில் பிரெஞ்சுமொழிக் கற்கைக்கான சுய முயற்சிக்குறிப்புகள் இருந்தன.

'இது யாருடையது?' என்றார்கள்.

'என்னுடையது' என்றேன் சற்றே பெருமையாக.

இருபத்தி மூன்று வயது இளைஞன். அங்கு இருந்தவர்களுள் நானே சிறியவன். என் மீது அவர்களுக்கு இரக்கம் சுரந்திருக்கலாம். காவல்துறையினருள் ஒருவர் என்னிடம் Gap நகரம் பற்றிப் பரிவோடு விசாரிக்கத்தொடங்கினார்.

அதற்குள் காவல்துறையினருள் எனது கொப்பியைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தவர் கடைசித்தாளைப் புரட்டியபடி 'என்ன இது?' என்றார்.

எனக்குள் நான் அந்தத் தருணத்தையும் பெருமையாக உணர்ந்தேன். அது ஐரோப்பிய வரைபடம். எனது கைப்பட வரைந்தது. ஒவ்வொரு நாடுகளுக்கும் தனித்தனி வண்ணம் வேறு தீட்டியிருந்தேன். நடுவே பிரான்ஸ் இருக்க, சுற்றிவர ஜேர்மனி, சுவீஸ், பெல்ஜியம், லக்சம்பேர்க், இத்தாலி என விரிந்து சற்றே தள்ளி அல்ஜீரியா, மொரோக், துனிசியா வரை போயிருந்தேன்.

நான் பெருமைப்பட்டதுபோல் சம்பவம் அமையவில்லை. அவர்கள் என்மீது சந்தேகம் கொண்டார்கள். ஓம்! நான் ஒரு கடத்தல்காரன்.

மனிதக்கடத்தல் பேர்வழி. அகதிகளை நாட்டுக்கு நாடு கடத்திக் காசு உழைக்கும் கூட்டத்தில் ஒருவன் எனச் சந்தேகப்பட்டார்கள். குறுக்கு மறுக்காகக் கேள்விகள் கேட்டார்கள். ஒரு சில கேள்விகளுடன் அவர்களது விசாரணை முடிவுக்கு வந்தது. நான் ஓர் அப்பாவி என்பதை அவர்கள் புரிந்துகொள்ள அதிக சிரமம் இருக்கவில்லை. அவர்கள் என்னுடன் நெருக்கமானார்கள்.

கையிலிருந்த ஒரு தாளைக் காட்டி அதிலுள்ள பெயரைச் சிரமப்பட்டு உச்சரித்தார்கள். இத்தாலியிலிருந்து வந்த விருந்தாளி முன்னே வந்தார். அவரது கையில் விலங்கு மாட்டப்பட்டது.

யார் தயானந்தன்? என்றார்கள். எங்களுடைய வதிவிடச் சொந்தக்காரன் முன்னே வந்தார். அவருக்கும் விருந்தாளியுடன் சேர்த்து விலங்கிடப்பட்டது. எங்களுக்கு உடம்பெல்லாம் பதறத்தொடங்கிவிட்டது. அடுத்து என்ன நடக்கப்போகிறதோ என்று தெரி - யாது நடுங்கினோம். வந்த கடன், வட்டியே இன்னும் கட்டிமுடியவில்லை. இதற்குள் இவர்கள் எங்களைப் பிடித்து நாட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டால்...!

மனம் தான் போனபோக்கில் பதறி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. எனது அண்ணன் முறையானவர் அமுதுவிடுவார் போலிருந்தது.

காவல்துறையினர் அறையைச் சல்லடை போட்டுத் தேடினார்கள். கட்டிலுக்குக் கீழே உள்ளவற்றை வெளியே எடுக்கச்சொன்னார்கள்.

முழங்காலில் படுத்திருந்து கட்டிலுக்குள் குனிந்தேன். என் தொடைகள் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு பொருட்களாக வெளியே இழுத்து எடுத்தேன். அரிசி மூட்டை, வெங்காயமூட்டை,

சிலருடைய சப்பாத்துகள், காலுறைகள் என ஒவ்வொன்றாக வெளியே வந்தன. ஏன் ஒரு சீப்புக்கூட அனாதரவாகக் கிடந்தது. அந்தக் குட்டிஅறை அல்லோலகல்லோலமாகி அலங்கோலமாகிக் கிடந்தது.

அவர்கள் தேடிய பொருள் அங்கே இல்லை.

எங்களுக்கு ஆச்சரியமேதும் இல்லை.

இருந்தால்தானே இருப்பதற்கு?

தயானந்தனையும் விருந்தாளியையும் காவல் துறையினர் அழைத்துச் சென்றார்கள். எங்கள் தற்காலிக அனுமதிமதிப்பத்திரங்களையும் சேர்த்தே தங்களுடனே எடுத்துச்சென்றார்கள். எங்களுடைய உயிரையே அவர்கள் பிடுங்கி எடுத்துச்செல்வதுபோல உணர்ந்தோம். இந்த ஒரு துண்டுப் பேப்பருக்காக எத்தனைநாள் தவமிருந்திருப்போம்! எத்தனை நாள் கனவு அது. அதை நாங்கள் இலகுவில் விட்டுவிட முடியாது. எங்கள் உயிரிலும் மேலான பெறுமதி அதற்கு.

நாங்கள் ஆளையாள் பார்த்து முழுசினோம். அவர்கள் மறந்தும் அவற்றைக் கொண்டு போயிருக்கலாம் அல்லவா! எதற்கும் கேட்டுப்பார்க்கலாம். ஆனால், அதற்கும் பயமாக இருந்தது.

நாங்கள் என்ன குற்றம் செய்தோம்? ஏன் நாங்கள் பயப்படவேண்டும்? ஒரே ஒரு அச்சம் தான். எங்களுடைய வதிவிட அனுமதிப்பத்திரம் தற்காலிகமானது. நிரந்தரமானதல்ல.

நாங்கள் இன்னும் இந்த நாட்டில் அகதியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. எங்களுடைய வேண்டுகோள் எந்நேரமும் நிராகரிக்கப்படலாம். நிராகரிக்கப்படால் நாங்கள் நாடுகடத்தப்படலாம்! அதிலும் இவ்வாறான தேவையில்லாத சிக்கலுக்குள் மாட்டுப்பட்டால் நாடுகடத்தப்படுவதற்கான சாத்தியம் அதிகம். எங்கள் மூளைகள் எல்லாத் திசைக்கும் தறிகெட்டு ஓடி நடுங்கிக்கொண்டிருந்தன. மற்றவர்கள் என்னைக் காவல்துறையினரிடம் கேட்கச்சொல்லிச் சைகை காட்டினார்கள்.

‘ஐயா, எங்களுடைய விசா..’ என்று அவர்கள் கையில் வைத்திருந்த தாள்களை நோக்கிக் கையை நீட்டினேன்.

மதியத்திற்குப் பின் பொலிஸ் நிலையத்தில் வந்து பெற்றுக்கொள்ளச் சொன்னார்கள்.

ஒருவரும் சமைக்கவுமில்லை. சாப்பாடுமில்லை. ஒருவர் சாப்பாடு பற்றி வாயைத் திறந்தபோது கண்ணன் அண்ணை தூசணத்தால் பொரிந்து தள்ளினார்.

நாங்கள் விருந்தினன் பற்றிய ஆய்வில் இறங்கியிருந்தோம்.

“உவன் ஆர் உவன்?”

‘ஏன் இத்தாலியில் இருந்து வந்தவன்?’

‘எங்கடைக்கும் உவனுக்கும் என்ன தொடர்பு?’

‘எங்கடை தன்ர பெயரில் பதியேல்லை. தயானந்தன் என்று ஆற்றையோ பெயரில்தானே பதிஞ்சிருக்கு. இதுக்குள்ள உதுக்கேன் தேவையில்லாத தொடர்பு?’

‘அப்ப, இந்த றாம் ஆற்றபேரில் பதிஞ்சிருக்கு’ இது நான்.

‘ஆற்ற பேரில் பதிஞ்சா உனக்கென்ன? நீ வாயை மூடிக்கொண்டிரு’ என்று என் வாயை அடக்கினார் சபேசன் அண்ணை. அவரின் அட்டலுக்குள் பயம் ஒளிந்திருந்தது.

‘இல்ல பொலிஸ் கேட்டா நாங்கள் சொல்லவல்லே வேணும். ஒவ்வொருதரும் ஒவ்வருமாதிரிச் சொன்னால் தேவையில்லாத சிக்கல்வரும்’ என்றேன்.

எல்லாரும் தீவிரமாக யோசிக்கத் தொடங்கினார்கள். பொலிஸ் என்னென்ன கேள்விகள் கேட்பார்கள். என்னென்ன பதில்களைச் சொல்லவேண்டும் என்று எங்களை நாங்கள் ஓரளவுக்குத் தயார் படுத்திக்கொண்டோம்.

தொலைபேசி அடித்தது.

நான் எடுக்கப்போனேன்.

‘எடுக்காதே’ என்றார் கண்ணன் அண்ணை கடுந்தொனியில்.

‘விசயம் வெளியில் போட்டுது. ஆரோ விடுப்புக் கேக்கத்தான் அடிக்கினம். பொலிஸ் கூட ஓட்டுக்கேக்கும். வில்லங்கத்தை விலைக்கு வாங்கக்கூடாது’ என்று சபேசன் அண்ணை அதை ஆமோதித்தார்.

‘அவங்கள் சும்மா இல்லை. எத்தனையோ நாட்களாக ஓட்டுக்கேட்டுத்தான் காலமை நித்திரைப்பாயிலை வைச்ச அமுக்கியிருக்கிறாங்கள். இல்லாட்டி அவங்களுக்கு என்னெண்டு தெரியும் இத்தாலியில் இருந்து இவன் இஞ்ச வந்து நிக்கிறது.’ என்று சபேசன் அண்ணை மேலும் தொடர்ந்தார்.

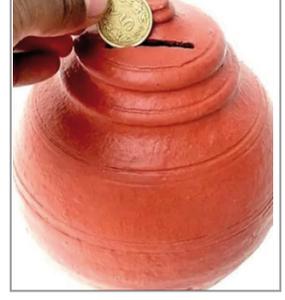
எனக்கு இன்னும் பயம் அதிகமாகியது. நாங்கள் கதைத்த சிறிய சிறிய விடயங்களையும் ஓட்டுக்கேட்டிருப்பார்களோ? தேவைக்கு அதிகமாகவே என் கற்பனையை விரித்து நான் பயந்தேன்.

“பொலிஸ் நிலையத்தில் மொழி பெயர்ப்பாளர்கள் இருப்பார்களோ?”

‘கட்டாயம் இருப்பார்கள். ஆனால், என்ன கேள்விகளைக் கேட்டுத் துலைக்கப்போகிறார்களோ என்பதுதான் மெக்கு முன்னாலுள்ள இராட்சதப் பிரச்சினை.’ குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு ஒருமணிநேரத்திற்கு முன்பாகவே நாங்கள் பொலிஸ் நிலைய வாசலில் போய்க் காத்து நின்றோம்.

தொடரும்.

25.12.2025

உண்டியல்

நாங்கள் குருநாகலில் இருக்கும் போது எம்மிடம் மண்ணினால் செய்த பெரிய உருண்டை உண்டியல் ஒன்று இருந்தது. அது எனது அண்ணாவிடமிருந்து அப்பா வாங்கிக் கொடுத்த பரிசு. சல்லிமுட்டி என்றும் உண்டியலைக் கூறுவர். எங்களுடைய கனவுகள், நினைவுகள், ஆசைகள் எல்லாமே அந்த உண்டியலில்தான் இருந்தது. குழந்தைகளாகிய எங்களைப் பொறுத்தவரை உண்டியலும் அதற்குள்ளிருக்கும் சில்லறைகளும் எமது பெரிய சொத்து. சின்னப்பிள்ளைகள் என்பதால் நாம் எல்லோரும் எமது காசை அந்த ஓர் உண்டியலிலேயே போட்டுச் சேர்த்தோம்.

நாங்கள் பாடசாலைக் கல்வியைத் தொடங்கக் குருநாகலிலிருந்து புலோலிக்கு இடம்பெயர் வேண்டியதாய்ப் போய்விட்டது. அந்த இடப்பெயர்வில் எங்கள் உண்டியல் உடைந்து போய்விட்டது. புது இடம், புது ஆக்கள், புதுக் கதை பேச்சுகள், அதுக்குள்ள உண்டியல் உடைந்த கவலை. எங்கள் கைவிரல் முறிந்தது போல் ஓர் உணர்வு. எங்கள் அண்ணா அழுதேவிட்டார்.

எப்படியோ எங்கள் தந்தை ஆளுக்கொரு பிளாஸ்டிக் உண்டியல் வாங்கித்தந்து எமை உற்சாகப்படுத்தினார். உண்டியலைக் குலுக்கேக்க வாற சத்தமும் உற்சாகத்தைத் தந்தது. நாங்கள் வளர வளர நானோ நீயோ கூடக் காசு சேர்க்கிறது என்று எமக்குள்ள போட்டி கூட வந்தது. கண்ணிலபடுற ஐஞ்சியம் பத்திச்சம், எங்கட காலத்தில பெரிய காசான ஐஞ்சருவா இரண்டுருவா எல்லாம் சல்லிமுட்டியில் ஒளிச்சினம். எங்கட காலத்தில இரண்டுருவாக் குற்றி, ஐந்துருவாக் குற்றிகள் பல்கோணத்தில இருந்தன. அவற்றையும் ஒருமாதிரி உள்ளுக்குத் தள்ளினம்.

கிடைக்கிற காசைக் கடைக்குக் கொண்டோடாமற் சேமிப்பாக மாற்றினோம். உண்டியலினர் பாரம் கூடக்கூட எங்கட சந்தோசமும் கூடிச்சு. கற்பனையில் சிறகடிச்சோம்.

உண்டியல் முட்டினாப் போல அது வங்கிக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு வெட்டி, பணம் எண்ணப்பட்டு, எமது கணக்கிற் போடப்பட்டது. உண்டியலை வெட்டப் போகினம் என்ற கவலை இருந்தாலும் புது உண்டியலைக் கண்டவுடன் கவலை மறைந்து போனது.

வீட்டில் சின்னச் சின்ன வேலைகள் செய்தாலெல்லாம் எமக்குச் சில்லறைகள் தரப்பட்டன. உதாரணத்திற்கு வேப்பம் கொட்டை பொறுக்கலைச் சொல்லலாம். அந்த வேப்பங்கொட்டையை நுளம்பிற்குப் புகைப்போடப் பயன்படுத்தினோம். பூக்கண்டுக்குத் தண்ணி ஊற்றினாலும் காசு கிடைத்தது. கடையில் பாண் வாங்கின மிச்சக் காசும் எங்களுக்குத்தான். எங்கட ஆச்சிக்கு வெள்ளைத் தலையில் வெள்ளைப் பேன் எடுத்துக் கொடுத்தாலும் காசுதான்.

எமது பள்ளிக்கூடத்துச் சகபாடிகளும் வீட்டில் உண்டியல் வைச்சிருந்தினம். சிலர் தகப்பனின் மேசை இலாச்சியில் கிடக்கும் சில்லறைகளைக் களவெடுத்துப் போடுவதாகவும் சொல்லிச்சினம். நாங்கள் ஒருபோதும் அந்தப் பிழை செய்யவில்லை.

எல்லாரும் தாங்கள் ஏன் காசு சேர்க்கினம் என்று சொல்லிச்சினம். கோவிற் திருவிழாவில துவக்கு வாங்க, ஐஸ்கிரீம் குடிக்க, காப்பு வாங்க, ஸ்ரிக்ரீ வாங்க, தொலைகாட்டி வாங்க என்று பெரிய லிஸ்ட். நானும் என் பங்கிற்கு மெளத் ஓர்கள் வாங்க, கமரா வாங்க என்று சொன்னேன்.

என்னுடைய தங்கச்சி தான் பிளேனில் போகக் காசு சேர்ப்பதாகச் சொல்ல வீட்டில் எல்லாரும் விழுந்து சிரிச்சினம்.

சில பெடியன் உண்டியலைக் கவிட்டுக் குலுக்கிக் காசெடுத்து அப்பப்போ முட்டாச வாங்கியதையும் சொல்வார்கள்.

ஒருமுறை அம்மா தந்த சில்லறைக் காசுடன் அப்பளம் வாங்கச் சென்றபோது கடைக்காரன் “என்ன, உங்கட வீட்டை இண்டைக்கு உண்டியல் உடைச்சதோ?” என்று கேட்டுச் சிரித்தார்.

புத்தாண்டில் எமக்குப் பத்து ரூபா, இருபது ரூபா, ஐம்பது ரூபா என்று தான் காசுகள் கைவிசேடங்களில் கிடைப்பதுண்டு. மாமா வெளிநாட்டால வந்தாலும் காசு தருவார். நாங்கள் அவற்றை உண்டியலில் போடுவதில்லை. கவனமாகச் சேர்த்து வைத்து அப்பப்போ அம்மாவின் அவசர தேவைகளிற்குக் கொடுப்பதுண்டு. அம்மா பிறகு திருப்பித் தருவதுண்டு. ஆனாலும் அம்மாவுடன் கருத்து முரண்பாடுகள் வரும்போது கடன்கொடுத்த காசைத் தரும்படி அழுது அடம்பிடிப்பதும் உண்டு.

அண்மையில் யாழ்ப்பாணத்தில் கே.ஏ.எஸ் சத்தியமனையில் நடந்த சிறுவர் நூலகத் திறப்பு விழாவில் உரையாற்றியோர் சிங்களச் சிறுவர்களும், தமிழ் நாட்டுச் சிறுவர்களும் உண்டியலில் காசு சேர்த்துப் புத்தகக் கண்காட்சியில் புத்தகங்கள் வாங்குவதாகக் கூறினார்கள். நாழும் எம் குழந்தைகளை அப்படி ஊக்கப்படுத்தலாம் என்று எண்ணினேன்.

அதைவிட அண்மையில் நாங்கள் சந்தித்த ‘டிர்வா’ புயல் அனர்த்தத்தின் போது எமது குழந்தையின் முன்பள்ளிச் சிறார்கள் தாம் உண்டியலில் சேர்த்த பணத்தைப் பாதிக்கப்பட்ட சிறுவர்களிற்குக் கொடுத்துதவியது பாராட்டப் படவேண்டியது.

நாங்கள் வளர வளர உண்டியலும் எங்கட கையிலிருந்து விலகிப் போய்விட்டது. ஆனாலும் அதை எங்கட பிள்ளையளிற்கு அறிமுகப் படுத்தியதிற் சந்தோசம். அதனால் இந்தக் காலத்தில் வீடுகளில் கால்கள் வழிய தட்டுப்படும் சில்லறைக் காசுகள் சேமிப்பாக மாறுகிறது.

இந்த பத்தியை எழுதியதால் எம்மிடமிருந்த பிரயோசனமான ஒரு வழக்கத்தை அடுத்த தலைமுறைக்குக் கடத்திய திருப்தி என் மனதிற்குக் கிடைக்கிறது. காசாகத் தராமல் உண்டியலைப் பரிசாகத் தருகினம் என்று குழந்தைகள் குறைபட்டுக் கொண்டாலும் உண்டியலைப் பரிசளிப்பதைக் கைவிடாதீர்கள் நண்பர்களே!

○

நாச்சிமார்கோயிலடி வில்லுப்பாட்டு ராஜன் ஒரு கலைச் சமூகச் செயற்பாட்டாளர்.

அவர் பாடியது கலைக்காக மட்டுமல்ல மக்களுக்காக. வில்லுப்பாட்டை அவர் கோயில் விழாவின் பொழுதுபோக்கிலிருந்து பறித்து, அரசியல் உரையாடல்களுக்கும் கொண்டு வந்தார். புராணக் கதைகளை அவர் மையமாக்கவில்லை. நிலம் இழந்த விவசாயி, கடனில் மூழ்கிய உழைப்பாளர், சாதியால் நசுக்கப்பட்ட மனிதன், தேர்தலுக்குப் பிறகு காணாமல் போகும் அரசியல்-இவையே அவரது பாடல்களின் உள்ளடக்கம். அவர் மக்களை தேசிய உணர்ச்சியில் கரைக்கவில்லை; வர்க்க உணர்ச்சியில் கூர்மையாக்கினார். எழுதத் தெரியாதவர்களுக்கு அரசியல் மொழியாக, பேச முடியாதவர்களுக்கு குரலாக, அரங்கமில்லாதவர்களுக்கு மேடையாக அவரது கலை இருந்தது. அதனால் தான் அவர் கலை எப்போதும் அதிகாரத்திற்கு அசௌகரியமாக இருந்தது.

ராஜன் கலை அனுசரணையாளர்களைத் தேடவில்லை. அரசியல் அனுமதி கேட்கவில்லை. சந்தை ரசனைக்கு அடங்கவில்லை. நேரடி, கடுமையான, சமரசமற்ற மொழியில் அவர் பேசினார். சிறார்களுக்குப் பயிற்சியளித்தார் அவர்களை மேடை ஏற்றினார். இதனால் தான் அவரது கலை ‘தேசிய கலாசாரம்’ என்ற அலங்கார மேடைகளில் பொருந்தாததாக மாறியது. மக்கள் கலையை அழகுபடுத்தி, பாதுகாப்பான அடையாளமாக மாற்ற விரும்பும் அரசியலுக்குத் தடையாக இருந்தார்.

லிபர் அமைப்பின் ஏற்பாட்டில் 22.12.2025 அன்று நடந்த இந்த வணக்க நிகழ்வு, ராஜனின் கலைவாழ்வை ஒரு நினைவுப் பொருளாக மட்டுமல்ல, ஒரு அரசியல் வாழ்வாகவும் மீட்டெடுத்தது. முதல் அரங்கம் அவரது கலைப் பயணத்தை புகைப்படங்களின் மூலம் அழகியலாக்கியது. ஆனால் அதைவிட முக்கியமானது இரண்டாம் அரங்கம். அது ராஜனின் கலை, கலை அரசியல், மனித உறவுகள் ஆகியவற்றை நினைவின் அரசியல் வெளியாக மாற்றியது.

- ப. பார்த்தீ

மீண்டும் க.ஆதவனின் நான்கு கவிதைகள்.

1.

ஆகாயம்.

வானத்திலிருந்து
விண்மீனொன்று,
பூவுலகேதியது.

படுத்திருந்த
அவனை அது
பாடாய்ப் படுத்தியது.

ஏன்
உனக்கும்
தூக்கமிலா நோயா..

ம்ம்
சரிதான்
போ.

உனக்குக் கவிதையெழுதத் தெரியுமா..?

அப்படியும்
இப்படியுமாய்...

தலையிற்
குட்டிவிட்டு
தன் வழி ஏகிற்று
அந்த
உடு.

2.

பனி

பனி
எப்படி உருகுமெனக் கேட்டிருந்தாள் பேர்த்தி
அன்றொருநாளில்.

பனி
எப்படி உருவாகுமெனச் சிந்தி.
அப்போ பதில் கிடைக்குமென்றான் பேரன்.

அறிவின் தடம்
ஒரு நெசவு சாலை.
தறியோட்டத்தின் வழி வருவது.

பட்டுச் சேலையாயும் வரும்.

உனக்காகவும்
எனக்காகவும் பனி
உருகுவதில்லை யென்பதே
பெரும் பாடம்.

3.

தென்றல்.

எவ்வளவு அழகிய வருடும்
சொல்.

அது
புயலாய்
பிறகு
தாழ்முக்கமாய்...
பின்
சூறாவளி
சுனாமியென..
ஐயோ.

வேண்டாமெனெக்கிந்தக் காதல்.

இன்னுமாடா
தூங்கலை..?

கனவுகாண
விடுங்களேன்.

யார் யாருக்குச்
சொல்வது..?

4.

நிலம்.

பிரதட்டை
நிலத்தில்
உருள்வது.

பின்னால்
உறவினரோ
மனைவியோ..
நீர் தெளித்து

அப்பாடா
இதெல்லாம்
கவிதையில்
எழுதமுடியுமா..

முடியும்
என்கிறார்கள்
பத்தினியும்
பத்தினன்களும்.

தருமி

இந்த வெள்ளம்
எனக்கு
நாலு போர்வைகளைத் தந்திருக்கிறது.

போன வெள்ளம்
மூன்று பிளாஸ்டிக் வாளிகள்.

அதற்கு முதலொரு புயல்,
இரண்டு பத்தாயிரம் ரூபாய்கள்.

இப்படித்தான்,
என்னிடம் சேருகின்றன
ஊரார் சொத்துக்கள்.

உண்மையில்,
நாலு போர்வைகள்
மிகமிக அதிகமெனக்கு.

ஒன்றை நான்,
மிகுந்த தயக்கத்துடன்
நேற்று கொடுத்து விட்டேன்.
என் நாய்க்கு.

07.12.2025,
01.00 Pm

பவிசு

இந்த வெள்ளம்
எப்போதும் இப்படித்தான்.

படம் காட்டும். வகுப்பெடுக்கும்.
பொழுது போக,
உள்ளூர் அரசியல் பேசும்.
ஒருநாள் கூத்துக்கு வேட்டியுக்கும்.
காசை விசுக்கியெறியும்.
ஊர் பார்க்க வந்து
கூழ் காய்ச்சிக் குடிக்கும்.
கடைசியில்,
கண் கலங்கிக் கொண்டு போகும்.

பெரிதாயொரு மாற்றமுமில்லை.

அதே,
கொட்டாவியைத் தான்
இப்போதும் சத்தமாய் விடுகிறது.

வெளிநாட்டு வெள்ளமென
கொஞ்சம் எடுப்பு.

அவ்வளவும் தான்.

26.12.2025
07.10 pm.

வெள்ளக்கவிதைகள்

● தீபிகா

அருபா

மண் விழுங்கிய சிறுமியை
கூப்பிட்டபடியிருக்கிறாள்
தாய்.

இரவும், பகலும்
கிராமம் துடிக்கக் கேவுகிறது
குயில்.

ஒரு காற்சங்கிலிக்கு
உயிரிருக்கிறதென்று
நம்பிக் கொள்ளும்படியாய்
அனுங்குகின்ற
மணிகளின் திசையை
கண்டுபிடிக்கவே முடியவில்லை.

உடைந்த தீப்பெட்டியின்
முகத்தோடு
சரிந்து கிடக்கும்
அவளது குடிசை வீட்டிலிருந்து
குத்தென இறங்கும்
நெடுமண்சரிவின் ஆழத்துக்குள்
ஒரு சிறுமி
பாடிக் கொண்டேயிருப்பதாக
சொல்லுகிறது காற்று.

23.12.2025
1.38 am

அன்னம்பாடு

வெள்ளம் வந்துவிட்டது.

விடுமுறைக்கு வந்தால்
தங்குவதெற்கென
கட்டி விட்ட வீட்டிற்குள்.

கமராவில் மிதக்கும்
வளவைத் தொட்டு விரிக்கிறார்
சுவிஸ் அன்ரி.

ஊதிப் பெருத்துக் கிடக்கிறது
ஊர் நாயொன்று.

வெட்டித் தாழ்ப்பதற்கு
பணம் அனுப்பச் சொல்லிவிட்டு
மீனுக்கு காத்திருக்கிறது
பிச்சைக் கொக்கு.

23.12.2025,
01.11 am.

நிதிமான்

எல்லோரும்,
யாரிடமோ,
வெள்ள நிவாரண நிதி
கேட்கிறார்கள்.
எல்லோரும்,
யாருக்கோ,
வெள்ள நிவாரண நிதி
கொடுக்கிறார்கள்.
எல்லோரும்,
யாரிடமோ,
வெள்ள நிவாரண நிதி
வாங்குகிறார்கள்.

வெள்ளம் வற்றிய பிறகும்,
நிற்கவேயில்லை இந்தக்
கள்ளம்.

கால்களை அலம்பிக்கொண்டு
கரையேறி விட்டான்.
வெள்ளத்தில் தாண்டவன்.

“வெள்ளமோ வெள்ளம்” என்று
தலையிலடித்துக் கதறுகின்றன.
நிதிமான்கள்.

07.12.2025
03.49 pm.

வெட்டுத்துணிகள்
மாட்டெலும்புகள்
கொம்புகளோடு ஆட்டு
மண்டையோடுகள்
குடிப்போத்தல்கள்
பிளாஸ்டிக் பைகள்
குழந்தைகளின் மலவுறைகள்

வெற்று வளவுக்குள்
கள்ளமாய் விசுக்கியெறிந்த
எல்லோரது மனக்கழிவுகளையும்
கூட்டியள்ளி வந்து
முற்றத்தில் விட்டிருக்கிறது
போதிவெள்ளம்.

புதினம் பார்க்க
சந்திக்கு வந்தவர்களோ,
இதுவொரு
அமெரிக்காவின் சதியென்கின்றனர்.

சேற்றில் மறைக்க முடியாத
முழுப் பூசணிக்காய்களுக்குத் தெரியும்
சொந்தக்காரர்களின்
அசடு வழியும் மூஞ்சை.

26.12.2025
11.56 am.

போடுதடி

மேயக் கிடைத்த பெருவெளியில்
நீந்தி நீந்தி வருகிறது
நீர்ப்பாம்பு.

ஒடுங்கிய சிறகுகளோடு
பட்டமரத்திலிருந்து
வேடிக்கை பார்க்கின்றன
புலனிகள்.

எல்லோரது கால்களுக்குள்ளும்
அழுது கொண்டு ஓடி வருகிறது
உண்டியல்களால்,
காப்பாற்ற முடியாத நிலம்.

எல்லாவற்றிற்கும் தீபம் காட்டும்
ஊசிவால் மீன்களுக்கு
ஒரு இழுவயில்லை.

யாரோ ஒரு சிறுமியின்
ஞாபகத்திலிருந்து,
இப்போதும்
தன்னைப் பாடுகிறது வெள்ளம்.

“வீண் சண்டையால் வழக்கி
விழுந்தெழும்ப வேண்டாம்.”

23.12.2025
01.31 am.

கையறு

வந்த வெள்ளம்
இருந்த வெள்ளத்தையும்
கொண்டு போய்விட்டது.

சேற்றில் மிதக்கிறது
கரைத்துறைப்பற்று.

பாலம் கட்ட வந்திருப்பவர்களை
படமெடுக்கவே முடிகிறது
புடலைக் கைகளுக்கு.

அமுசடக்கிப் புன்னகையோடு
பிரச்சனைகளை விதைக்கிறான்
ராகுலனின் அப்பன்.

ஆடுகள் கிழிக்கும்
சுவராட்டிப் படங்களில்
நம் அரசியல் முகங்கள்.

கோமாளிகளைச் சதிராட விட்டு
நெய்க்கு அலைகின்றன
எம் பசுக்கள்.

23.12.2025
01.11 am.

நல்ல கட்டுரை வாசித்த திருப்தி

“யாக்கைக்கு வேண்டாவே மருந்து” என்ற தொடர் கட்டுரையில் இரண்டாம் பகுதி இது. உணவே மருந்தாகும் என்ற கருப்பொருள் கொண்டே இத்தொடர் எழுதப்படுவது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆயினும் புனிதா கணேஷ் இம்முறை எழுதியுள்ள “வெங்காயம் சுக்கானால் வெந்தயத்தால் ஆவதென்ன?” என்ற கட்டுரை தலைப்பிலேயே என்னைக்கவர்ந்தது. காளமேகம்புலவருடைய சிலேடைப்பாடல்வரி இது. சொக்கநாதப் புலவர் பாடியது என்றொரு கருத்தும் உண்டு. ஆயினும் பாடலின் ஆழமான பொருள் கருதிக் காளமேகம் என்பதே சரியாக இருக்கும் என்றே நானும் எண்ணுகிறேன்.

வெந்தயம் பற்றிக் கட்டுரை எழுத வந்தவர் ஒரு நல்ல சிறுகதைபோல ஆரம்பிப்பது விசேஷம். வெங்காயமும் வெந்தயமும் நெய்யில் வதக்கப்படுவதுபோல் விபரிக்கப்படும் கட்டுரை, வெங்காயத்தை “உரித்துப்பார்த்தால் ஒன்றுமில்லாதோர்” என்று கூறிச்செல்வது அழகு. மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது இப்பாடல் ஒரு மளிகைக் கடைக்காரருக்கும் பெருவியாபாரிக்கும் இடையான உரையாடல் என்றோ அல்லது மளிகைக் கடைக்காரருக்கும் காளமேகத்திற்கும் இடையான உரையாடல் என்றோ கொள்ளலாம். தீபம் நா. பார்த்தசாரதி அவர்கள் முன்னர் இக்கவிதை தொடர்பாக ஒரு கதை எழுதியிருந்தார். அதில் இது காளமேகத்திற்கும் மளிகைக்கடைக்காரருக்கும் இடையிலான உரையாடல் என்றே கூறுகிறார். ஆயினும் அதைவிட ஆழ்ந்த தத்துவ உட்பொருளும் ஆன்மீகச் செறிவும் கொண்ட பாடல் என்பதே இதன் மகிமை. இப்பாடலில் வரும் ஏரகம் திருவேரகத்தைக் குறிப்பது என்பதே எமது நம்பிக்கை. இப்போது சில ஊடகங்கள் அது வைகுண்டம் என்கின்றன. நல்ல பாடல் ஒன்றைத் தமதுரிமையாக்குவது மனித இயல்பு.

வெந்தயம் பிறந்த இடம், பரவியமுறை, அதன் தாவரவியற் பெயர், அதன் விசேட பயன்கள் என்று தனது நோக்கத்தை நிறைவு செய்துள்ளார் புனிதா. அதிலுள்ள முக்கிய மூலப்பொருளான டையோஸ்ஜெனின் இன் மூலக்கூற்றுச் சூத்திரத்தையும் குறிப்பிடத் தவறவில்லை. சூத்திரத்திற்கு நேர் மேலே உள்ள சொல் “தவிர்” என்பதுடன் நிறைவடை யாமல் நின்றுபோயிற்று.

- கோகிலா மகேந்திரன்

நிர்மலசத்தியம்

திருமதி பஞ்சகல்யாணி அவர்களின், ‘சிக்கெனப் பிடித்த’, எந்த அலங்காரங்களுமற்ற, இந்த இயல்பான புகைப்படத்தின், மிக இயல்பான குழந்தைத் தோற்றம், ஒரு வாழ்வின் நிர்மலசத்தியம். பின்னே காணும் அடிப்பணைகள் நம் கற்பகங்கள். நடுவில் இயல்பாய் விழுந்து விட்ட, ஆழ்துளைக்கின்றனின் தண்ணீர்க்குழாய் கூட, நிலத்தடி நீரினை விழுங்கும் துயரத்தின் குறியீடு தான். இத்தனை அதிசிரத்தையாக, திட்டமிட்டு இந்தப் படம் எடுத்திருக்கப்படாவிட்டாலும், அவரையறியாமல், இந்தப் புகைப்படக் கலைஞருக்குள், மண்ணையும், மரபுகளின் சுவடுகளையும் நேசிக்கிற ஒரு பெருங்கருணைக் குணம் இருந்திருக்க வேண்டும். அந்த மனக்கண்களே, இந்தப் படத்தை எடுப்பதற்கு அவரைத் தூண்டியிருக்கும். ஆயிரமாயிரம் வர்ணத் திருவிழாக்களுக்குள் தடுமாறி, இந்தப் புகைப்படத்தில் நெஞ்சம் தொட்டு, அதையே, அட்டையாக்கிப்பார்க்க, வளருக்கு ஒரு நினைவேக்க ஈர்ப்பு இருந்திருக்க வேண்டும். எனது ‘வைரவர் மடை’ கவிதை கூட, இந்தப் படம் தூண்டிவிட்ட நினைவுகளின் துலங்கலே தான். பஞ்சகல்யாணிக்கும், அந்தச் சிறுமிக்கும், வளருக்கும் வாழ்த்து. இன்னும் பத்திரப்படுத்தி வைக்க, ஏராளம் பொக்கிசங்கள் இருக்கின்றன. தவறவிட்டு விடாதீர்கள்.

ஒரு புகைப்படம் விதைக்கவல்ல சிந்திப்பின் வீரியம் பெரியது. அது, கிளறியெடுத்து வரவல்ல நினைவின் பெருமுத்துக்கள் ஒளிமிக்கவை. முன்னைய காலங்களைக் காட்டிலும், ஏஐ (AI) க்கு பிறகான, படுபோலிகளின் நிழற்காலத்தில், சத்தியமான புகைப்படங்களின் பெறுமதி அதிகமதிக்கமான-தாக உணரப்படுகிறது. போரில் பாதிக்கப்பட்ட ஓர் இனத்தினுடைய, ‘புகைப்பட மதிப்பு’ என்பது வேறொரு பெறுமானமுடையது. கண்ணுக்கு முன் நிகழ்ந்து முடிந்த நம் வரலாறுகளின் சுவடுகளே இன்றைக்கு எம்மிடமில்லை. வெறும் சொற்களைக் கொண்டு, எங்கள் வாழ்வைப்

பூரணமாக மீட்டெடுக்க முடியாது. நம் எதிர்காலக் குழந்தைகளுக்கு, எங்கள் புகைப்படங்கள் சொல்லும் வாழ்வின் செய்திகள், மிக முக்கியமான காட்சிச் சுவடிகள். அந்த அர்த்தத்தோடு பார்க்கையில், ஒரு சஞ்சிகை ஆவணமாக்கிக் கொண்ட இந்தப் படத்தின் சேமிப்பு பெரியது. இது வெறும் அட்டைப்படமல்ல. மங்கிமறையும் ஒரு வழித்தடத்தின் ஒளிச்சித்திரம். நாமின்று வைரவர் கோயில்களைத் தொலைத்து வருகிறோம். ஆலயங்களின் எளிமையை, பணத்தால் சிதைத்தழித்தோம். வெறும் வண்ணங்களாலான கட்டடங்களில், நமக்கு ஆன்மீகத்தின் முழுச்சாளரமும் திறக்காது என்பதை, புரிந்து கொள்கிற காலங்கள் நெடுந்தொலைவில்லை. ஒரு வைரவர் சூலமும், புனியமரமும் நமக்குள் ஏற்படுத்திய தாக்கம் அதிகமதிகம். அந்தச் சின்னஞ்சிறு வடைமாலையினதும், வாழையிலைச் சுடு பொங்கலினதும் தித்திப்பு இன்றைக்கு நம்மிடத்தில் இல்லை. சேமக்கல நாதத்தில் பூத்த பரவசம் மறைந்து போய்விட்டது. விருட்சங்களோடு அமைந்த தலங்களுக்கு ஒரு வாழ்வுப் பெறுமதி இருந்தது. நாங்கள் மரங்களையும், மனங்களையும் தொலைத்து வளர்க்கிற மதங்களாகி விட்டன இன்றைய பக்தி.

- தீபிகா -

விரல்கள் சொல்லும் கதைகள்

கவல்கணனின் விரல்கள் சொல்லும் கதைகள் - அச்சக் கோத்தலில் உள்ள பழைய வழக்கங்கள், புதிய வழக்கங்கள் பற்றி கொம்போசர் கனகசுந்தரம், அருண் என்னும் இரு கதாபாத்திரங்களுடாக அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் நடைமுறைச் சிக்கல்களை, இருவேறு எதிர்பார்ப்புகளை விளக்கிச் செல்கிறது. இலகு நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் ரிற்றிவில்லஸ் என்னும் பேய் அச்சக்கூடத்தில் எழுத்துப்பிழைகளைக் கொட்டிவிட்டுச் செல்கிறது என்னும் கொசுறுச் செய்தியையும் இணைத்தமை கதையில் விறுவிறுப்பை ஏற்படுத்துகிறது.

தீபிகாவின் 'நாவல்' என்ற கவிதையில் வருகின்ற 'நான்கு பறவைகளுக்காகவே கனிந்துகொட்டுகிறது என் மரம்', என்னும் வரிகள் இயற்கை அளிக்கும் கொடையையும் அக்கொடைகள் யாவர்க்குமானது என்பதையும் நளினமாக எடுத்துச் சொல்லும் விதம் அழகு. மேலும் இக் கவிதை அந்த இயற்கையின் கொடையைப் பேரம்பேசும் மனிதர்களையும் சாடிச் செல்கிறது. என் உள்ளம் கவர்ந்த கவிதை.

ஆலகாலனின் கட்டுரையில் 'நெஞ்சுக்கு நீதியாக உளச்சுத்தியோடு உண்மைகளின் கதவைக் கொஞ்சம் திறந்து காட்டி' விமர்சிக்குமாறு வாசகர்களிடம் வேண்டுகோளை முன்வைக்கிறார்.

ஆசிரியத் தலையாங்க கட்டுரையானது அன்றன்று நடப்பிலுள்ள சமூகப்பாதிப்பைப் பேசுபொருளாக்கித் தீர்வுகளை அலசியும் வருதல் அவசியம்.

வீதிவிபத்தினை விட அசுர வேகத்தில் வேறு பல விடயங்கள் எம் இளைய சமுதாயத்தினரை வீழ்த்தி வருவதை நோக்க வேண்டும். நாட்டுநிலைமையின் நாடித்துடிப்பைக் கையில் பிணைத்து எழுத வேண்டும்.

காலத்துயர் காட்டும் கனவு என்னும் கதையில் இலங்கையில் இடம்பெற்ற போர் அனர்த்தங்களில் பெண்பிள்ளையைப் பெற்ற தாயொருவரின் துயரையும் ஆழ்மனப் பாதிப்பினையும் துல்லியமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார் கதாசிரியர்.

யேசுராஜாவின் 'புலனாய்வு ஊடகச் செயற்பாடு' பற்றிய குறிப்பும் தற்போதைய ஊடகத்துறையினருக்கு ஏற்பட வேண்டிய விழிப்புணர்வு பற்றிய நந்தன வீரரத்தனவின் '83 கறுப்பு ஜூலை' நூலுடான எடுத்துக்காட்டும் மிக்க பயனுள்ளவையாக அமைகின்றன.

சர்வாகனும் செக்கோவும் என்ற கட்டுரையில் 'நாயன்மார்கள் சாதாரணமானவர்களைப் பற்றிப் பாடவில்லை' என்று குறிப்பிடப்பட்ட கருத்து மிகத் தவறானது. ஆழமான அறிவின்றி மேலோட்டமான கருத்துகளைப் பதிவிடுதல் தவறு.

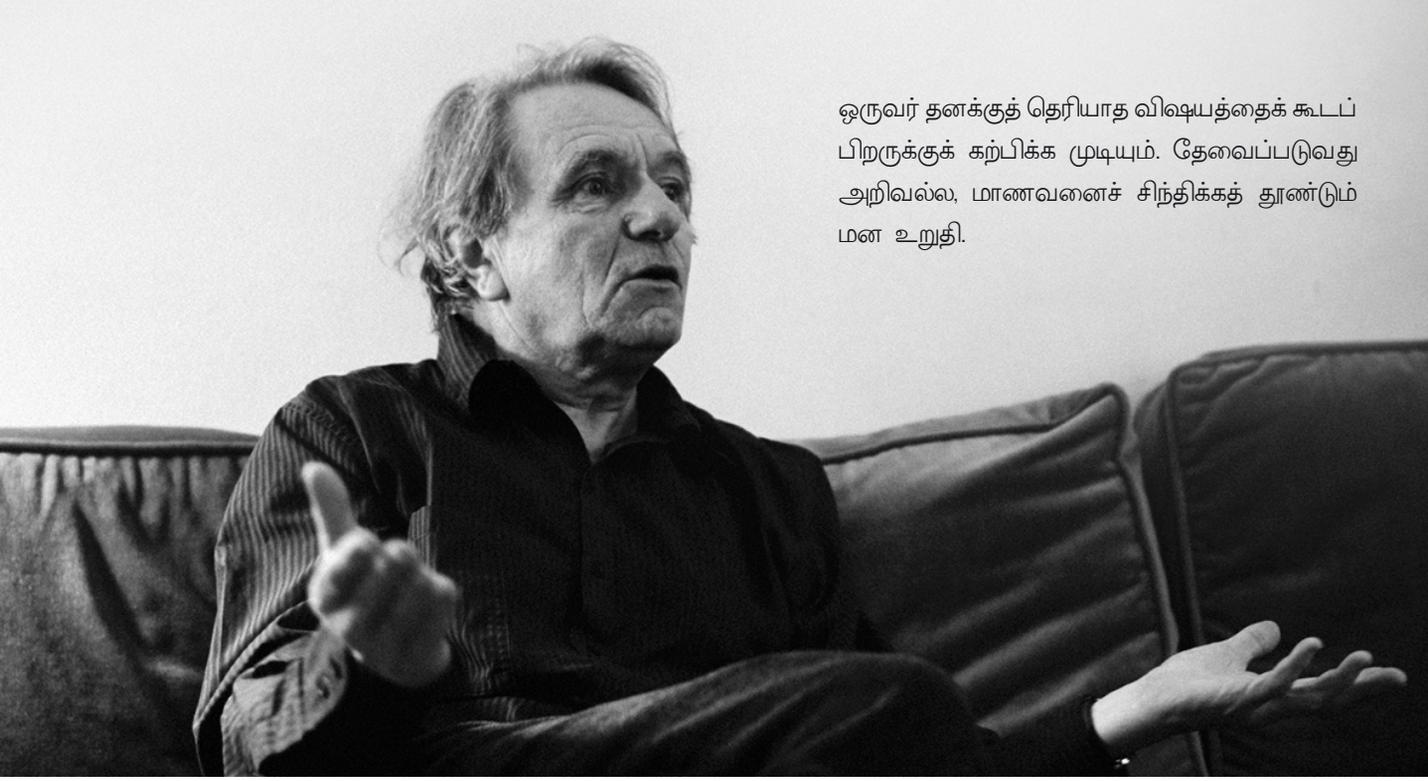
பூசைப் பேத்தி மிக எளிய முறையில் சிறுதெய்வ வழிபாடானது எங்ஙனம் பெருந்தெய்வ வழிபாட்டிற்கு வித்திட்டது என்பதைக் கூறிநிற்கின்றது. தெய்வ வழிபாட்டின் உளவியல், அதனால் வழிபாடியற்றுபவர் பெறும் உளத் திடம் அல்லது உளவலு பற்றியும் குறிப்பிட்டிருப்பின் நன்று.

பானு முஷ்தாக் எழுதிய ஒளிரும் இதயம் உலகின் மிகப்பிரபலமான புக்கர் விருதினைப் பெற்றது என்பது பற்றிய கட்டுரை சிறப்பு. எங்கள் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் என்று அத்தகைய விருதுகளைப் பெறுவார்கள் என்ற அங்கலாய்ப்பு அவசியம் தானா? அந்நிலையை விஞ்சிய எழுத்துகள் தமிழில் பல உண்டு. இயலுமையின் மொழிபெயர்த்து அவற்றை வெளியிட்டால் விருது வழங்குபவர்கள் ஒருவேளை கண்டுகொள்ளக் கூடும்.

- புனிதா கணேஸ்

புனைவில் உண்மையிருக்கலாம்.
உண்மையில் புனைவிருக்கமுடியாது

கல்வி என்பது நிரப்பப்பட வேண்டிய பாத்திரமா, அல்லது எரிய வைக்கப்பட வேண்டிய தீபமா?

ஒருவர் தனக்குத் தெரியாத விஷயத்தைக் கூடப் பிறருக்குக் கற்பிக்க முடியும். தேவைப்படுவது அறிவல்ல, மாணவனைச் சிந்திக்கத் தூண்டும் மன உறுதி.

- சிவா சின்னப்பொடி

இந்தக் கேள்விக்கு, 1987-ல் பிரெஞ்சு தத்துவஞானி ஜாக் ரான்சியர் (Jacques Rancière) எழுதிய 'அறியாமைக்கார ஆசிரியர்' (The Ignorant Schoolmaster) என்ற நூல் விசித்திரமான, ஆனால் மிகத் தீவிரமான ஒரு பதிவை அளிக்கிறது. வழக்கமான கல்வி முறையின் அத்திவாரத்தையே அசைத்துப் பார்க்கும் இந்த நூல், வெறுமனே ஒரு கல்வித் தத்துவ நூல் அல்ல - அது மனித மூளையின் சுதந்திரத்தைப் பறைசாற்றும் ஒரு விடுதலை அறிக்கை.

1818 : ஒரு விபத்தும் விந்தையும்

கதையின் நாயகன் ஜோசப் ஜாகோட் (Jean Joseph Jacotot). காலம் 1818. பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் அரசியல் கொந்தளிப்புகளால் நாடு கடத்தப்பட்ட ஜாகோட், நெதர்லாந்தில் உள்ள லுவைன் பல்கலைக்கழகத்தில் பிரெஞ்சு இலக்கிய விரிவுரையாளராகப் பணியில் சேர்கிறார்.

இங்குதான் அந்தச் சிக்கல் எழுகிறது. ஜாகோட்டிற்கு டச்சு மொழி தெரியாது. அவருடைய மாணவர்களுக்கோ பிரெஞ்சு மொழி தெரியாது. இருவருக்கும் பொதுவான ஒரு மொழியே இல்லாத சூழலில் பாடம் நடத்துவது எப்படி?

வழக்கமான ஆசிரியராக இருந்தால், முதலில் தான் டச்சு மொழியைக் கற்றுக் கொண்டு, பின் மாணவர்களுக்குப் பிரெஞ்சு இலக்கணத்தை விளக்கியிருப்பார். ஆனால், ஜாகோட் ஒரு விபரீத முயற்சியில் இறங்கினார். 'டெலிமாக்' (Télémaque) என்ற பிரெஞ்சு நாவலின் இருமொழிப் பதிப்பை (ஒரு பக்கம் பிரெஞ்சு, மறுபக்கம் டச்சு) மாணவர்களிடம் கொடுத்தார்.

அவர் எதையும் விளக்கவில்லை. இலக்கணம் போதிக்கவில்லை. வெறுமனே, 'இதை

ஒப்பிட்டுப் படியுங்கள், மனப்பாடம் செய்யுங்கள், வாக்கியங்களை இணையுங்கள்' என்று சைகையில் கட்டளையிட்டார்.

முடிவு? சில மாதங்களில் அந்த மாணவர்கள் மிகச் சிறப்பான பிரெஞ்சு மொழியில் கட்டுரைகளை எழுதத் தொடங்கினர். இலக்கணப் பிழையின்றி, நடையழகுடன் அவர்கள் எழுதியதைக் கண்டு ஜாகோட் அதிர்ந்து போனார். 'நான் எதைக் கற்பிக்கவில்லையோ, அதை இவர்கள் எப்படிக் கற்றார்கள்?' என்ற கேள்வி அவரைத் துளைத்தது.

விளக்கங்கள் எனும் மாயவலை

இந்தச் சம்பவத்திலிருந்து ரான்சியர் ஒரு அபாய-கரமான உண்மையைக் கண்டடைகிறார். அதுதான் 'விளக்கங்களின் பொறி' (The Myth of Explication).

பாரம்பரியக் கல்வி முறை ஒரு அடிப்படையான நம்பிக்கையில் இயங்குகிறது: 'ஆசிரியருக்கு அறிவு உள்ளது; மாணவன் அறிவில்லி. ஆசிரியரின் விளக்கவுரை இல்லாமல் மாணவனால் எதையும் புரிந்து கொள்ள முடியாது.'

ரான்சியர் இதை மிகக் கடுமையாகச் சாடுகிறார். ஆசிரியர் எப்போது ஒரு விஷயத்தை விளக்கத் தொடங்குகிறாரோ, அப்போதே அவர் மாணவனின் சொந்த அறிவை மழுங்கடித்து விடுகிறார் என்கிறார். 'நீயாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாது, நான் விளக்கினால் மட்டுமே உனக்குப் புரியும்' என்று சொல்வதன் மூலம், மாணவனை நிரந்தரமான ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மையில் (Stultification) ஆசிரியர் சிறைவைக்கிறார்.

உண்மையில், ஆசிரியர் விளக்க விளக்க, மாணவன் பாடம் கற்பதை விட, 'எனக்குத் தனியாகச் சிந்திக்கத் தெரியாது' என்ற நம்பிக்கையையே அதிகம் கற்கிறான்.

விடுவிக்கும் ஆசிரியர் vs மழுங்கடிக்கும் ஆசிரியர்

ரான்சியர் இரண்டு வகை ஆசிரியர்களை வேறுபடுத்துகிறார்.

மழுங்கடிக்கும் ஆசிரியர் (The Stultifying Master): இவர் தனது அறிவை, அதிகாரத்தை நிலைநாட்ட விளக்கங்களை அடுக்கிக் கொண்டே போவார். இவருடைய நோக்கம் அறிவைப் புகட்டுவது அல்ல, மாணவன் தன்னைச் சார்ந்தே இருக்குமாறு பார்த்துக் கொள்வது.

விடுவிக்கும் ஆசிரியர் (The Emancipatory Master):

இவருக்குப் பாடம் தெரிந்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை (அதனால் தான் 'அறியாமைக்கார ஆசிரியர்'). இவர் மாணவனுக்கு அறிவை ஊட்டுவதில்லை; மாறாக, மாணவனிடம் ஏற்கனவே இருக்கும் அறிவாற்றலை, அவனது சொந்த சித்தத்தின் (Will) மூலம் வெளிக்கொணர்கிறார்.

ஜாகோட் செய்தது இதைத்தான். அவர் மாணவர்களுக்குப் பிரெஞ்சு மொழியைக் கற்றுத்

தரவில்லை அவர்கள் அதைத் தாங்களே கற்றுக் கொள்வதற்கான ஒரு கட்டாயத்தையும் சூழலையும் உருவாக்கினார்.

அறிவு சமத்துவம் (Equality of Intelligence)

நூலின் மிக முக்கியமான, சர்ச்சைக்குரிய கருத்து இதுதான்: 'எல்லா மனிதர்களின் அறிவும் சமமானது.' ஒரு பேராசிரியரின் அறிவும், ஒரு பாமரனின் அறிவும் சமமானது என்று ரான்சியர் வாதிடுகிறார். அப்படியென்றால் ஏன் சிலர் மேதைகளாகவும், சிலர் அறிவிலிகளாகவும் தெரிகிறார்கள்?

வித்தியாசம் அறிவில் இல்லை; கவனத்தில் (Attention) மற்றும் விருப்பத்தில் (Will) இருக்கிறது என்கிறார் ரான்சியர். ஒரு விஷயத்தைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற தீவிர வேட்கையும், அதற்கான இடைவிடாத கவனக்குவிப்பும் இருந்தால், எவரும் எதையும் கற்க முடியும். ஒரு தாய்மொழியைச் சிறுவன் எப்படி கற்கிறான்? எந்த ஆசிரியரும் இலக்கணம் விளக்குவதில்லை. அவன் சூழலைக் கவனிக்கிறான், தவறுகளைத் திருத்திக் கொள்கிறான், தானாகவே மொழியைக் கட்டமைக்கிறான். இதுதான் இயற்கையான கல்வி.

நமக்குத் தேவை விளக்கங்களா? வழிகாட்டுதலா ?

'அறியாமைக்கார ஆசிரியர்' நமக்குச் சொல்வது இதுதான்: ஒருவன் தனக்குத் தெரியாத விஷயத்தைக் கூடப் பிறருக்குக் கற்பிக்க முடியும். தேவைப்படுவது அறிவு அல்ல, மாணவனைச் சிந்திக்கத் தூண்டும் மன உறுதி.

இன்று நம் பள்ளிகளும் ஊடகங்களும் அரசியல்வாதிகளும் நமக்கு இடைவிடாது 'விளக்கங்களை' அளித்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். 'உங்களுக்கு இது புரியாது, நாங்கள் விளக்குகிறோம்' என்கிறார்கள். இது ஒருவகையான அறிவுசார் அடிமைத்தனம்.

நாம் நமது சொந்த அறிவின் மீது நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டும். ஆசிரியர் என்பவர் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் செல்பவர் அல்ல 'உன்னால் முடியும், அந்தப் பாதையில் நட' என்று சுட்டிக்காட்டிவிட்டு விலகி நிற்பவரே உண்மையான குரு.

அறிவின் திறவுகோல், அடுத்தவர் தரும் விளக்கங்களில் இல்லை; அது நமது சொந்தத் தேடலில் ஒளிந்திருக்கிறது.

டிஜிட்டல் யுகத்தின் ஏகலைவர்கள்: இணையமும் அறிவு சமத்துவமும்

ஜோசப் ஜாகோட் 1818-ல் கையில் எடுத்த அந்த 'டெலிமாக்' புத்தகம், இன்றைய நவீன யுகத்தில் 'இணையம்' (Internet) என்ற பிரம்மாண்ட வடிவத்தை எடுத்துள்ளது என்று சொன்னால் அது மிகையல்ல. ரான்சியர் முன்னிறுத்திய 'அறியாமைக்கார ஆசிரியர்' தத்துவத்திற்கு, இன்றைய டிஜிட்டல் யுகமே மிகச் சிறந்த சாட்சியம்.

1. விளக்கங்களின் மரணம்

பாரம்பரிய வகுப்பறைகளில், 'ஆசிரியர் பாடம் நடத்தினால் மட்டுமே எனக்குப் புரியும்' என்ற மனநிலை இருந்தது. ஆனால் இன்று, யூடியூப் (You Tube) காணொளிகளும், விக்கிபீடியா (Wikipedia) பக்கங்களும், 'மூக்' (MOOCs) இணைய வகுப்புகளும் அந்த அதிகார மையத்தை உடைத்து எறிந்துள்ளன. இணையம் ஒரு 'மெளனமான ஆசிரியர்'. அது எதையும் வலியுத் திணிப்பதில்லை; அதே சமயம் எதையும் மறைப்பதில்லை. ஜாகோட் எப்படி மாணவர்களிடம் புத்தகத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, 'நீயே தேடு' என்று விலகி நின்றாரோ, அதேபோலத்தான் இணையமும் நம் முன் கொட்டிக்கிடக்கிறது. இங்கே ஒரு பேராசிரியரின் விளக்கம் தேவையில்லை தேடுபொறியில் (Search Engine) சரியான கேள்வியைக் கேட்கத் தெரிந்தால் போதும், விடை உங்கள் கைகளில்.

2. பட்டங்களை விஞ்சும் திறமை

ரான்சியர், 'எல்லா மனிதர்களின் அறிவும் சமமானது; வேறுபாடு முயற்சியில்தான் உள்ளது' என்றார். இதை இன்றைய மென்பொருள் துறை (Software Industry) மற்றும் படைப்புத் துறைகளில் நாம் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம்.

கல்லூரிப் படியேறாத எத்தனையோ இளைஞர்கள், இணையத்தின் உதவியுடன் நிரலாக்கம் (Coding) கற்றுக்கொண்டு, பெரும் தொழில்நுட்ப ஜாம்பவான்களை விடச் சிறப்பாகச் செயல்படுகிறார்கள். ஒரு கிராமத்துச் சிறுமி, எந்த சமையல் கல்லூரியிலும் பயிலாமலேயே, இணையத்தைப் பார்த்து உலகத் தரமான உணவைச் சமைக்கிறாள்.

இங்கே கல்வி நிறுவனங்கள் வழங்கும் சான்றிதழை விட (Institution's Authority), தனிமனிதனின் 'கற்கும் வேட்கை' (Will Power) ஜெயிக்கிறது. ரான்சியர் சொன்னது போல, அறிவு என்பது ஒருவரிடமிருந்து இன்னொருவருக்குக் கடத்தப்படும் பொருள் அல்ல அது தனக்குள்ளேயே தோண்டி எடுக்கப்படும் புதையல் என்பதை இன்றைய 'சுய கற்றல்' முறை நிரூபிக்கிறது.

3. கவனச்சிதறலே புதிய எதிரி

ஜாகோட்டின் மாணவர்களுக்கு இருந்த சவால், மொழியின் கடினத்தன்மை. ஆனால், இன்றைய

இணையக் கல்வி மாணவர்களுக்கு இருக்கும் சவால் 'கவனச்சிதறல்' (Distraction).

ரான்சியரின் தத்துவப்படி, ஒருவன் எதையும் கற்க முடியும், அவனது 'கவனம்' (Attention) முழுமையாக இருக்கும் பட்சத்தில். இன்று தகவல்கள் விரல் நுனியில் இருந்தாலும், சமூக ஊடகங்களின் இரைச்சலுக்கு நடுவே, ஒரு விஷயத்தில் ஆழ்ந்த கவனத்தைச் செலுத்துவதுதான் உண்மையான சவாலாக இருக்கிறது.

யார் ஒருவர் அந்த 'கவனத்தை' ஒருமுகப்படுத்தி, இணையம் எனும் பெருங்கடலில் தனக்கான முத்தை எடுக்கிறாரோ, அவரே ரான்சியர் கனவு கண்ட 'விடுதலை பெற்ற மாணவர்'.

முடிவாக...

இணையம் நமக்குச் சொல்வது ஒன்றே ஒன்றுதான்: 'உனக்குக் கற்பிக்க நான் தயார், ஆனால் உனக்கு நீயே குருவாக இருக்கத் தயாரா?'

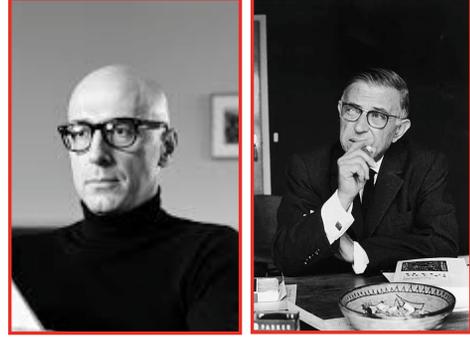
ஜாக் ரான்சியர் இன்று உயிருடன் இருந்திருந்தால், இணையத்தைப் பார்த்துப் புன்னகைத்திருப்பார். ஏனெனில், அவர் விரும்பிய 'அறிவு ஜனநாயகம்' இன்று தொழில்நுட்பத்தால் சாத்தியமாகியிருக்கிறது. இனி தடையிருப்பது மூளையில் அல்ல, முயற்சியில் மட்டுமே.

பிரெஞ்சு திரைப்பட உலகின் முடிதூடா ராணியா கவும், விலங்குரிமைப் போராளி யாகவும் திகழ்ந்த பிரிஜிட் பார்டோ (Brigitte Bardot) காலமானார்.

1956-ல் உலகையே திரும்பிப் பார்க்க வைத்த அழகுப் பதுமையாகத் திகழ்ந்தவர், 1973-ல் திரையுலகை விட்டு விலகி, தன் வாழ்நாளை விலங்குகளுக்காக அர்ப்பணித்தார்.

"உலகம் விரும்பிய பெண்மணி" என சர்வதேச ஊடகங்களும், பிரபலங்களும் அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தின.

பிரான்ஸ் கல்விமுறை : சிந்தனையாளர்களின் தொழிற்சாலை

உலகம் முழுவதும் பொதுவாக இரண்டு விதமான கல்வி முறைகள் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன. ஒன்று, இங்கிலாந்து மற்றும் அமெரிக்கா பின்பற்றும் ஆங்கிலேயக் கல்வி முறை (Anglo-Saxon model). மற்றொன்று, ஐரோப்பாவின் மையமான பிரான்ஸ் பின்பற்றும் கான்டினென்டல் முறை (Continental model).

பிரான்ஸ் கல்விமுறை ஏன் தனித்துவமானது?

அது எப்படி உலகிற்கு அறிஞர்களை ஏற்றுமதி செய்தது?

1. ஆங்கிலேய முறை VS. பிரெஞ்சு முறை: அடிப்படை வித்தியாசம்

இந்த இரண்டுக்கும் உள்ள மிக முக்கிய வேறுபாடு அவற்றின் 'நோக்கம்' ஆகும்.

ஆங்கிலேய முறை (Practicality): "இதை எப்படிச் செய்வது?" (How to do it?) என்பதற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கும். இது நடைமுறை சார்ந்தது (Pragmatic). வேலைவாய்ப்பிற்கும், சந்தைக்கும் (Job Market) தேவையான திறன்களை வளர்ப்பதில் குறியாக இருக்கும். குறிப்பாகச் சொல்வதானால் ஊழியர்களையும் பணியாளர்களையும் உருவாக்குவது பிரெஞ்சு முறை (Theory & Logic): "ஏன் இதைச் செய்ய வேண்டும்?" (Why to do it?) என்ற தத்துவார்த்த கேள்விக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும். இது பகுத்தறிவு சார்ந்தது (Cartesian Logic). ஒரு விஷயத்தின் ஆழமான கோட்பாட்டைப் புரிந்து கொள்ளாமல், அதைச் செயல்படுத்துவதை இவர்கள் ஏற்பதில்லை.

எளிய உதாரணம்: ஒரு பாலம் கட்ட வேண்டும் என்றால், ஆங்கிலேய முறை "எப்படி குறைந்த செலவில் வலுவான பாலத்தைக் கட்டுவது?" என்று யோசிக்கும். பிரெஞ்சு முறையோ, "பாலம் கட்டுவதற்கான கணிதச் சமன்பாடுகள் (Equations) மற்றும் கோட்பாடுகள் சரியாக உள்ளனவா?" என்பதை முதலில் உறுதி செய்யும்.

2. பிரான்ஸ் கல்விமுறையின் சிறப்பம்சங்கள்

பிரான்ஸ் கல்விமுறை சில தனித்துவமான தூண்களின் மீது கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது:

அ. தத்துவமே அடிப்படை (Philosophy is Mandatory): உலகில் வேறெங்கும் இல்லாத அதிசயமாக, பிரான்ஸில் மேல்நிலைப்பள்ளி மாணவர்களுக்கு (High School) 'தத்துவம்' ஒரு கட்டாயப் பாடம். மருத்துவம் படிக்கப் போகிறவரானாலும் சரி, பொறி - மியலாளரானாலும் சரி, அவர்கள் சாக்ரடீஸ், ரூசோ, காண்ட் போன்றவர்களின் தத்துவங்களைப் படித்தாக வேண்டும். இது மாணவர்களுக்குச் சிறு வயதி-லேயே விமர்சனச் சிந்தனையை (Critical Thinking) வளர்க்கிறது.

ஆ. கிராண்ட் எக்கோல் (Les Grandes Écoles) - உயரடுக்குக் கல்வி: இது பிரான்ஸின் மிக விசித்திரமான அமைப்பு. பல்கலைக்கழகங்களுக்கு (Universities) இணையாக, ஆனால் மிக உயரிய அந்தஸ்து கொண்ட "கிராண்ட் எக்கோல்" எனப்படும் சிறப்பு உயர்கல்வி நிறுவனங்கள் உள்ளன.

பல்கலைக்கழகங்களில் சேருவது எளிது, ஆனால் இந்தச் சிறப்புப் பள்ளிகளில் சேர்வது மிகக் கடினம். கடுமையான நுழைவுத் தேர்வுகளைக் கடந்து வருபவர்களே இங்கு படிக்க முடியும்.

பிரான்ஸின் ஜனாதிபதிகள், முக்கிய விஞ்ஞானிகள் மற்றும் CEO-க்கள் பெரும்பாலும் இந்த 'கிராண்ட் எக்கோல்' தயாரிப்புகளே.

இ. கல்வி என்பது உரிமை, வியாபாரம் அல்ல: அமெரிக்கா அல்லது இங்கிலாந்தில் உயர்கல்வி கற்க லட்சக்கணக்கில் செலவாகும். ஆனால் பிரான்ஸில், அரசுப் பல்கலைக்கழகங்களில் கல்வி கிட்டத்தட்ட இலவசம் அல்லது மிகக் குறைந்த கட்டணமே வசூலிக்கப்படுகிறது. கல்வி என்பது விற்பனைப் பொருள் அல்ல, அது குடிமக்களின் உரிமை என்று

பிரெஞ்சு அரசு உறுதியாக நம்புகிறது.

3. செர்போன் (Sorbonne): உலகிற்கு அறிவை ஊட்டிய தாய்

பிரான்ஸ் கல்விமுறையின் முகவரியாகத் திகழ்வது பாரிஸில் உள்ள செர்போன் பல்கலைக்கழகம். 12ம் நூற்றாண்டில் தொடங்கப்பட்ட இது, உலகின் பழமையான பல்கலைக்கழகங்களில் ஒன்று. இது ஏன் உலக அளவில் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது?

அறிவியல் புரட்சி: மேரி கியூரி (Marie Curie) போன்ற விஞ்ஞானிகள் இங்குதான் பேராசிரியர்களாக இருந்தனர். கதிரியக்கத்துறையில் (Radioactivity) உலகிற்குப் புதிய பாதையை இது காட்டியது.

மாணவர் புரட்சி (மே 1968): 1968-ம் ஆண்டு நான்தேர் -செர்போன் பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் தொடங்கிய போராட்டம், பிரான்ஸ் அரசை ஆட்டம் காண வைத்தது. "கல்விக்கூடம் என்பது பாடம் படிப்பதற்கு மட்டுமல்ல, சமூக அநீதிகளைத் தட்டிக் கேட்பதற்கும் தான்" என்பதை உலகுக்கு உணர்த்திய வரலாற்றுத் தளம் இது.

சுதந்திர சிந்தனை: இங்கு உருவான தத்துவவாதிகள் (எ.கா: சார்த்தர், ஃபூக்கோ) உலகச் சிந்தனைப் போக்கையே மாற்றினர்.

4. முடிவுரை

ஆங்கிலக் கல்வி முறை ஒரு மாணவனைச் சிறந்த "ஊழியராக" (Employee) மாற்றுகிறது என்றால், பிரான்ஸ் கல்வி முறை ஒரு மாணவனைச் சிறந்த "சிந்தனையாளராக" (Thinker) மாற்ற முயற்சிக்கிறது. அதீத கோட்பாடுகள் (Too much theory) நடைமுறைக்கு ஒவ்வாதது என்ற விமர்சனம் உலகை சுரண்டுவதற்கான விசுவாசமான சேவகர்களை உருவாக்கும் தரப்பினரால் பிரெஞ்சு கல்வி முறைமீது தொடர்ச்சியாக முன் வைக்கப்பட்டாலும், மனித குலத்தின் அடிப்படை கேள்விகளைத் தொடர்ந்து எழுப்புவது இந்தக் கல்விமுறைதான். அதனால் தான் இன்றும் அறிவியல், கணிதம் மற்றும் தத்துவத்தில் பிரான்ஸ் ஒரு வல்லரசாகத் திகழ்கிறது.

பல நூற்றாண்டுகளாக, பிரெஞ்சு தத்துவ மரபு, உலகின் அறிவுசார் போக்கைத் தீர்மானிக்கும் திசைகாட்டியாக விளங்கியது. அது புரட்சிகளுக்கு வித்திட்டது. கலை இயக்கங்களுக்கு உயிர் கொடுத்தது. சமூகக் கட்டமைப்புகளைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியது. மனிதன் தன்னைத்தானே புரிந்துகொள்ளும் முறையை மாற்றியமைத்தது. ஆனால், சிந்தனையின் இந்தக் கோட்டையின் மீது இன்று ஒரு அமைதியான, கண்ணுக்குப் புலப்படாத புயல் சூழ்ந்திருக்கிறது. இந்தப் புயல், ஒரு போட்டித் தத்துவ மரபிலிருந்து வரவில்லை. அது துப்பாக்கிகளையோ, தத்துவவார்த்த வாதங்களையோ ஆயுதமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. மாறாக, அது கணக்குத் தாள்களையும், செயல்திறன் அளவிடுகணையும், சந்தைத் தர்க்கத்தையும் தனது ஆயுதங்களாகக் கொண்டு, மெல்ல மெல்ல இந்த

அறிவுசார் கோட்டையின் அடித்தளத்தையே அரிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது. அதன் பெயர் நவதாராள-வாதம்.

இந்தப் புயல், பல்கலைக்கழகத்தை ஒரு தொழிற்சாலையாகவும், மாணவனை ஒரு நுகர்வோராகவும், அறிவை ஒரு பண்டமாகவும் மாற்றியிருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் குடியரசுக் கொள்கைகளின் அடிப்படையில், அறிவை அதன் சொந்த நலனுக்காகத் தேடும் சரணாலயமாக இருந்த பிரெஞ்சுப் பல்கலைக்கழகம், இன்று உலகளா - விய சந்தையில் போட்டியிடும் ஒரு நிறுவனமாக மாற்றப்பட்டுள்ளது.

இன்றைய நவதாராளவாத உலகில், புரட்சிகரமான சிந்தனைகளுக்குப் பெயர் பெற்ற பிரெஞ்சு தத்துவ மரபு அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகியிருக்கிறதா? அதன் தனித்துவமான குணாதிசயத்தை, அதாவது அதிகாரத்தை விமர்சிக்கும் அதன் தீவிரத்தன்மையை, சமூகத்தோடு அது கொண்டிருக்கும் ஆழமான பிணைப்பை, அது இழந்துவிட்டதா? இது ஒரு சகாப்தத்தின் அந்திமகாலமா? ஒரு காலத்தில் உலகை உலுக்கிய சிந்தனைகள், இன்று பல்கலைக்கழக மானியக் கணக்குகளிலும், வேலைவாய்ப்பு புள்ளிவிவரங்களிலும் கரைந்து காணாமல் போகுமா? இதுவே இப்போதுள்ள முக்கியமான கேள்வி?

- சிவா சின்னப்பொடி

இன்று நம் பள்ளிகளும் ஊடகங்களும் அரசியல்வாதிகளும் நமக்கு இடைவிடாது 'விளக்கங்களை' அளித்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். 'உங்களுக்கு இது புரியாது, நாங்கள் விளக்குகிறோம்' என்கிறார்கள். இது ஒருவகையான அறிவுசார் அடிமைத்தனம். நாம் நமது சொந்த அறிவின் மீது நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டும். ஆசிரியர் என்பவர் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் செல்பவர் அல்ல 'உன்னால் முடியும், அந்தப் பாதையில் நட' என்று சுட்டிக்காட்டிவிட்டு விலகி நிற்பவரே உண்மையான குரு.

- பிரெஞ்சு தத்துவஞானி ஜாக் ரான்சியர்

“திருக்குறள் காட்டும் காதலர் பார்வை”

செந்தமிழ்ச் செல்வர், பாடும்மீன்

சு.ஸ்ரீகந்தராசா

காதலைச் சொல்லும், கள்ளப் பார்வை!

ஒருவனுக்கும் ஒருத்திக்கும் காதல் கனிந்துவிட்டது. இருவரும் ஒருவர் மனதை ஒருவர் தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்டார்கள். துல்லியமாகப் புரிந்துகொண்டார்கள். இந்த நிலையில் பலர் கூடியுள்ள இடத்திலே காண நேரும்போது, அந்தக் காதலர்கள் நடந்துகொள்ளும் விதம் மிகவும் விசித்திரமானது. ஆனால் அவர்களுக்கு அது இன்ப மயமானது. அவன் அவளுக்குத் தெரியாமல் அவளைப் பார்ப்பான். ஒளித்திருந்து நோக்குவான். அவளும் அப்படித்தான். அவனுக்குத் தெரியாமல் அவளைப் பார்ப்பான். நெஞ்சிலே ஓர் அச்சம் நிலவும். ஆனாலும், ஆசை அந்த அச்சத்தை வருடும். இவ்வாறு களவாகப் பார்ப்பதிலிருந்து அந்தக் காதலைக் குறைவாக நினைத்துவிடக்கூடாது. அதுதான் நிறைவான காதலுக்கு அடையாளம். இதனை வள்ளுவர் எப்படிச் சொல்கிறார் தெரியுமா? கண்களவுகொள்ளும் சிறுநோக்கம் காமத்தின் செம்பாகம் அன்று பெரிது (1092)

நான் அவளைப் பாராதபோது அவள் திருட்டுத்தனமாக என்னைப் பார்க்கிறாள். அவளின் அந்தப்பார்வை, எனது காதலை அவள் அரைகுறையாக ஏற்றமைக்கான அறிகுறியல்ல, முழுமையாக ஏற்றமைக்கான அறிகுறியாகும் என்பது இதன் கருத்து.

கண்களவு கொள்ளும் என்றால் கண்கள் களவு செய்கின்ற என்பது பொருள். அவளது கண்கள் திருட்டுத்தனம் புரிகின்றன. திருடுவது என்றால் என்ன? உடையவருக்குத் தெரியாமல் ஒருவரது உடையமையைக் கவர்வதுதானே? இங்கே அவளது கண்கள் அவனுக்கும் தெரியாமல் அவளைப் பார்க்கின்றன. அவளது அழகை இரசிக்கின்றன. அதனால் கண்கள் திருடுவதாக எவ்வளவு இலக்கிய நயத்துடன் சொல்லியிருக்கிறார் வள்ளுவர் பெருந்தகை!

இவ்வாறு, கள்ளப்பார்வை பார்த்ததாகக் காதலர்கள் ஒருவரையொருவர் சுட்டிச் சொல்லி இன்புறுவது காதல் வாழ்வில் பொதுவானது. இதற்கு அடுத்த நிலை சிறிது வித்தியாசமானது. நெஞ்சில் காதல், நிலத்தில் கண்கள்!

இந்த உபதலைப்புக்கான அற்புதமான காதல் காட்சியை, அடுத்துவரும் இரண்டு குறட்பாக்களும் நன்கு படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

நோக்கினாள் நோக்கி இறைஞ்சினாள் அஃதவள் யாப்பினுள் அட்டிய நீர் (1093)

அவள் என்னைப் பார்க்கிறாள், அதனை நான் பார்க்கும்போது நாணத்தினால் தலை குனிந்துவிடுகிறாள். அந்தச் செய்கை எங்களிடையே வளர்ந்துகொண்டிருக்கும் காதல் என்னும் பயிருக்கு அவள் நீர் ஊற்றுவதைப் போல இருக்கிறது என்று காதலன் சொல்வதுபோல இந்தக் குறள் அமைந்துள்ளது. இதற்கு அடுத்த நிலை சிறிது வித்தியாசமானது. அவன் பார்த்தாலும் பார்க்கட்டும், ஆனாலும் பார்க்கக்கூடாது என்ற நிலை. அதனால் அவன் அவளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் குனிந்த தலை நிமிராது அவள் தரையைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பாள். அவன் பாராதபோது அவளைப் பார்க்கிறாள். தான் பார்ப்பதை அவன் கண்டு கொள்ளக்கூடிய கணத்தில், சட்டென்று தன் பார்வையை விலக்கி மீண்டும் தரையைப் பார்க்கிறாள். இத்தகைய இரம்மியமான உணர்வுகளில் நீந்தித் திளைக்கும் காதலர்களின் உள்ளக்கிடக்கையைப் பற்றி, ஒரு காதலன் சொல்வதுபோல வள்ளுவர் இப்படிச் சொல்கிறார். யான் நோக்கும் காலை நிலன் நோக்கும், நோக்காக்கால் தான் நோக்கி மெல்ல நகும் (1094)

நான் அவளை உற்றுப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவள் நிலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பாள். நேருக்கு நேர் என்னைப் பார்க்கவே மாட்டாள். ஆனால் நான் அவளை உற்றுப்பார்க்காதபோது, அவள் என்னை முழுமையாகப் பார்ப்பாள். இரசிப்பாள். புன்முறுவல் செய்வாள் என்பது இந்தக் குறளின் கருத்து.

அதுசரி, ஒருவன் ஒருத்தியைப் பார்க்காத போது அவள், அவனைப்பார்த்ததும், இரசித்ததும், சிரித்ததும் அவனுக்கு எப்படித்தெரிந்தது? அங்குதான் பொய்யாமொழிப் புலவரின் புலமைத்திறனை நாம் கண்டு வியந்து இன்புறுகிறோம் பார்த்தல் என்ற வார்த்தையை அவர் பயன்படுத்தவில்லை. “நோக்குதல்” என்றே குறிப்பிடுகிறார். நோக்குதல் என்றால் உற்றுப்பார்த்தல் என்று பொருள். நோக்காக்கால் என்றால் உற்றுப் பார்க்காத வேளைகளில் என்பது பொருள். அதாவது பார்க்காததுபோலப் பார்த்த வேளைகளில் என்று சொல்லாம். ஆகவே, அவளை அவன் பார்ப்பதை அவள் காண்கின்றபோது தலைகவிழ்ந்து

நிலத்தைப்பார்க்கிறாள். அவள் காணாதவகையில் அவன்பாரா-மல் பார்க்கும்போது, அவள் பார்க்கிறாள், மெல்லச் சிரிக்கிறாள் என்று நாம் விரிவான பொருள் கொள்ளல்வேண்டும். இந்தக்குறள் கொடுத்த தாக்கத்தினால்தான் "உன்னை நான் பார்க்கும் போது மண்ணை நீ பார்க்கின்றாயே. விண்ணை நான் பார்க்கும்போது என்னை நீ பார்க்கின்றாயே." என்ற திரைப்படப் பாடல் வரிகள் பிறந்திருக்க வேண்டும்.

இதனை அடுத்த குறளிலே வள்ளுவர் இன்னும் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

உள்ளத்தைக் காட்டும் ஓரப்பார்வை!

குறிக்கொண்டு நோக்காமை அல்லால், ஒருகண் சிறக்கணித்தாள் போல நகும் (1095)

நேருக்கு நேர் என்னை முழுமையாகப் பார்க்காமல், கடைக்கண்ணால் என்னைப் பார்த்துத் தனக்குள் சிரித்துக்கொள்வாள் என்பது இந்தக் குறளின் நேரடிக் கருத்து.

இங்கே அவள் பார்ப்பதை அவன் பார்க்கின்றான் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அவ்வாறு அவன் தன்னைப் பார்க்கவேண்டும் என்பதுதான் அவளின் ஆசை. ஆனால் அவன் பார்க்கும்போது, முழுமையாக அவனை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாதவாறு ஆசைக்கு அவளது நாணம் தடைபோடுகிறது. அதனால், ஓரக் கண்ணால் பார்த்து, திருப்தியடைந்து, உள்ளம் மகிழ்கின்றாள். அப்போது ஆசை நாணத்தை ஏமாற்றி விடுகிறது. பொங்கியெழும் காதல் உணர்விலே அங்கமெல்லாம் பூரித்து விடுகின்றது. அவனைப் பார்ப்பதிலே அவளுக்கு இன்பம். அதேவேளை "நான் தன்னைப் பார்க்கின்றேனா என்பதை அவனும் பார்க்கின்றானா" என்பதை உறுதி செய்துகொள்வதிலே இரட்டிப்பு இன்பம். பார்ப்பது என்னவோ ஓரக் கண்ணால்தான். ஆனால் அவளது எண்ணம் முழுவதிலும் அவனே நிறைந்திருப்பான். அதைத்தான் "நகும்" என்ற சொல் உணர்த்தி நிற்கிறது.

பொது இடங்களில் சந்திக்க நேரும்போது காதலர்கள் நடந்துகொள்ளும் விதம் மற்றவர்களுக்கு வேறு விதமாகத் தோன்றினாலும், அவர்களுக்கு இடையிலான உள்ளார்ந்த உறவின் பிரதிபலிப்பாகவே காதலர்களுக்கு அவை இருக்கும். அவனும் அவளும் முன்பின் தெரியாத வேற்று மனிதர்களைப்போல நடந்துகொள்வார்கள். முகம் பார்க்காமலே ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகளை உதிர்ப்பார்கள். அவையும் கடுமை - யான சொற்களாகவே இருக்கும். ஆனால் அவர்களுக்கோ ஒருவரில் ஒருவர் கொண்டுள்ள ஆழமான காதலை அவர்களுக்கு மட்டும் உணர்த்தி நிற்கும்.

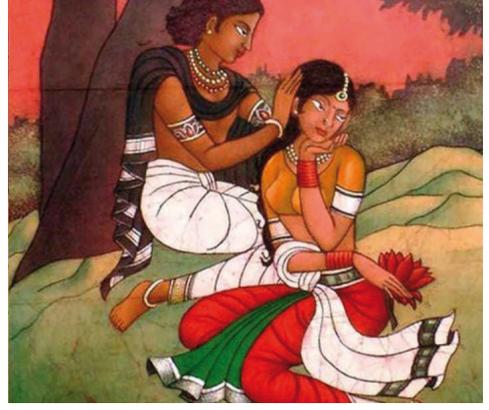
இப்படியான இரம்மியமான விடயங்களை அழகாகச் சொல்கின்ற குறட்பாக்களை இப்போது இரசிப்போம்.

புறத்தில் மற்றவர், அகத்தில் உற்றவர்!

காதலர் இருவர் பேசிக்கொள்ளும்போது, அவன் சொல்வதையெல்லாம் மறுப்பவள் போலவும், அவளது கருத்தையெல்லாம் எதிர்ப்பவள் போலவும், அவளின் எந்தக் கோரிக்கைக்கும் இணங்காதவள் போலவுமே அவள் நடந்து கொள்வாள். உண்மையில் அப்படியெல்லாம் இல்லை என்று அவன் மறுகணமே உணர்ந்துகொள்வான் என்பதை மிகவும் அழகாக உணர்த்துகிறது இந்தக் குறள்.

உறாஅ தவர்போல் சொல்லினும் சொறாஅர்சொல் ஒல்லை உணரப்படும். (1096)

அவளது அன்பை ஏற்றுக்கொள்ளாத ஒருத்தியைப் போலவே

அவளது பேச்சு இருக்கும். ஆனால், உண்மையில் அவளது உள்ளத்தில் தன்மேல் வெறுப்பு எதுவுமே இல்லை என்பது அவ்வப்போது தெரிந்துவிடும், என்பது இந்தக் குறளின் நேரடிக் கருத்தாகும்.

வேற்று மனிதரைப்போல, வெறுப்பாகப் பேசினாலும் அந்தக் கடுமையான வார்த்தைகளில் கபடமோ, கோபமோ இல்லை என்பது உணரப்படும் என்று இந்தக் குறள் சொல்ல, அடுத்துவரும் குறளோ, கோபத்தைக் காட்டாத அவளது சொற்களும், பகைவர்களைப் போலக் கோபத்துடன் பார்க்கும் அவளின் பார்வையும், தன்னை விரும்பாதவள்போல வெளியே காட்டிக்கொண்டு, தன்னை விரும்புகின்ற அவளின் உண்மையான உள்ளத்தைக் காட்டுகின்ற குறிப்பு ஆகும், என்று உரைக்கிறது.

அந்தக் குறள்,

செறாஅச் சிறுசொல்லும் செற்றார்போல் நோக்கும்

உறாஅர்போன்று உற்றார் குறிப்பு. (1097)

வெறுப்பு இல்லாத, பகை இல்லாத வார்த்தையும், பகை கொண்டவரைப் போலப் பார்க்கின்ற பார்வையும், வெளியே வேற்று மனிதரைப்போலக் காட்டிக்கொண்டு உள்ளத்தில் காதல் கொண்டவரின் குறிப்பாகும், என்பது இந்தக் குறளின் நேரடிக் கருத்து.

இந்த இரண்டு குறள்களும் சொல்லும் கருத்துக்களை, மேலும் சிறப்பிப்பதுபோல அடுத்த குறள், காதல் கொண்ட பெண்ணொருத்தியின் உள்ளத்தை அழகாகவும், நளி-னமாகவும், இதமாகவும் எடுத்துரைக்கின்றது.

அழகும், பேரழகும்!

பெண்களின் அழகு முகத்தில் மட்டுமல்ல, அகத்திலும் பேரழகு கொண்டவர்கள் பெண்கள். அதனை அவர்கள் வெளிப்படுத்தும் விதத்தில்தான், அவர்களது அழகை முழுமையாக இரசிக்கமுடியும். காதல் வசப்பட்ட பெண்ணினால் மட்டுமே அதனைக் காட்டமுடியும். அவளின் காதலனால் மட்டுமே அதனைக் கண்டுகொள்ள முடியும். இந்த விடயத்தை வெளிப்படுத்தும் விதமாக, ஒருவன் தனது காதலியின் அழகைப் பற்றிச் சொல்லி இன்பறுவதை இந்தக் குறள் சொல்கிறது. அவளுக்கு உண்மையில் என்னுடன் விருப்பம் இருக்குமா என்று நான் சந்தேகத்துடன் அவளைப் பார்க்கின்றபோது, அதனைக் கண்டுகொண்ட அவள், எதுவும் பேசாமல், என்னை பாராமல், உள்ளம் நெகிழ்ந்து அன்புடன் மெல்ல நகைப்பாள். அந்தப் புன்சிரிப்பே அவளின் பேரழகு ஆகும், என்று சொல்கிறான். காதல்கொண்ட இரண்டு உள்ளங்களின் தவிப்பை வண்ணப் படம் போல இந்தக் குறளிலே வள்ளுவர் பெருந்தகை நமக்கு வரைந்து காட்டியுள்ளார். அசையியற்கு உண்டாண்டோர் ஏரயான் நோக்கப் பசையினள் பைய நகும் (1098)

அன்பைக்காட்டும் அலட்சியப் பார்வை!

அவனும் அவளும் கருத்தொருமித்த காதலர்கள். யாரும் இல்லாத தனிமையிலே இருவரும் நேரம் போவது தெரியா - மல் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். கையோடு கைகோர்த்துக் களித்திருப்பார்கள். மெய்யோடு மெய் அணைத்து இன்புறுவார்கள்.

ஆனால், பொது இடங்களில் சந்திக்க நேரும்போதெல்லாம், ஒருவரையொருவர் அறியாதவர்போல நடந்துகொள்வார்கள். முன்பின் அறிமுகம் இல்லாதவர்கள்போல முகம்பார்க்காது இருப்பார்கள். எங்கோ பார்ப்பதுபோலப் பார்ப்பார்கள். ஒருவர் முகத்தை மற்றவர் காணாததுபோல ஒருகணம் காண்பார்கள். மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் கடைக்கண்ணால் கவனிப்பார்கள். இருவரின் கண்களும் நேருக்குநேர் சந்தித்து விட்டாலும் எவ்வித உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தாமல் இருப்பார்கள். அறிந்தவர்கள், தெரிந்தவர்கள் சந்திக்கும்போது இயல்பாகச் சிந்துகின்ற புன்னகை கூடப் பொது இடங்களில் சந்திக்கும்போது இவர்களிடம் பிறக்காது!

அவளின் நண்பிகளோடு அவன் பேசுவான். பகிழ்கள் விடுவான். அவர்களோடு நிற்கும் அவளோடு மட்டும் பேசவே மாட்டான். அதைப்போலவே, அவளின் நண்பர்களோடு அவள் சர்வ சாதாரணமாகக் கதைப்பாள். சிரிப்பாள். அவர்களோடு நின்றன்கொண்டிருக்கும் அவனைக் கண்டுகொள்ளவே மாட்டாள். ஊரிலே கோயில் திருவிழா. ஊர் மக்கள் எல்லாம் அங்கே கூடியிருப்பார்கள். தன் பெற்றோருடன் அல்லது உறவினர்களுடன் அவளும் அங்கே ஓரிடத்தில் அமர்ந்திருப்பாள். அவன் அங்கே வரமாட்டானா, அவனைக் காணமாட்டோமா என்று அவள் மனம் ஏங்கும். யாருடன் எதைக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாலும், அதிலெல்லாம் அவளது முழுக்கவனம் இராது. செவிகள் கேட்கும். வாய் கதைக்கும். அவளது கண்கள் மட்டும் அங்கும் இங்கும் அவனைத் தேடிக்கொண்டேயிருக்கும்.

ஆனால், அவன் வரும் போது, அவனைக் கண்டவுடன் அவளது நெஞ்சிலே இனம் புரியாததோர் உணர்வு சட்டென்று எழும். ஒருவித பயம் வரும். அச்சமும், மகிழ்ச்சியும் கலந்த அந்த உணர்வை என்னென்று சொல்வது? அவனோ அவளை எங்கே எங்கே என்று கோயில் வீதிகளெல்லாம் தேடித் தேடி அலைவான். இறுதியில் கண்டபோது அவளைக் காணாதவன் போலவும், அதேவேளை அவள் தன்னைக் காணவேண்டும் என்று அதற்கு வசதியாக அவளின் பார்வைக்குள் படக்கூடிய விதமாகவும் நடந்து செல்வான். அல்லது இசைவான ஓரிடத்தில் அமர்ந்து கொள்வான். இருவரும் சுற்றுவர உள்ள மற்றவர்களின் பார்வைக்குத் தப்பிக்கொண்டு, ஒருவரை-யொருவர் பார்த்துக் கொள்வார்கள். அந்தப்பார்வைகூட ஓர் அன்னியப் பார்வையாகவே இருக்கும். ஆனால், உள்ளங்களில் அன்னியோன்னியம் நிறைந்திருக்கும். இதயங்கள் இடம்மாறிக் குளிர்ந்திருக்கும்.

ஆம்! அதுதான் காதல். அதுதான் காதலர்களுக்கிடையேயான நளினமான உறவு. நம்மிடையே பலர் அந்தச் சுகந்தமான இன்பத்தை அனுபவித்திருப்போம். அந்தக் காதல் கண்ணாம்பூச்சி விளையாட்டிலே களித்திருப்போம். இதனை, இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே திருவள்ளுவர் மிகவும் சிறப்பாகச் சொல்லியிருக்கிறார் என்றால், அந்த வள்ளுவப் பெருந்தகையின் பெருமை-

யைப் பேசுதற்கு வார்த்தைகள் ஏது? பண்டைத்தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை முறையில் காதலுக்கு அத்தகைய முக்கியமான இடம் இருந்திருக்கிறது என்பதாலும், காதல் ஒழுக்கம் அவர்களது பண்பாடாகவே இருந்திருக்கிறது என்பதாலும் தான் அதனையெல்லாம், கண்ணாரக் கண்டும், காதாரக்கேட்டும், தானாக அனுபவித்து உணர்ந்தும் வள்ளுவர் வாய்மொழிந்திருக்கிறார்.

ஏதிலார் போலப் பொதுநோக்கு நோக்குதல்

காதலார் கண்ணே யுள (1099)

பொது இடங்களிலே ஒருவரையொருவர் காண நேரும்போது முன்பின் அறிமுகமற்ற அயலாரைப் பார்ப்பதுபோல நடந்து கொள்வது உண்மையான காதலர்களிடமே உள்ள குணமாகும் என்பது இந்தக் குறளின் நேரடிக் கருத்து.

இரண்டே வரிகளில் காதலர்களின் உணர்வலைகளையும், ஒழுக்க முறையினையும் மிகத் துல்லியமாக இந்தக்குறளில் வள்ளுவப் பெருந்தகை காட்டியிருப்பதை அறியும்போது பண்டைத்தமிழ் மக்களின் பண்பாடு மிக்க காதல் வாழ்வு நம் மனதுள் புகுந்து பரவசமுட்டுகின்றது.

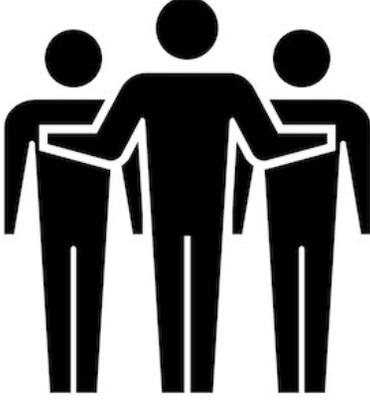
கண்கள் பேசினால் - வாய்மொழி மறக்கும்!

அவனும் அவளும் ஒருவரை ஒருவர் பாராமல் இருந்தபோதெல்லாம் பார்க்கவேண்டும், பேசவேண்டும், பழகவேண்டும் என்று இருவரும் நினத்தார்கள். அபூர்வமாகக் காணக் கிடைத்த சந்தர்ப்பங்களில் வேற்று மனிதர்களைப் போல நடந்து கொண்டார்கள். அப்போதெல்லாம் அவளின் துடுக்கான பேச்சுக்களில் அவன் குழம்பிப் போனான். ஆனால், அவளின் நடத்தைகளின் குறிப்புகளில் இருந்து அவளின் காதலைப் புரிந்து கொண்டான். அவளும் அப்படித்தான். ஆனால் இப்போது, அவனும் அவளும், ஒருவரை ஒருவர் நன்றாகப் புரிந்துகொண்டார்கள். இருவரது உள்ளங்களிலும் இசைவான காதல் உணர்வு இதமாகப் பரவியிருப்பதை உணர்ந்துகொண்டார்கள். இருவரின் உள்ளங்களிலும் காதல் ஆழமாக வேர் ஊன்றிவிட்டது. இப்போது ஒருவரை ஒருவர் தனி மையில் சந்திக்க வேண்டும் என்று துடித்தார்கள். அதற்கான சூழ்நிலை அமையாமல் நெடுநாட்களாகத் தவியாய்த் தவித்தார்கள். இன்று அதற்கான வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது. என்ன பேசவேண்டும், எப்படிப் பேசவேண்டும் என்றெல்லாம் ஆயிரம் கனவுகளையும், நினைவுகளையும் நெஞ்சிலே சுமந்துகொண்டு குறித்த நேரத்திற்கு முன்னரே குறித்த இடத்திற்கு இருவரும் வந்துவிடுகிறார்கள். இப்போது கைக்கு எட்டிய தூரத்தில் நேருக்குநேர் வந்து நின்றவர்கள், அப்படியே ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு அசையாமல் நிற்கிறார்கள். இருவரும் நெடுநேரம் எதுவுமே பேசவில்லை. கண்கள் மட்டுமே பேசுகின்றன. நான்கு கண்களும் நாலாயிரம் மொழிகளைப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றன. அப்போது வாய்மொழிக்கு வார்த்தைகள் வசப்படாமல் போயின. இத்தகைய இரம்மியமான நிலையைக் காட்சிப்படுத்துகிறது இந்தக் குறள்.

கண்ணொடு கண் இணை நோக்கு ஒக்கின் வாய்ச் சொற்கள் என்ன பயனும் இல (1100)

கருத்தொருமித்த காதலர்களின் கண்கள் பேசும்போது அங்கே வாய்பேசும் வார்த்தைகளுக்கு எந்தப் பயனும் இல்லை என்பது இந்தக் குறளின் நேரடிக் கருத்தாகும்.

(காதலர் பார்வை கட்டுரை நிறைவுற்றது)

- மூப்பர்கள் -

எல்லா மாடுகளுக்கும் பின்னால் ஓடுகிற கந்தையரின் பேத்தைக்கண்டு போல அல்லாமல், தனித்த, புத்துணர்ச்சி மிக்க சிந்தனைவளமே இன்று அத்தியாவசியமாயிருக்கிறது. நாம் சிந்தனை வறுமை மிகுந்த காலத்தில் நிற்கிறோம். வணிக நோக்கமுள்ள அறிவுப்போலிகள், எங்களை நம்பவைத்து பிழையாக வழிநடத்திச் செல்ல முனைகிறார்கள். புகழுக்கும், பெயருக்கும் மயங்கிச் சரிகிற மந்த நிலையில் பெரும்பான்மை மனசு சரிந்து கிடக்கிறது. இணையக்காட்ச்சல், நடுத்தரவர்க்கத்தை சீரழித்து கொண்டிருக்கிறது. எமக்கு, சமூக வலைத்தளங்களை நல்ல பொதுநோக்கங்களுக்காக பயன்படுத்த அறவே தெரியவில்லை. வெறும் விழலுக்கு இறைக்கிற திருவிளையாடற்சூத்துக்களை, சந்தி சிரிக்க அராங்கேற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். எம்மை நாமே நாறடித்துக் கொண்டு, ஒரு சதத்துக்கும் பயனற்ற வெட்டிப் பொழுதுகளை கழிக்கிறோம்.

ஓர் உருப்படியான காரியத்தை ஒப்பேற்றி, தொடர்ந்து வடம் இழுக்க எங்களால் முடியவில்லை. சும்மா மாறி மாறி கம்பு சுற்றுக்கிற கலகக்காரர்களாகவே பெரிதும் கொம்பு முளைத்துத் திரிகிறோம். எல்லாவற்றுக்கும் புறணி சொல்வதும், எல்லாவற்றையும் சந்தேகிப்பதும் மிகப்பெரிய வியாதியாகி விட்டது. ஆக்கத்தான் தெரியவில்லை. அழிக்காமலாவது இருக்கிற பொறிமுறைகளும் நம்மிடத்தில் இல்லை. பணத்தை வைத்துக்கொண்டு, ஒரு சமூகம் நல்ல சிந்தனைகளை உருவாக்கிக் கொள்ள முடியாது என்பது, இன்னும் சரியாக உறைக்கவில்லை நமக்கு.

மேய்ப்பர்கள் தான் இல்லை. நல்ல மூப்பர்களையாவது கண்டடைந்து முன்னிறுத்தவேண்டாமா? ஒரு சமூகப்பெறுமானமுள்ளநிகழ்வையே நடத்த முடியாமல் திண்டாடுகிறது நமது நிகழ்காலம். குரல் வளமுடைய அறிவிப்பாளர் ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு தலைமையாளர் ஆகிவிட முடியாது. நாவில் புரளும் தமிழும், நல்ல குரல்வளமும், தலைமை தாங்குபவருக்கான உபரிச் சொத்தே தவிர, ஆளுமை கிடையாது. ஒரு தலைமையாளர் என்பவர், ஒரு நிகழ்வினுடைய, ஓர் அமைப்பினுடைய அச்சாணி. நிகழ்வின் உள்ளீடு தொடர்பான பரந்த அறிவுடையவராக, ஒரு சபையைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடிய ஆளுமையுடையவராக, நேர முகாமைத்துவச் செயல்திறன் மிக்கவராக, களநிலைகளுக்கேற்ப தன்னிச்சையான, சரியான, முடிவெடுக்க வல்லவராக, சபையை சோர்ந்து போகாமல் தக்க வைத்திருப்பவராக என்று பலதரப்பட்ட சக்தி மிக்க ஒரு மூப்பராக அவர் விளங்க வேண்டும். இன்னும் சிறப்பாகச் சொன்னால், ஒரு சமூகச் செயற்பாட்டின் பெறுமதி மிக்க கூட்டு வெற்றி, அதைத் தலைமை தாங்குபவரின் கையிலேயே உள்ளது.

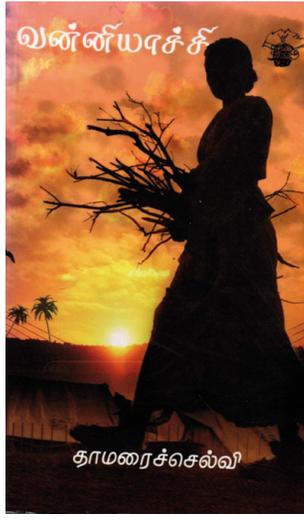
- ஆலகாவன் பக்கம்

ஒரு மனிதன் ஆசைப்படுவதில் தப்பே கிடையாது. ஆனால், அதற்கான தகுதியை வளர்த்துக் கொண்டு முன்னுக்கு வரவேண்டும். எல்லோரும், எல்லாம் செய்வதற்குச் சுதந்திரமுண்டு என்று நினைத்துக் கொண்டு, ஆளுக்கு நாலு சுயபராணப் புத்தகங்களோடு வெளிக்கிட்டால், எந்த நாடும் தாங்காது. மேடையும், ஒலிவாங்கியும் எல்லோரதும் கனவு தான். அதற்காக, ஒரு நூல் வெளியீட்டு விழாவிற்கு, புத்தகத்தையே வாசிக்காமல் வந்து, சுழியோடுகிற வேலையையெல்லாம் வெட்கமேயில்லாமல் அராங்கேற்றக்கூடாது. நேரலையில் உலகம் முழுவதும் பார்க்கின்றதென்பதற்காக, வெள்ளையும்-சொள்ளையுமாய் வெளிக்கிட்டு வருபவர்களுக்கு, கொஞ்சம் நேரமொதுக்கி, தம்மைத் தயார்ப்படுத்த வேண்டுமென்றாவது தோன்ற வேண்டாமா? இந்தப் பொன்னாடையையும், விருதையும் நமது ஈழத்தமிழ்ச் சமூகம் அள்ளு கொள்ளையாய் பயன்படுத்திய அளவிற்கு, வேறு சமூகங்கள் பயன்படுத்தியிருக்குமா என்ன?

முகப்பூச்சம், மல்லிகைச் சரமுமாக மேடையேறி, நேரலைக்குப் படம் காட்டுகிறவர்கள். பார்த்து வாசிப்பதை ஒரு பெரிய ஆளுமையாக எண்ணிப் பெருமிதப்படுகிறார்கள் வேறு. இவையெல்லாவற்றையும் எப்படி சகித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்? ஏன் சோலிகளோ? பொல்லாப்பு வேண்டாமென்று இருக்கிறார்கள். பழைய வாத்தியார்களோ, 'எப்பவோ முடிந்த காரியம்' என்ற யோகர் சுவாமி மனநிலைக்குப் போய் விட்டார்கள்., கைதட்டுகிற ஜீவராசிகளோ, எல்லாவற்றிற்கும் தட்டி உசுப்பேற்றி விடுகிறார்கள். விமர்சனமென்று ஒரு சங்கதி இன்றைக்கு இல்லை. வெறும் புளுகல் மட்டுமே நிரம்பி வழிகிற சமூகமாகியிருக்கிறோம் நாம்.

புரவலர்களின் அட்டகாசம் வேறு. சமூகம் பற்றிய சரியான பார்வையும் இருக்காது, அக்கறையும் இருக்காது. ஆனால், அழகாகப் படம் காட்டுவார்கள். தம் சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்காக நிதியுதவும், மனப்பான்மை சரி தான். வரவேற்க வேண்டியது தான். ஆனால், அதற்காக கருத்துக் கந்தசாமிகளென்று அவர்களை யாரும் உசுப்பிவிட்டு விடக் கூடாது. கொடுத்த காசுக்கு, யாரோ சலங்கை கட்டிவிட்டார்கள் என்பதற்காக, அவர்களும் தெரியாத வேலைகளுக்குள் முக்கை நீட்டக் கூடாது. ஒரு பெருந்தன்மை இருக்க வேண்டும். அறிவும், ஆளுமையும் உள்ளவரை அடையாளம் கண்டு, முன்னுக்கு நிறுத்த வேண்டும். பணம் சொன்னால் கேட்கிற, ஒரு கூட்டம் இன்றைக்கு வளர்ந்து வந்து விட்டது. எனவே, புரவலர்களாலும், ஒரு சமூகத்தின் ஞானக்கண்ணை திறக்க வழிகாட்ட முடியும் என்றே நம்பித் தொலைக்க வேண்டி இருக்கிறது.

எம்மைப் போன்ற ஒரு சமூகத்தில், இழுத்துக் கொண்டோட நிற்கிற எல்லா மாடுகளையும், நாணயக்கயிற்றில் பிடித்துக் கொண்டு, ஒரு பொதுக்காரியத்தை திறம்பட ஒப்பேற்றுவது கல்லில் நார் உறிக்கிற கலை தான். தானாய் வருகிற ஒரு ஆர்வலரையும், உத்வேகியையும் வெருண்டோடச் செய்து விடக் கூடாது. எங்களை நாங்கள், சீர்ப்படுத்தி வளர்த்துக் கொள்ள நல்ல மூப்பர்களே அவசர அவசியமாயிருக்கிறார்கள். ஊரூராய் பொங்குவது, தெருத்தெருவாய் உடுக்கடிப்பது, மேடைகளில் உருவாடுவது, ஒரே நிறத்தில் சிங்குச்சா சேலை காட்டுவது, நாய்க்குட்டிக்கு கேக் வெட்டுவது போன்ற சில்லறைத்தனமான செலவு விளையாட்டுக்களால், நமது சமூகம் உருப்படப் போவதேயில்லை.

வன்னியாச்சி - ஒரு வாசிப்பனுபவம் - வித்தகபுரத்தான்

இலங்கைச் சூழலில், பல தசாப்த கால உள்நாட்டுப் போர், சாதாரண மக்கள், குறிப்பாக இலங்கைத் தமிழர்கள் அனுபவித்த ஆழ்ந்த வேதனையைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கியங்களை உருவாக்கியுள்ளது. 'போர்க்காலங்களில் சிறந்த இலக்கியங்கள் பிறக்கின்றன. அடுத்த சிறந்த இலக்கியங்கள் இலங்கையிலிருந்துவரலாம்' என எழுத்தாளர் சுஜாதா, நாற்பது வருடங்களுக்கு முன் எழுதியதை ஒரு சிலரே மெய்ப்பித்திருக்கின்றார்கள். அவர்களில் எழுத்தாளர் தாமரைச்செல்வி, முதல் வரிசையில் இருக்கின்றார் என்றால் மிகையன்று. காலச்சுவடு பதிப்பகம் வெளியிட்ட தாமரைச்செல்வியின் 'வன்னியாச்சி' முப்பத்தியேழு சிறுகதைகளைக் கொண்ட தொகுப்பு. உள்நாட்டுப் போரினால் இலங்கைத் தமிழர்கள் மீது ஏற்படுத்தப்படும், சமூக, உளவியல் வேதனையை வாசகர்களுக்குக் கடத்துவதில் 'வன்னியாச்சி' வெற்றி பெற்றிருக்கின்றது.

மாங்குளம்-துணுக்காய் வீதியில் இருக்கும் வன்னிவிளாங்குளம் எனும் ஊரே வன்னியாச்சி சிறுகதையின் கதைக்களமாகும். இராணுவம் இவ்வூரை நோக்கி முன்னேறும் முழு இரவே கதை நேரமாகும். இவ்விரவில் ஆச்சியின் நினைவில் வந்து போகும் மாந்தர்கள், இவரைச் செல்லமாக வைத்திருந்து இயற்கையாக மரித்த இவரது அன்புத்தந்தையும் இந்திய இராணுவத்தால் அநியாயமாகக் கொல்லப்பட்ட இவரது கணவருமாகும்.

'வண்டியிலை மனுஷன் விறகு ஏத்திக்கொண்டு போன நேரம், ஏதெண்டு ஒரு கேள்வியில்லாமல், வயசு போன மனுஷன் எண்டும் பார்க்காமைச் சுட்டுப்போட்டாங்கள், கட்டையில் போவாங்க, ஒரு நிமிசத்தில் சரிச்சுபோட்டாங்கள். என்ர அம்மானே! அண்டைக்கு விழுந்து குளறினது நேற்றுப் போல கிடக்கு. அந்த சீமானோடை வாழ்ந்த வாழ்க்கையை நினைச்சு, நினைச்சு இண்டைவரைக்கும் அழுதுகொண்டிருக்கின்றன்'

இவரது இளைய மகன் குடும்பத்துடன் ஷெல் மழையிலிருந்து தப்பி மல்லாவி பக்கமாக நடந்து ஓட்டறுத்தகுளம் வந்து சேர்கிறார்கள். இடம்பெயர் சூழலில் பசியால் பேர்பிள்ளைகள் அழும்போது தன் இயலாமையை நினைத்து வருந்தும் ஆச்சி, தன் பசியை மறைப்பதை எழுத்தில் கொண்டு வருவது சுலபமல்ல.

'வயிறு காந்தக் காந்தப் பேசாமல் இருக்கிறன். பசி காதை அடைக்குது தான். ஆனா... நான் கிழவி, அழு ஏலுமே?'

அருகில் ஷெல் விழும்போது ஏற்படும் பயத்தை எண்பத்து இரண்டு வயது வன்னியாச்சி ஒரே வசனத்தில் சொல்வார்.

'என்ர அம்மானாச்சி, சதிரம் எல்லாம் பதறுது'

சதிரம் எனும் சரீரத்தை சிறுகதைகளில் காண்பது குறைவு. இந்த பேச்சுத் தமிழ் வசனம் ஒன்றே போதும், வாசகர்கள் எல்லோரும் பதட்டப்படுவதற்கு, அடுத்து என்ன நடக்கப்போகின்றது? சொந்த வீட்டிலிருந்து இடம் பெயரும் வன்னியாச்சியின் குடும்பம் உயிர் பிழைத்ததா? என எண்ணும் வாசகர்கள், கதையை முடிக்காமல் புத்தகத்தை மூட முடியாது. இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு, போர் தொடர்பான துன்பவியலைப் படைப்பிலக்கியமாக்கியிருக்கின்றது. வன்னி மண்ணில் வாழ்ந்து போரை அனுபவித்தவர்தான் எழுத்தாளர் தாமரைச்செல்வி என்பது துல்லியமாகத் தெரிகின்றது. வன்னி மண்ணில் வாழ்ந்த கதை சொல்பவரால் வன்னி மக்கள் பட்ட துயரங்களை கதையாக வடிக்கும் போது வாசகர்களும் கதா மாந்தர்களுடன் கூடப் பயணிக்கின்றோம். வாசகர்களுடனுள் துயரமும் மண்வாசனையும் ஓட்டிக்கொள்கின்றன.

இச் சிறுகதைத் தொகுப்பின் ஈர்க்கக்கூடிய அம்சங்களில் ஒன்று, போர்தொடர்பான வேதனையை திடீர் பேரழிவாக அல்லாமல் சிறிது சிறிதாகச் சித்தரிப்பதாகும். சில கதைகள் சிறு துயரங்களுடன்

தொடங்கி பெரிய துன்பத்தில் முடிவு பெறுகின்றன. இப்படியான ஒரு கதை தான் 'அழுவதற்கு நேரமில்லை' எனும் இத் தொகுப்பிலுள்ள இன்னொரு கதை, இப்படித் தொடங்குகின்றது... 'சனிக்கிழமை மாலை ஆறு மணி ஐம்பத்திரண்டு நிமிடத்துக்கு வேணி என்கின்ற கிருஷ்ணவேணி இறந்து போனாள்.' (இதனை வாசிக்கும்போது 'இன்று அதிகாலை நாலரை மணிக்கு என் மனைவி சியாமளி இறந்து போனாள்' என்று பாலகுமாரனின் சிறுகதை 'கெட்டாலும் ஆண்மக்கள்' நினைவில் வந்து போகின்றது.)

'வேணியின் காய்ச்சலுக்கு பனடோல் வாங்கக் காசில்லை. ஒரு துளி பால் அவள் வாயில் கடைசியாய் விடக்கூட வழியில்லை' எனத் தவிக்கும் கணவன். பரந்தனிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து ஸ்கந்தபுரம் வந்து தற்காலிகமாக வசிக்கும் குடிசையில் வேணியின் உடல் இருக்க, செத்த வீட்டுச் செலவுக்கு கடன் கேட்கச் செல்லும் கணவன். காய்ச்சலுடன் படுத்திருக்கும் குழந்தைகள், பாடையைத் தூக்கிக் கொண்டு போகும் போது மேலே குண்டு போட வரும் விமானம், மனைவியை எரித்த கையோடு, ஷெல் அடியால் மீண்டும் இடம் பெயர்வு. 'ஆ ஈன மழை பொழிய இல்லம் வீழ்' என தொடர் துன்பத்துக்கு இக்கதையை விட சிறந்த உதாரணம் இல்லை. சொந்த வீட்டில் குடியிருக்க முடியாமல் வரும் இடம்பெயர்வு, தற்காலிக வதிப்பிடத்திலிருந்தும் மீண்டும் இடம்பெயர்வு போன்ற சொல்லொணாத் துயரங்களின் கதைகள் தான் இத்தொகுப்பில் பல இடம் பெற்றுள்ளன. வாசித்தபின்பும் வாசகரை ஊடுருவிச் செல்லும் கையாலாகாத் தனத்திலிருந்தும் பதற்றத்திலிருந்தும் பல நாட்கள் தப்பிக்க முடியாது. தாமரைச்செல்வி போர் நிகழ்வுகளைப் பரபரப்பாக்கவில்லை மாறாக, சாதாரண மனிதர்களுக்கு நேர்ந்த சாவுகளையும் துயரங்களையும் சாகா இலக்கியமாக்கியிருக்கிறார்.

கதை சொல்லியின் உரைநடை பாணி பேச்சுவழக்குத் தமிழில் இருப்பதால் மனதைத் தொடும் வகையில் உள்ளது. அவரது மொழி அணுகக்கூடியது, அனுபவம் வாய்ந்த கதை சொல்பவரின் பார்வையைப் பிரதிபலிக்கிறது, போர் உயிர்களை மட்டுமல்ல, தப்பி இருப்பவர்களின் இயல்பான வாழ்க்கைக்கான சாத்தியத்தையும் அழிப்பதாகக் காட்டப்படுகிறது.

போராளிகளைவிடப் பொதுமக்களை மையமாகக் கொண்டுள்ள போர் தொடர்பான வேதனையை பிரதிபலிக்கும் இக்கதைகள் குறிப்பாக உணர்வு பூர்வமானவை. கதாபாத்திரங்களின் வலியை வாசகர்களுக்குக் கடத்துவதில் கதாசிரியர் வல்லவர் என்பதைக் கதைகள் உணர்த்துகின்றன. இலங்கைத் தமிழர்களின் துன்பம் போரின் தோல்வி அல்லது வெற்றியின் அடிப்படையில் அல்லாமல், இடம்பெயர்வு, சிதறிப்போன குடும்பங்களின் செல்லரித்துப்போன நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் சித்தரிக்கப்படுகிறது.

இச்சிறுகதைத்தொகுப்பின்பெயர்க்கப்படுமாயின், இலங்கையின் உள்நாட்டுப் போரைப் பற்றி அறிமுகமில்லாத வாசகர்களுக்கு, தமிழரின் துன்பங்களுக்கு அணுகக்கூடிய ஆனால் உணர்ச்சி ரீதியாக ஈர்க்கக்கூடிய அறிமுகத்தை வழங்குகிறது. மோதலுடன் தொடர்புடையவர்களுக்கு, இது நினைவு மற்றும் பிரதிபலிப்புக்கான இலக்கிய இடமாகச் செயல்படும். போரினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பெரும்பாலும் சாதாரண மக்கள், அவர்களின் வாழ்க்கை, சில இடங்களில் மீளமுடியாத வகையில் மாற்றப்படுகிறது என்பதை வாசகர்களுக்கு நினைவூட்டுகிறார் கதாசிரியர்.

ஒர் இலக்கியப் படைப்பாக, தமிழரின் துன்பவியலை, இழப்பு, துயரம், மீள்தன்மை ஆகியவற்றை ஒருமுகப்படுத்தி, வாசகமனங்களைப் பாதிக்கக்கூடிய கதைகளாக மாற்றுவதில் கதை சொல்லியின் கைவண்ணம் மிளர்கின்றது. கதைகளை முடிக்கும் வரிகளில் இவரின் பரந்த சிறுகதை வாசிப்புப் பரிச்சிடுகின்றது. இக்கதைகளை, இரத்தத் தூரிகை யால் உடைந்த துயரக்கண்ணாடியில் உயிரோவிய-மாகத் தீட்டி, வாசகரின் இதயத்தில் இரக்கமும் இரத்தமும் கசிய வைத்திருக்கிறார் கதாசிரியர்.

”சினிமா கொட்டகை”

காலச்சுவடு பதிப்பகம் வெளியிட்ட தியடோர் பாஸ்கரனின் 'சினிமா கொட்டகை' (2018) ஆரம்பகாலம் தொட்டு சமகாலம் வரை நடந்த தமிழ் சினிமாவின் வளர்ச்சியையும் மாற்றங்களையும் அலசுகின்றது.

முதல் தென்னிந்திய ஊமைப்படமான கீசக வதம் (1916) தமிழ் சினிமாவின் பிறப்பைக் குறித்தது. ஆரம்பகால திரைப்படங்கள் ராமாயணம் மற்றும் மகாபாரதம் போன்ற இந்திய இதிகாசங்களால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டன. புராண மற்றும் பக்திக் கதைகள் பார்வையாளர்களிடம் வலுவாக எதிரொலித்ததாலும், ஒலி இல்லாத நிலையில் காட்சி ரீதியாக தொடர்பு கொள்வது எளிதாக இருந்ததாலும் அவை இரசிகர்களிடையே ஓரளவு ஆதிக்கம் செலுத்தின.

முதல் அத்தியாயமே 'தேவதாசிப் பாரம்பரியமும் ஆரம்பக்காலத் தமிழ் சினிமாவும்' வாசகர் பூர்வங்களை உயர வைக்கின்றன.

"கோவில்லைச் சார்ந்து தங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டிருந்த, இசையிலும் நடனத்திலும் தேர்ந்த தேவதாசி சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஆண்களும் பெண்களும் தமிழக கலாசார வரலாற்றில் முக்கிய பங்காற்றினார்கள். இசைக்கருவிகள் வாசிப்பதிலும் நடனத்தை அமைப்பதிலும் விற்பன்னராக விளங்கியவர்கள் இரண்டு பிரிவுகளாக அறியப்பட்டார்கள். நாடல்வரம், தவில் வாசிப்போர் அடங்கிய பிரிவுக்குப் பெயர் பெரிய மேளம், அவர்கள் கோவில், சடங்குகள், திருமணம் போன்ற குடும்ப விசேஷங்களில் வாசித்தார்கள். சின்ன மேளப் பிரிவினர் மிருதங்கம், ஆர்மோனியம் போன்ற கருவிகளை இயக்கி நடனக் குழுக்களுக்குப் பக்க வாத்தியம் வாசித்தார்கள். குழந்தைகளுக்கு கருவியிசை, வாய்ப்பாட்டுடன் நடனமும் கற்றுக்கொடுத்ததும் இவர்கள் தான். சதிர் என்னும் நிகழ்கலையிலிருந்துதான் இன்றைய பரதநாட்டியம் பரிணாம வளர்ச்சியடைந்தது. 1929இல் தேவதாசி ஒழிப்புச் சட்டம் நிறைவேறியது. இதன் உடனடி விளைவு தேவதாசிகளுக்கு ஆலயங்களிலிருந்து கிடைத்துக் கொண்டிருந்த வருமானம் நின்றது. இத்துடன் ஜமீன்தார்கள் மற்ற நிலக்கிழார்கள் கலைஞர்களுக்கு அளித்து வந்த ஆதரவும் குறைந்ததால் நாடக உலகில் நுழைந்தார்கள். 1931இல் பேசும் படம் தோன்றியபோது, மேடையிலிருந்து திரைக்கு எளிதாக அவர்களால் வர முடிந்தது."

ஒலியின் அறிமுகம் தமிழ் சினிமாவில் புரட்சியை ஏற்படுத்தியது. முதல்தமிழ்ப்பேசும்படமான காளிதாஸ் (1931) ஒரு திருப்பு முனையாக அமைந்தது. வசனம், இசை மற்றும் பாடல்கள் திரைப்படங்களின் ஒருங்கிணைந்த கூறுகளாக மாறின. நாடக அமைப்பின் வளமான பாடல் வரிகள், பாரம்பரிய கர்நாடக இசையின் தாக்கங்கள் மூலம் தமிழ் சினிமா ஒரு தனித்துவமான அடையாளத்தை வளர்த்துக் கொண்டது. 1931இல் பேசும்படக்காலம் காளிதாஸ் படத்துடன் தொடங்கினாலும் ஒலிப்பதிவு தொழில் நுட்ப வசதிகள் சென்னையில் இல்லாததால், முதல் ஐந்து வருடங்களுக்கு தமிழ்ப்படங்கள் பம்பாய், கல்கத்தா போன்ற நகரங்களில் தயாரிக்கப்பட்டன. 1934 இல் சென்னையில் ஒலிப்பதிவுக் கூடம் தோன்றியபின் தென்னிந்திய மொழிகள், தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாள படங்களுக்கு 1960கள் வரை சென்னையே தளமாக இருந்தது.

'தமிழரும் அவர்தம் சினிமாவும்' என்ற அத்தியாயத்தில், தமிழர்களுக்கு ஏன் திரைப்படங்களில் இத்தகைய நாட்டம்? என்ற கேள்விக்கான விடையை நூறு வருடங்கள் பின்னோக்கிப்போய் விரிவாகப் பார்க்கின்றது. இந்தியாவில் அதிகம் சினிமா பார்ப்பவர்கள் தமிழர்கள்தான் என்றும் தமிழ்

நாட்டில்தான் மற்ற மாநிலங்களை விட அதிகமான திரை அரங்குகள் இருக்கின்றன என்ற தகவலும் இருக்கின்றது. இயக்குனர்களை விட நடிகர்களை முன்னிலைப்படுத்தியே சினிமாப்பத்திரிகைகள் எழுதின. நடிக மன்றங்கள் தோன்றி நட்சத்திர அரசியல்வாதிகள் தோன்றினார்கள். திரைப் பிம்பத்துக்குக்கு பின்னால் திறமையான இயக்குனர், கதாசிரியர் இருக்கிறார்கள் என்னும் பகுத்தறியும் ஆற்றல் சிதைக்கப்படுகின்றது. இதையே வெங்கட் சாமிநாதன், "பொம்மலாட்டக்காரனை பொம்மைகள் கைப்பற்றி விட்டன" என எழுதினார். கலைப்படம் (Art film), வணிகப்படம் (Commercial film) என்ற பதங்கள் எப்படி உருவாகின என்பதை இப்படி விளக்குகின்றார் கட்டுரையாசிரியர்.

"1955இல் சத்யஜித் ரேயின் 'பத்ர் பாஞ்சாலி' படத்தினால் உலக அளவில் இந்திய சினிமா அங்கீகரிக்கப்பட்டது. பம்பாய் படவுலகத்தினரால், இதுவரை தாங்கள் பல வருடங்களாக செய்யமுடியாததை, ஊர் பெயர் தெரியாத ஒருவர் (சத்யஜித் ரே) செய்து விட்டதை ஜீரணிக்க முடியவில்லை. அதனால் இது மாதிரியான படங்கள் தனி ரகத்தைச் சேர்ந்தவை என நிறுவ முற்பட்டனர். இவைகள் கலைப்படம் என்றும் தங்கள் எடுப்பது வணிகப்படம் என்னும் இருமையைப் பகுத்தினர். பத்திரிகை உலகமும் அதனை அப்படியே கையாள ஆரம்பித்தது. சினிமா ரசனை வளராமல் இருந்ததும் சீரிய திரைப்படங்களை எதிர்கொள்ள இயலாமையும் இந்த இருமையை ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதற்கு உதவின."

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தோன்றிய தமிழ் சினிமா, ஊமைப் புராணப் படங்களிலிருந்து அதன் வலுவான கதைசொல்லல், சமூக யதார்த்தம், தொழில்நுட்பக்கண்டுபிடிப்பு மற்றும் கலாசார அடையாளத்துக்காக அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒரு துறையாக உருவெடுத்துள்ளது. இந்தப் பரிணாமம், சினிமா தொழில்நுட்பத்தில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றங்களை மட்டுமல்ல, தமிழ் சமூகத்தின் அரசியல், சமூக மற்றும் கலாசார மாற்றங்களையும் பிரதிபலிக்கிறது. ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக, தமிழ் சினிமா அதன் மொழியியல் மற்றும் கலாசார அடையாளத்தைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு தொடர்ந்து தன்னை மீண்டும் புதுப்பித்துக் கொண்டுள்ளது. சாதாரண சினிமாப் பத்திரிகை போன்று நடிகர்களையும் நடிகைகளையும் பற்றிப்பேசாமல் மௌனப் படத்திலிருந்து சமீபத்திய படங்களின் உருவாக்கம், அதன் தாக்கம் பற்றி பன்னிரண்டு அத்தியாயங்களில் விரிவாக விளக்கியிருக்கிறார் தியடோர் பாஸ்கரன். அதிலிருந்து சிறு துளியை உங்கள் பார்வைக்கு எழுதியிருக்கின்றேன். நூற்றாண்டு கால தமிழ் சினிமா வளர்ச்சியை அறிய வேண்டியவர்களுக்கு நல்ல அறிமுகம் தருகின்றது "சினிமா கொட்டகை".

உலகத்தின் மறுபக்கம் The other side of the world

- புனிதா கணேஸ்

இடுக்கண் வருங்கால் நகுச என்னும் வள்ளுவர் வாக்கிற்கு இயைந்தாற்போல, புற்றுநோய் என்னும் கொடிய நோய் வயப்பட்டு தாங்கொணாத வலியுற்ற போதும் என்றும் மாறாத புன்முறுவலுடன் நோயை எதிர்கொண்டு, அண்மையில் அமரத்துவம் எய்திய திருமதி கலா ஸ்ரீரஞ்சன் (பூங்கோதை) தனது மார்பகப் புற்றுநோய் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து எழுதி வெளியிட்ட ஆங்கில நூலின் தலையங்கம் தான் The other side of the world - உலகத்தின் மறுபக்கம் என்பதாகும். இந் நூலின் நோக்கமானது புற்றுநோய் என்னும் இருளிலிருந்து ஒளியைத் தேடும் நேர்மறை அனுபவங்களைப் பகிர்தலே என தனது முன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார் பூங்கோதை.

இந்த நூலினுள் அவர் நோயின் முன்னரான இருப்பியல், நோயைக் கண்டறிந்த நாளின் அனுபவங்கள், நோய் உள்ளது என்பதனை ஏற்றுக் கொள்ளல், செல்லப்பிராணிகளின் அன்பினால் நோயின் கொடூரத்தன்மைகளிலிருந்து மீளல், நோய் தீர்க்குமுகமாக உட்கொண்ட வேதியியல் மருத்துவங்களும் அதன் விளைவுகளும், விளைவுகளால் உடலில் ஏற்படும் மாற்றங்களும் அறிகுறிகளும், மருத்துவத்தினால் நோயிலிருந்து மீண்டெழும் நற்செய்தி கேட்டல், இங்ஙனம் மீண்டெழ வீட்டிலும் வெளியிலும் தான் பெற்ற இரு மகன்மாரின் ஆதரவு உற்ற நட்புகளின் ஆதரவு எங்ஙனம் உதவியது? மக்மில்லன் புற்றுநோய் ஆதரவுக் காப்பகம் எங்ஙனம் ஆதரவு வழங்கியது என்பது பற்றியெல்லாம் தன் அனுபவங்களை மிகத் திறந்த மனதுடன் நோய் வாய்ப்பட்ட பிறர்க்கு உதவும் வகையில் எழுதியுள்ளார்.

பல பேசாப் பொருட்களைத் துணிவுடன் பேசியிருப்பதாலும் இந்த நூலின் விற்பனையால் கிடைத்த நிதி, மற்றும் நூல் வெளியீட்டின்போது கிடைத்த நன்கொடைகள் யாவும் இலண்டன் நோயல்மாஸ்டன்வைத்தியசாலையின்புற்றுநோய்ப் பிரிவின் மேம்பாட்டிற்காக அமரர் பூங்கோதை அவர்களால் கையளிக்கப்பட்டமையாலும் இந்த ஆக்கமானது ஈழத்துத் தமிழ்ப்பெண்களின் படைப்பில் ஒரு தனித்துவமான இடத்தைத் தனக்கெனத் தக்க வைத்துக் கொள்கிறது.

இலக்கிய விமர்சகராக எனக்கு அறிமுகமான பூங்கோதை, சமுதாயத்தில் இடம் பெறும் பல அநீதியான செயல்களைப் பற்றி மணிக்கணக்கில் என்னுடன் விவாதிப்பார். அவற்றுள் ஒரு சிலவற்றைத் தலையிட்டு அவர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே சரிசெய்தும் வைத்துள்ளோம் என்பதில் பெரும் மன ஆறுதலை அவரது இழப்பின் பின்னதாக உணர்கிறேன்.

அங்ஙனமான உரையாடற் பொழுதொன்றில்தான் தனது புற்றுநோய் பற்றிய கண்டறிதலை மெதுவாகத் தெரியப் படுத்தினார், அங்ஙனம் அறியத்தருகையில் பூங்கோதை நோய் வந்ததின் வலியையோ வேதனையையோ வெளிக்காட்டவில்லை. வழமையான புன்னகையுடனேயே பேசினார். அத்துடன் நோய் வந்ததிற்கான காரணிகளைத் தேடிக்கண்டறிவதில் பெருவிருப்புக் கொண்டிருந்தார், “அக்கா நான் சுகநல விரும்பி. எனது உணவு உடல்நலனிற்கு வேண்டிய சத்துகளை எப்போதும் கொண்டுள்ளது. நேரங்காலம் தாழ்த்தி நான் உணவு உட்கொள்ளுவது கிடையாது. ஒவ்வொரு நாளும் தவறாது நடைப்பயிற்சி செய்வேன். உளநலத்திற்கு எழுதுவேன். புத்தகங்கள் வாசிப்பேன். நண்ப நண்பியருடன் பேசுவேன். பிள்ளைகளுக்கு விரும்பியதை சமைத்துக் கொடுத்து அவர்களுடன் இனிமையான பொழுதுகளைக் கழிப்பேன். எனது ஆசிரியப்பணியையோ அல்லது நான் முன்னெடுக்கும் எந்தப் பணிகளையும் முழுமனதோடு முழுவிருப்போடுதான் ஆற்றுவேன். எனது வாழ்வுமுறை இந்நோய்க்கான காரணியாகத் தோற்றவில்லை. பின் வேறு என்ன காரணத்தால் இந்த நோய் எனக்கு வந்திருக்கக் கூடும் என நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள் அக்கா?” என என்னிடமே அந்தக் கனதியான வினாவைத்

தொடுத்துவிட்டு அதற்குரிய தேடலின் பொறுப்பைச் சுமையாக்கி வைத்து என் பதிலிற்காகப் பார்த்திருந்தார்.

“எமது உடல் பல வகைக் கலங்களால் அடுக்கப்பட்டுக் கட்டப்பட்ட ஒரு மாளிகை போன்றது. இத்தகைய கலங்களுக்கு ஒரு வல்லமை இயற்கையின் கொடையாக அமைந்துள்ளது. அதாவது, தமக்குச் சேதம், தேய்மானம் ஏற்படும் போதெல்லாம் தம்மை மீளாக்கிப் புதுப்பித்துக் கொள்ளும் வல்லமையை இவை கொண்டிருக்கின்றன. அதனால் உடல் என்னும் மாளிகை எப்பொழுதும் பளிச்சென்று உரமாக, பலமாக இருக்கும். இத்தகைய புதுப்பிக்குந்திறன் அல்லது ஆற்றல், இழையுருப் பிரிவு (மைடோசிஸ்) என்னும் ஒருவகைக் கலப்பிரிவாலே இடம்பெறுகிறது. இதற்கும் ஒரு எல்லை இருக்கின்றது. ஒரு கலமானது அண்ணளவாக ஐம்பத்தைந்து தடவைகள் மட்டுமே தன்னை இங்ஙனம் சேதம் ஏற்படும் போதெல்லாம் புதுப்பித்துக் கொள்ள முடியும். அதன்பின் சேதத்தையோ தேய்மானத்தையோ புதுப்பித்த பின்னரும், தொடர்ச்சியாகக் கலப்பிரிவு இடம்பெற்று அவ்விடத்தில் ஒரு கலக்குவியலைத் தோற்றுவிக்கும். இக் கலக்குவியல் ஆரம்பத்தில் பாதகமாகத் தோற்றாவிடினும் காலப்போக்கில் புற்றுநோயாக மாறும் சந்தர்ப்பங்களிற்குப் பலத்த வாய்ப்பு இருக்கின்றது” என்று பதிலிறுத்துவிட்டுப் பூங்கோதையின் தொடர்வினாவினைப் பார்த்திருந்தேன்.

எதிர்பார்த்தது போலவே மறுமுனையிலிருந்து பூங்கோதையின் குரல் ஒலித்தது. “சரி அக்கா – எங்கே எப்படி என் கலங்கள் தம் செயற்பாட்டை இழக்கத்தொடங்கின? சுகநலவாழ்வோடு ஓட்டியதாகவே எனது வாழ்வுமுறையை அமைத்திருந்தேனே” என்ற கேள்வியில் தேடலின் ஆழம் பொதிந்து கிடந்தது.

“கலங்கள் சேதமடையப் பல காரணிகள் உண்டு. இடைவிடாத நுண்கிருமித் தொற்றுகளும் அதற்காக உடலின் நிணநீர்த்தொகுதியில் ஏற்படும் வேதியியல் மாற்றங்கள், சில பல வேதிப் பொருள்களை உட்கொள்ளல், அதிக நேரம் கரும் வெப்பம் மிக்க வெயிலில் உலவுதல், நெகிழிப் பாவனை, நெடுநாள் துன்பியலால் பதியனிடப்படும் ஆழ்மன உணர்வுகள் – அவை ஏற்படுத்தும் வேதியியல் மாற்றங்கள் யாவும் கலங்களில் உள்ள நிறமூர்த்தங்களின் நுண்அலகுகளான மரபலகுகளில் மாற்றங்களினை ஏற்படுத்தித் தொடர்ச்சியான கலப்பிரிவுகளால் கலக்குவியல்கள் (கட்டிகள்) தோன்றிப் புற்றுநோயாக மாறுகின்றது என விஞ்ஞான ஆய்வுகள் கூறிநிற்கின்றன.” எனக் கூறினேன்.

நீண்ட மௌனத்தின் பின் தனது வாழ்வின் துன்பியற் காலங்களைப் பகிர்ந்து கொண்ட பூங்கோதை, தற்சமயம் இந்த நூலைத் தமிழில் எழுதவில்லை என்ற விமர்சனத்திற்கு உள்ளாகி இருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டார். மொழிபெயர்ப்பைச் செய்தால் குறை தீர்ந்துவிடுமே, நான் உதவுகிறேன் எனக் கூறியதும் அக்கா எனது நோய் பற்றிய உணர்வுகளை நானே மொழிபெயர்த்தால்தான் தத்ரூபமாக இருக்கும் என்று கூறியவர் மொழிபெயர்க்க முடியாத துயரை ஈந்து சென்று விட்டார். அவருடைய நேர்மறைச் செய்திகள் இந்த நூலாடாக என்றென்றும் வாழும்.

- புனிதா கணேஸ்

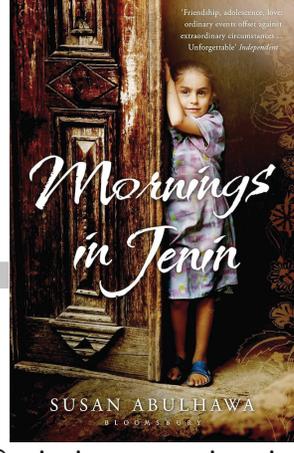
// இராமநாதன் கல்லூரி வளாகத்தில் இராமநாதன் தம்பதிகள் வசித்த வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க இல்லத்திற்கு முன்பாக வேடி இராமநாதனின் உருவச்சிலை நிறுவப்பட்டுள்ளது. கல்லூரியின் பழைய மாணவிகளின் மிகுந்த முயற்சியினாலும், பங்களிப்பினாலும் வேடி இராமநாதன் அவர்களின் அரும்பணிகளுக்கு நன்றிக்கடன் செலுத்தும் வகையில் இந்தச் சிலை உருவாக்கப்பட்டிருந்தது.

1909ஆம் ஆண்டு முதல் 1953ஆம் ஆண்டு வரை இராமநாதன் கல்லூரி வளாகத்திலேயே தங்கியிருந்து, இராமநாதன் கல்லூரி, பரமேஸ்வராக் கல்லூரி மற்றும் இராமநாதன் சைவப் பெண் ஆசிரிய கலாசாலை ஆகியவற்றின் மேலாளராகவும், அதிபராகவும் வேடி இராமநாதன் அரும்பணியாற்றியுள்ளார். யாழ்ப்பாணம் சைவ மங்கையர் கழகத்தின் ஸ்தாபகராகவும் தலைவராகவும் இருந்து அவர் ஆற்றிய கல்வி மற்றும் சமூகப் பணிகள் இவ்விழாவில் நன்றியுடன் நினைவு கூறப்பட்டன.

இவ்விழாவின் மற்றுமொரு சிறப்பம்சமாக, கலாநிதி ஆறு. திருமுருகன் அவர்களின் பதிப்பாசிரியத்துவத்தில் உருவான “கர்மயோகி வேடி இராமநாதன்” எனும் சிறப்பு மலரும் இதன்போது வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது.//

பாலஸ்தீனிய நாவல் Mornings in Jenin

‘கனவுச்சிறை’ நாவலை வாசித்திருப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன். இல்லையேல், அதனை வாசிக்கப் பரிந்துரைக்கிறேன். ஈழப்போராட்டத்தின் ஆரம்ப காலங்களை, இடப்பெயர்வை, புலப்பெயர்வை, இழப்புக்களை, வலிகளை, புலம்பெயர் வாழ்வை சம்பவங்கள், கதாபாத்திரங்களின் ஊடாக மனதுக்கு மிக நெருக்கமாக எழுதியிருப்பார் தேவகாந்தன். எனது மகள் அதன் ஆங்கிலப் பதிப்பை பார்த்துவிட்டு “இப்படியெல்லாம் ஈழத்தமிழருக்கு நடந்ததா?” என்றாள் ஆச்சர்யமாக. ஈழப்போராட்டத்தைப்பற்றி அவள் தேடி அறியும் விடயங்களை என்னுடன் உரையாடும்போது “ஏன் எனக்கு இவற்றைச் சொல்லவில்லை?” என்பாள். எத்தனை எத்தனை வலிகளை, துன்பங்களை, இழப்புக்களை, சோகங்களை, கண்ணீரைத்தான் என்னால் அவளுக்குச் சொல்ல முடியும், சொல்லுங்கள். சரித்திரம் என்பது வெற்றியாளர்களின் அறிக்கை என்று வாசித்திருக்கிறேன். கண்டுவிட்ட காலமும் அதைத்தான் வழிமொழிகிறது.

ஆனால், உண்மை கலந்த புனைவுகள் காலம் கடந்து புதிய சந்ததிகளின் தேடலுக்கான திறப்புக்களை கொடுக்க வல்லவை. அதிலும் அவை உலக மொழிகளுக்கு மொழிபெயர்க்கப்படும்போது அதன் தார்ப்பர்யம் விரிந்துகொண்டே செல்லும்.

எனது வாழ்க்கையில் ‘பாலஸ்தீனத்தில் வாழ்ந்து பார்’ என்று விதிக்கப்பட்ட காலமொன்று இருந்தது. வாழ்வில் மறக்க முடியாத நாட்கள் அவை. கடந்த 80 ஆண்டுகளுக்குள் நடந்த பெருங் நிலக் கொள்ளை அது. வல்லரசுகளின் விளையாட்டுக் களம். 80 ஆண்டுகளாக தங்களின் நிலத்திற்கு திரும்புவதற்காக போராடும் மக்கட் கூட்டத்தின் கதை அது.

ஈழப்போராட்டத்தில் தமிழர்பக்கம் நின்று போராடிய சிங்களவர்களும் உண்டு. அரசின் பக்கம் நின்ற தமிழர்களும் உண்டு. தமிழ்க் குடும்பத்தில் பிறந்த ஒரு குழந்தை சிங்களத் தம்பதிகள் எடுத்து வளர்க்கிறார்கள். அக்குழந்தையின் அண்ணனும் தங்கையும் தமது பெற்றோருடன் வளர்கிறார்கள். சிங்களக் குடும்பத்தில் வளரும் குழந்தையை இராணுவச்சிப்பாயாகவும் அண்ணனை விடுதலைப் போராளியாகவும் மாற்றுகிறது காலம். அவர்களின் தந்தையை இராணுவத்தினர் கொல்கின்றனர். தாய் புத்தி பேதலித்துத் திரிந்து சாகிறார். அண்ணன் தற்கொலைப் போராளியாக மடிகிறார். தங்கை புலம்பெயர்கிறார். பல ஆண்டுகளின் பின் மீதமிருக்கும் தங்கையும் சிங்களவராய் வளர்ந்த அண்ணனும் சந்திக்கிறார்கள் என்று வைப்போம். இந்தக் கதையின்

ஊடே இருக்கக்கூடிய சம்பவங்கள், அவற்றின் உணர்ச்சிகள், அவை அம் மனிதர்களை என்ன பாடுபடுத்தியிருக்கும் என்று நினைத்துப் பாருங்கள்.

Mornings in Jenin என்னும் நாவல் பாலஸ்தீனத்தில் பிறந்து அமெரிக்காவில் வாழும் Susan Abulhawa என்பவரால் எழுதப்பட்டது. 32 மொழிகளுக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டு ஒரு மில்லியன் பிரதிகள் விற்கப்பட்ட நாவல். கடந்த சில நாட்களாக நோர்வேஜிய மொழியின் ஒலிவடிவத்தினைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன்.

இந்த நூலை எழுதிய Susan Abulhawaக்கு மனித மனங்களை அச்சொட்டாகப் படம்பிடித்து எழுதும் கலைவாய்த்திருக்கிறது. காட்சிவிபரிப்புக்களின் போது என்னை கதாபாத்திரங்களாகவும் காட்சிகளின் மத்தியில் நிற்பதுபோலவும் உணர்ந்தேன். உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

சுதந்திரமான நிம்மதியான வாழ்வுக்கு மனிதர்கள் கொடுக்கும் விலை மிக அதிகம். இன்னொரு மனிதனின் வலியைப் புரிந்துகொள்ளாது அவனிடம் இருப்பதைப் பறித்தெடுப்பது மட்டுமல்லாது, அவர்களின் பல சந்ததிகளை எதுவித நியாயமுமின்றி அடக்கியொடுக்கவும் மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதான் வாழ்வின் முரண்நகை.

இந்த நாவல் முழுவதும் புனைவல்ல. பல இடங்கள், சம்பவங்கள், மனிதவுரிமை மீறல்கள், ஒரு சில மனிதர்கள், உலகம் கண்ணை மூடிக்கொண்ட இனவழிப்புக்கள், கொலைகள், குண்டுவெடிப்புக்கள் என்று பல உண்மைச்சம்பவங்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு புனையப்பட்ட கதை. தேவகாந்தனின் ‘கனவுச்சிறை’ போராட்டத்தைப்பற்றி, போர்களைப்பற்றி, போராளிகளின் மனிதநிலைகள்பற்றி அதிகம் பேசவில்லை. அப்படியிருந்தும் அது அற்புதமான நாவல். எங்களின் கதையை Mornings in Jenin போன்று யாராவது எழுதிவைக்க வேண்டும். அவையே இன்னும் சில காலங்களின்பின் இலங்கையையும் எங்கள் போராட்டத்தையும் மறந்துபோகவிருக்கும் சந்ததியினரில் ஒரு சிலருக்கு உண்மையைத் தேடியறிய ஆர்வத்தைக் கொடுக்கும். இதை ஈழப்போராட்டத்தைக் கடந்துவந்த ஒருவராலன்றி வேறுயாரால் எழுதிவிடமுடியும்?

- சஞ்சயன் செல்வமாணிக்கம்

பகிர்தல்-6

அ. யேசுராசா

1. சாந்தினி வரதராஜன்

சாந்தினி வரதராஜன் யேர்மனியில் வசிக்கும் எழுத்தாளர் ; 1984 இல் அங்கு சென்றவர் சிறுகதைகளையும் எழுதிவருகிறார்; பல போட்டிகளில் இவரது கதைகள் பரிசுகளையும் பெற்றுள்ளன; ஆயினும் சென்றவருட இறுதியில் பத்மநாப ஜயர் அறிவிக்கும்வரை, அவரைப்பற்றி நான் ஏதும் அறியவில்லை. தமிழியல் – காலச்சுவடு இணைந்த வெளியீடாக வந்துள்ள, ‘எல்லாம் இழந்தபின்னும்.’ என்ற சாந்தினியின் சிறுகதைத் தொகுப்பின் கொஞ்சப் பிரதிகளை ஜயர் அனுப்பிவைத்தார்.

07. 12. 2025 இல், யாழ்ப்பாணம் எங்கட புத்தகங்கள் இல்லத்தில் அதன் வெளியீட்டு நிகழ்வு நடைபெற்றது. 13 கதைகள்கொண்ட அத்தொகுப்பு சிறந்த வாசிப்பு அனுபவத்தைத் தந்தது; மகிழ்ச்சியானதோர் அனுபவம் அது! சிறுகதை என்றால் என்னவெனப் பல்வேறு விளக்கங்கள் உள்ளன; அதிலொன்று, ஒரு குறிப்பிட்ட சம்பவம் அல்லது சூழ்நிலை போன்றவற்றின் அடியாகத் தோன்றும் உணர்வுகளைச் சித்தரிப்பது. என்பது; சாந்தினியின் பல கதைகள் இவ்வாறுதான் அமைந்துள்ளன. வீடு, அம்மா, சிறுவயது அனுபவம், போர்க்கால யாழ்ப்பாணச் சூழலின் நெருக்கடிகள் என அவை விரிகின்றன ; யேர்மனிய வாழ்க்கைச் சூழலையும் சில கதைகள் வெளிப்படுத்து கின்றன. நல்ல இலக்கியத்தின் அடிப்படையாக அனுபவ வெளிப்பாடு இருக்கவேண்டியதன் முக்கியத்துவம், வலியுறுத்தப்படுமொன்று. “படைப்பாளி தன்னையே தான் தருகிறான்” என்பது (தன் வெளிப்பாடு), அன்னதா சங்கரராய் என்ற வங்காளக் கலை விமர்சகரின் கூற்று. சாந்தினி, தனது அனுபவ உணர்வுகளைச் சித்தரிக்கும் முறையில் அகவயவாதி யாகவும், அதேவேளை கூர்மையுடன் புறநிகழ்வுகளின் பதிவுகளைச் செய்பவராகவும் விளங்குகிறார். பேச்சுவழக்கினைத் துல்லியமாக அவர் எழுதுவதும் எழுது சூழலில் ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்துகிறது; ஏனெனில், பேச்சுவழக்கையும் எழுத்துவழக்கையும்

கலந்து குழப்புவனவாகவே, பெரும்பாலான படைப்புகள் இங்கு வருகின்றன!

அவரது நூலின் என்னுரையில் உள்ள சிறுபகுதி வருமாறு :

// இலைகள் உதிர்ந்த மரங்களையும் இருண்ட நகரத்தையும் சிரிப்பே இல்லாத முகங்களையும் பார்க்கும்போதெல்லாம் நினைவு மீட்டல்களும் நினைந்தமுதல்களும் நீண்டுகொண்டே போயின. அவைகளை எந்தப் புழுதியினாலும், எந்தக் கறையான்களாலும் மூடவோ அரிக்கவோ முடியாது. எங்கு நடந்தாலும் எல்லாப் பாதைகளிலும் உதிர்ந்து கிடக்கும் அந்த நினைவுகளில் கால் தடுக்கி விழுகிறேன். விழுந்த என்னால் எழவே முடிவதில்லை. என் சின்ன விரல் பிடித்து எனக்கு நடை பழக்கிய என் அம்மாவின் நினைவுகளும் நான் நடந்து விளையாடிய அந்த மண்ணும் தெருவும் என் தோழிகளும் நண்பர்களும் என்றை அம்மாவின் அழகான வீடும் சின்ன மழைக்கும் நிறைந்துவழியும் கிணறும் என்று இவற்றில் எதை என் மனதைவிட்டுத் தூக்கி எறிய முடியும்? அவை எல்லாம் தம் குரல்களில் என்னைக் கேள்வி கேட்கின்றன. எங்களையும் எழுது எழுது என்றுஎன்னைத்தூண்டிக்கொண்டே இருக்கின்றன.//

2. நிதிவிக கடக் நூற்றாண்டு நினைவாக

04. 11. 1925 இல் பிறந்து 06. 02. 1976 இல் காலமான நிதிவிக் கடக், வங்காள சினமாவில் முக்கிய திரைப்பட நெறியாளரில் ஒருவர். கொம்யூனிஸ்தரான அவர் ஆரம்பத்தில், இந்திய மக்கள் நாடக மன்றத்தில் நடிகராகவும் நாடகாசிரியராகவும் நெறியாளராகவும் பங்களித்தார். பிறகுதான் திரைப்படத்துறையுள் வந்தார். பிமல்ராயின் நெறியாள்கையில் உருவான ‘மதுமதி’ ஹிந்தித் திரைப்படத்தின் கதையும் திரைச்சுவடியும் இவருடையது. 1952இல் ‘நாகரிக்’ என்ற திரைப்படத்தை நெறியாள்கை செய்தார். சத்யஜித் ராயின் யதார்த்தப் படமான ‘பதேர் பாஞ்சாலி’க்கும் முற்பட்ட யதார்த்தத் திரைப்படம் அதுவென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எல்லாமாக எட்டு முழுநீளத்திரைப் படங்களையும், சில குறும்படங்களையும், சில சுவடிப்

படங்களையும் அவர் நெறியாளர்கை செய்துள்ளார். பின்னாள்களில் பிரபலமான நெறியாளர்களான அரூர் கோபாலகிருஷ்ணன், மணிகவுல், ஜோண் ஆபிரகாம், ஸயீட் மிஸ்ரா முதலியோர் புளே தொலைக்காட்சி – திரைப்பட நிறுவனத்தில் கடக்கின் மாணவர்கள் என்பதும் குறிக்கத் தக்கது!

உலகப் புகழ்பெற்ற திரைப்பட மேதையின் நூற்றாண்டு நிறைவை யொட்டி, அவரது மூன்று சிறந்த திரைப்படப்புகளையும், அவர் பற்றிய சுவடிப் படமொன்றையும், சென்ற ஆண்டு மார்ச்சு 6, 13, 28 ஆம் திகதிகளில், யாழ்ப்பாணத் திரைப்படக் கழகம் காட்சிப்படுத்தியது. இவ்வாறான நிகழ்ச்சி யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறுவது, மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும்!

அ) மேகே தாக தாரா (1960)

(மேகம் கவிந்த தாரகை)

1947இல் இந்தியப்பிரிவினையின்பின் கிழக்குவங்காளத்திலிருந்து மேற்கு வங்காளத்துக்கு ஏராளமான அகதிகள் வந்தனர். ‘கடக்’கும் அவ்வாறான அகதிகளில் ஒருவர் அவரது வாழ்வில் இப்பிரிவினையும் அகதிவாழ்வும் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதால், தனது பல படைப்புகளில் அகதிகளின் வாழ்க்கையைச் சித்தரித்துள்ளார். இத்திரைப்படமும் அகதிகள் குடியேறியுள்ள முகாமிலேயே நடைபெறுகின்றது. தந்தை நோயுற்றபின் குடும்பப் பொறுப்பைச் சமக் கும் ஓர் இளம்பெண்ணைச் சுற்றிக் கதை நகர்கிறது. சுயநலமற்ற தியாக வாழ்வுக்குப் பிறகும் உறவுகளில் ஏமாற்றமடைவதோடு, காச நோய்த் தாக்கத்தில் மரணத்தறுவாயிலும் – “நான் வாழ விரும்புகிறேன்... வாழ விரும்புகிறேன்...” எனக் கதறும் அவளது ஏக்கம், யாரையும் உலுக்கும் தன்மையது!

ஆ) யுக்தி கப்போ ஆர் தக்கோ (1974)

(யுக்தி, விவாதம், கதை)

கடக்கின் சொந்த வாழ்வின் பகுதியையும் புனைவையும் கொண்டமைந்த கதை; கடக்கே மையப் பாத்திரமான – மதுவில் திளைத்த, கொம்யூனிஸ்ட் கருத்தியலில் நின்றபடி அமைப்புகளுடன் முரண்படும், முதிய மனிதனாகச் சிறப்பாக நடிக்கிறார். இறுதியில், நக்சலைஸ் போராளிகளைக் காட்டில் சந்தித்தபோது நடைபெறும் உரையாடல் முக்கியமானது. பிரிந்துசெல்லும் மனைவி, அலையும் வாழ்க்கை என்றான பிறகும், அநாதையான இளம் வங்காள அகதிப் பெண்ணுக்குப் பரிவுகாட்டி – இறக்கும்

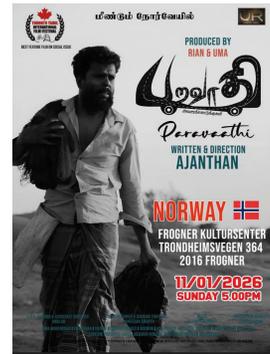
நிலையிலும், சிறுவனான மகனில் தனது எதிர்கால நம்பிக்கையைக் குறியீடாகக் காட்டுகிறார்!

இ) அஜாந்திரிக் (1958)

பழைய மோட்டார் வண்டிக்கும் அதன் உரிமையாளரான சாதாரண மனிதனுக்கும் இடையிலான உறவே படத்தின் மையம். அவன் அதனை வெறும் இயந்திரமாகப் பார்க்காது, ஓர் உயிருள்ள ஜீவியாகவே உணர்கிறான்; அதனுடன் உரையாடுகிறான். மற்றவர்கள் அதனைக் கைவிட்டுப் புதியதாய் வாங்கும்படி வற்புறுத்துவதை அவன் பொருட்படுத்துவதில்லை. அந்தப் பழையதைக் கொண்டே மற்றவர்களின் இடநிலைகளின்போதும் உதவுகிறான். இறுதியில் அது இயங்கமுடியாமல் போகும்போது – வெறும் இரும்புத் துண்டுகளாகும் நிலையில், இழப்பின் துயரில் மனம் உடைகிறான். ஆயினும் அந்நிலையிலும், நெளிந்த ‘குரல் ஒலிப்பி’யை அழுத்திச் சிறுவன் ஒலிகேட்டு மகிழ்வதை, முகத்தில் சிரிப்புத் தோன்ற – நம்பிக்கையுடன் நோக்குவதுடன் படம் முடிகிறது!

ஈ) நித்விக் கடக் : நெறியாளரின் உருவப்படம் (சுவடிப் படம் / 23நி.)

மனைவி சுரமா கடக், ஒளிப்பதிவாளர் அனில் சட்டர்ஜி, நடிகை சுப்ரியா தேவி, கடக்கின் மாணவனும் திரைப்பட நெறியாளருமான ஸயீட் மிஸ்ரா, திரைத்துறைப் பிரமுகர் நபேந்து கோஷ் ஆகியோர் கடக் பற்றிய தமது அனுபவங்களைப் பரிமாறுகின்றனர். கடக்கின் திரைப்படங்களிலிருந்து காட்சிகள் பலவும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. பயன்மிக்க இச்சுவடிப் படத்தை ‘தூர்தர்ஷன்’ தயாரித்துள்ளது; ரமேஷ் சர்மா இதன் நெறியாளராவார்.

3. பறவாதி

ஈழத்தில் திரைப்பட முயற்சிகள் முன்னரைவிட அதிகரித்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கது ; ஆயினும் அவற்றின் தரம்பற்றிய விழிப்புணர்வு எப்போதும் நமக்கு அவசியமானது. எமது வாழ்க்கைச் சூழல், தனித்துவங்கள், பிரச்சினைகள் போன்றவற்றை இயல்பாகவும், கலைத்துவத்துடனும் வெளிப்படுத்து – வனவாக அவை அமைவது, அவசியம். ஆனால், மிகச் சிறிய எண்ணிக்கையானோரை விட ஏனையோர் தமிழக ‘கோடம்பாக்கப் பாணி’ மயக்கத்தில் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது; பிரபலம், புகழ் போன்ற ஜனரஞ்சகக் கவர்ச்சியை மையப்படுத்திச் செயற்படுவது தெரிகிறது. அடிதடி, வக்கிரவன்முறை,

கொலை, மர்மம் துலக்குதல் போர்வையில் அசட்டுப் புலனாய்வுச் செயல்கள், நகைச்சுவை என்னும் பெயரில் கோமாளித்தனங்கள் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. உதாரணமாக ஆழிக்கிளிஞ்சில், உம்மாண்டி, புத்திகெட்ட மனிதரெல்லாம் போன்றவற்றைச் சுட்டலாம். இவற்றிலும் பல்வேறு ஆற்றல்கள் வெளிப்படுவதை ஏற்கலாம்தான் ; ஆனால், அவை பயனற்றவிதத்தில் - வீணாக்கப்படுவது கவலைக்கும் கண்டனத் துக்குமுரியது.

இச்சூழலில் -மாறுபடும் முயற்சியில் வருவனவற்றைக் கவனப் படுத்தவேண்டும் ; பாராட்டத்தக்கவற்றையும் பலவீனமானவற்றையும் பரிசீலிக்கவேண்டும். அந்த அக்கறையில், 'பறவாதி' (அவசரக் கொடுக்குகள்) திரைப்படத்தை நோக்கலாம். கடைசியாக நடைபெற்ற யாழ்ப்பாண உலகத் திரைப்பட விழாவில், 31. 12. 2025 இல் பறவாதி திரையிடப் பட்டபோது பார்க்கமுடிந்தது.

பரீஸில் வசிக்கும் சில கலைஞர்களின் முயற்சியால், ஈழத்தில் இது உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. திருக்கோணமலையிலிருந்து மட்டக்களப்புக்குச் செல்லும் பாதையிலுள்ள வெருகல் பகுதியில், கதை நிகழ்கிறது. வறுமையான மனிதர்கள் வாழும் பின்தங்கிய கிராமத்தில், சிறுவர்கள் காட்டுப் பழங்களைச் சேகரித்து, றோட்டோரத்தில் நின்றபடி - கடந்துசெல்லும் வாகனங்களின் பயணிகளுக்கு விற்க முயல்கின்றனர். போட்டி காரணமாக. அதிவேகத்தில் செல்லும் தனியார் / இ. போ. ச. வாகனங்களால் விபத்துகள் ஏற்படுகின்றன. இதனைச் சுட்டிக்காட்டி வேகத்தைத் தவிர்க்குமாறு ஓட்டுநரிடமும் பஸ் சொந்தக்காரரிடமும் கேட்கும் -மையப் பாத்திரமான மகேந்திரன் ஏளனத்துக்குள்ளாவதுடன், அவர்களுக்கு உதவும் பொலிஸ் அலுவலர் மூலம் ஒருகட்டத்தில் அச்சுறுத்தலுக்கும் உள்ளாக நேர்கிறது. சாதாரண மக்களைப் பாதிக்கும் - பலர் சுட்டிக்காட்டாத - உயிராபத்தான ஒரு பிரச்சினையை, புதிய நிலப்பிரதேசத்தில் வெளிக்கொண்டுவருவது முக்கியமானது ; அதுபோல அப்பிரதேசச் சித்திரிப்பும், விறகு வெட்டி விற்றல், கச்சான் பிடுங்குதல், வீச்சுவலை வீசி மீன்பிடித்தல் போன்ற உழைப்பு முயற்சிகளைக் காட்டுவதும் இயல்பானவை. வறுமை காரணமாகப் பழம் விற்கும் செயலில் ஈடுபட்டு, பிறகு எஞ்சிய நேரத்திலே கல்விகற்கும் நிர்ப்பந்த நிலைமை பதிவாகிறது. எனிய கிராமத்து மனிதர்களே இயல்பாக

நடிப்பது, யதார்த்தத்தன்மையை வெளிக் காட்டுகிறது. அதுபோல அவர்களின் பேச்சுமொழி, இதுவரை நாங்கள் அறிந்திராத - புத்தனுபவத்தைத் தருவதும் சிறப்பானது. பொதுவில் பாத்திரங்கள் இயல்பாகவே நடமாடுகின்றன. மகேந்திரன் பாத்திரத்தில் வரும் - நெறியாளருமான - மயூ அஜந்தன் சிறப்பான இயல்பு நடிப்பை வெளிப்படுத்துகிறார். அமலனின் ஒளிப்பதிவும் சிறப்பாகவுள்ளது. இவ்வாறு எம்மைத் திருப்திக்குள்ளாக்கும் தன்மைகளுடன் வளர்ந்து சென்ற திரைப்படம் இறுதிப்பகுதியில், திடீரெனக் குப்புறக் கவிழ்ந்து விடுகிறது!

பொறுப்பற்று ஏளனமும் வன்முறையும் காட்டிய தனியார் பஸ் முதலாளிக்கும் ஓட்டுநருக்கும் பாடம் புகட்டுவதற்காக, கதாநாயகனால் செயற்கையான விபத்து நாடகம் உருவாக்கப்பட்டு, பாதிக்கப் பட்ட இருவரும், பிள்ளைப் பாசத்தால் உடைந்து அலறுவது (நீண்ட நேரத்துக்கு) மிகைநடிப்பினாலும் - சிரிப்பையும் எரிச்சலையும் எழுப்புகிறது. இதுவரை உருவாகிவந்த கலை நேரத்தியும், திருப்தியும் சிதைக்கப்பட்டுவிடுகின்றன ; அதனால் படைப்பு முழுமையடையாது மூளியாக நிற்கும் அவலம் நேர்கிறது!

இந்தப் பகுதியைப் பொருத்தமான முறையில், இயல்புத் தன்மையுடன் - மீண்டும் உருவாக்கி நெறியாளர் இணைப்பது நல்லது ; அப்படிச் செய்வாரானால், நன்கு பாராட்டப்படும் படைப்பாக அது மாறும் எனக் கருதுகிறேன். எப்படியாயினும், வித்தியாசமான பகைப்புலத்தில் தனது கதையை உருவாக்கி, சிறந்த ஒளிப்பதிவுடன் இயல்பான மனிதர்களையும் சூழலையும் சித்திரித்து, சிறப்பான இயல்புத் தன்மையான நடிப்பையும் வெளிப்படுத்தி, ஏனைய பலரின் ஆற்றல்களையும் இணைத்து, கவனிப்புக்குரிய ஒரு திரைப்படத்தை உருவாக்கிய அஜந்தனை நாம் பாராட்டத்தான் வேண்டும்!; பாராட்டுகிறேன்!

- 17. 02. 2026

வளர்

சஞ்சிகை அவசியமா?

இணையவலைத்தளப் பாவனைக்கு முன்னால், அச்சில் வெளிவரும் சஞ்சிகையின் அவசியம்தான் என்ன என்ற கேள்வி முக்கியமானதொன்றுதான்.

ஆனாலும், அச்சுப்பிரதியின் தீவிர வாசகர்கள் இன்னும் ஓய்ந்துவிடவில்லை என்பதும், அவர்கள் நுனிப்புல் மேய்பவர்கள் அல்ல என்பதும் மறுக்கமுடியாத உண்மை.

ஒரு சஞ்சிகை பல விடயங்களைக் கற்றுத்தருகிறது. கூட்டுழைப்பு, நேரமுகாமைத்துவம், சமூகம் பற்றிய கூரிய பார்வை, புதியன தேடல் என அவை நீளும்.

சில வாசகர்கள் எதையுமே வாசித்து முடிக்கக்கூடியவர்கள். வாசனையின் மீது அசுரப்பசி கொண்டவர்கள். ஆயினும், மிகவும் சிறுதொகையினரே இவர்கள். இன்றைய இயந்திர உலகில் இவர்களும் விரைவில் காணாமல் போய்விடலாம்.

வாசிப்பைத் தக்கவைக்கவும், இலக்கிய உரையாடலை இடைவிடாது தொடரவும் இலக்கிய இயக்கங்கள் அவசியம். அதன் ஒரு செயற்பாடுதான் சஞ்சிகை வெளியிடலும்.

சஞ்சிகை படைப்பாற்றலை ஊக்குவிக்கிறது.

எழுத்தாளர்களுடனான ஆழமமான உறவை வளர்க்கிறது.

இலக்கிய உரையாடலைத் தொடர்கிறது.

விவாதங்களை நடத்துகிறது.

எழுத்தாளர்களை எழுத்து இயக்கத்தில் இயங்க வைக்கப் போராடுகிறது.

இதற்கும் அப்பால் வாசகர் மீதான கவனக் குவிப்பை நிகழ்த்துகிறது. புதிய புதிய வாசகர்களை உள்வாங்கத் துடிக்கிறது. கால ஓட்டத்தில் வாசக மன நிலையில் ஏற்படும் மாற்றங்களை அவதானிக்கிறது.

சஞ்சிகையின் 'பக்கம் நிரப்பல்' இன்றைய வாசகனுக்கு தேவையற்ற நேரவிரயம். அலுப்பூட்டும் செயற்பாடு. 'சொல் புதிது, சுவை புதிது பொருள் புதிது' என்ற பாரதியின் பேரவா இன்னும் காலாவதியாகிவிடவில்லை. திரும்பத்திரும்ப ஒரே மொழி வாசகரைச் சலிப்பூட்டுகிறது. புதிய எழுத்துகள், புதிய உத்திகள், புதிய சிந்தனைகள் வரவேற்கப்படவேண்டியவை. சஞ்சிகையின் பக்கங்கள் புதிய எழுத்துகளால் நிரப்பப்பட வேண்டும். புதிய அறிவியல் தகவல்கள் இலக்கியவழி சமூகத்திற்குக் கடத்தப்படவேண்டும்.

'இலக்கியம் என்பது சக மனிதரைப் புரிந்து கொள்ளுதல். புரிந்து கொள்வதற்கான முயற்சி.' இம்முயற்சி படைப்பு வழி சாத்தியப்படுகிறது. படைப்பு முயற்சிகளை ஊக்கப்படுத்தலும், களம் அமைத்துக் கொடுத்தலும் சஞ்சிகையின் முக்கிய பணி.

மொழி பெயர்ப்புகள் புதிய கதவுகளைத் தமிழுக்குத் திறக்கின்றன. புதிய வெளிச்சங்களைப் பாய்ச்சுகின்றன. புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் தலைமுறை இடைவெளி அதிகமாகிக்கொண்டே போகும் இன்றைய சூழலில், இலக்கிய வழி அணுகுதல் இவற்றைக் குறைக்க வழிசமைக்கும்.

சிறு சஞ்சிகைகளில் தாராளமாகப் பரிசோதனை முயற்சிகளை நிகழ்த்திக் காட்டலாம். அதற்குரிய களம் அது. டிஜிற்றல்தொழில்நுட்ப உலகில் நாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டியவை ஏராளம். வெறுமனே வாசகர்களையும், சமூகத்தையும் நொந்து கொள்வதில் பயனில்லை. யாருக்குத் தேவையுள்ளதோ, கரிசனையுள்ளதோ அவர்கள்தான் புதிய புதிய வழிவகைகளையும் கண்டடைய வேண்டும்!

- மனோ

8.1.2026

